Nr. 4 - ianuarie 2008 - Pret 5 lei

Sci-Fi magazin

Jack SKILLINGSTEAD
Norman SPINRAD
John KESSEL
Ann McCAFFREY
Mary ROSENBLUM
Steven GOULD
Greg VAN EEKHOUT

CEI CARE PLEACĂ DIN OMELAS

Ursula K. Le GUIN
PREMIUL HUGO 1974

GEANTA FĂRMĂCATĂ

Kelly LINK
PREMIILE: HUGO și NEBULA 2005

www.sci-fi.ro

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Oana Cercel
Gabi Ioniţă
Mirela Oniciuc

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Coperta:
Iulian Coniac

Ilustraţia copertei:
© Dane Wirtzfeld, Andrew Penner,
Agency: iStockphoto.com

Cartea (SF) şi partea (leului)

de Mugur Cornilă

Mugur Cornilă este directorul librăriei virtuale *„Imaginastore”*, iar site-ul administrat de el, România SF Online – www.rosf.ro este unul din cele mai accesate de iubitorii genului.

Dacă este să încerc să proiectez mental, măcar la nivel de speculaţie, propria imagine despre revigorarea romanului SF românesc, nu m-aş putea opri decât la standardele impuse de cărţile decernate cu – sau măcar selecţionate pentru – cele mai mari premii internaţionale. Doar atunci când o carte se va ridica la nivelul la care să poată fi nominalizată la un astfel de premiu (nu contează prin ce matrapazlâcuri, artificii sau chestii deştepte a fost introdusă pe aceste pieţe), voi şti că există un semnal puternic. Aşa s-a întâmplat cu muzica pop românească, aşa se va întâmpla cu filmul românesc (deja a început procesul). Este adevărat, pot exista punţi de trecere. Secvenţe literare care să tindă spre acest lucru. El bine, deocamdată cu greu se pot alege câteva astfel de invenţii literare de o asemenea forţă (nu neapărat capodopere).

Problema care se pune de fiecare dată când se discută starea romanului SF românesc (sau a literaturii SF, mai bine zis) este încadrarea acestora în mainstream sau nu, raportarea valorii lor la scala principiilor şi reperelor balcanice, asemănarea lor cu altele de gen apărute aici sau aiurea ori chiar cu aşa zisele repere ale literaturii universale. N-am avut încă timpul necesar să mă aplec asupra celor spuse de Gheo în „Despre science-fiction”, dar nu cred că este important dacă un roman SF se ridică la

nivelul literaturii clasice. N-are nicio legătură. Nici de scriitură, nici de gen, nici de piaţă. Este adevărat, o carte trebuie sa fie considerată bună. Dar pe ce criterii? Pur şi simplu o carte se adresează unei pieţe. Unui tip de cititori care vor consuma sau nu produsul în funcţie de cât de bine este realizat acesta, de cât de mult s-a mulat pe cerinţele pieţei respective, de cât de frumos este ambalat, de cât de des i se bagă pe gât reclama cititorului şi, nu în ultimul rând, de cât de hapsân a fost editorul sau difuzorul în stabilirea preţului, recte negocierea comisionului. Deşi, din păcate, am observat că cel mai bine se cumpără produsele scumpe, indiferent de calitate.

În sensul ideii de mai sus, aproape niciodată nu se pune în discuţie intenţia autorului. Pentru că nici autorii nu îşi proiectează intenţiile la un alt nivel, eventual la nivel internaţional. Prea puţini pun problema publicului, a pieţei. Scriitorii noştri scriu, în mare parte, pentru posteritate, pentru faima locală ori pentru prieteni. Sunt puţini care trăiesc din scrisul cărţilor, aşa cum se întâmplă prin alte părţi, şi nu neapărat din vina editorilor care plătesc prost, ci mai ales pentru că nu-şi propun să facă bani din această activitate. Nu-şi stabilesc proiecte de mare întindere şi nici nu-şi dozează efortul pentru lupta cu morile de vânt. Nici măcar nu insistă pe realizarea proiectelor lor. Le lasă baltă la prima furtună. Şi, nu în ultimul rând, nu învaţă să scrie aşa cum cere piaţa, aşa cum aştept eu, ca simplu cititor, să-mi sune un roman SF. Pentru că acest lucru se învaţă.

Este adevărat, nici n-am văzut să existe cursuri specializate – aşa cum există cu miile, pe teme, genuri, stiluri, în altă parte şi la care să acceadă orice muritor (şi nu doar studenţii la litere) – pe tehnica scrierii. N-am văzut să existe măcar intenţia formării unei industrii în sine care să îşi dea seama că poate face bani din carte şi să o promoveze în consecinţă. Să caute scriitori talentaţi, să îi îndrume către cerinţele pieţei, să îi ghideze prin hăţişul editorial, să îi promoveze către agenţiile literare din lume.

Noi, aici, pe plaiurile mioritice, dar şi în bătrâna Europă, ne dăm mai culţi, mai preţioşi şi mai profunzi decât cititorii

din alte colţuri ale lumii. Poate că este aşa, poate că nu este. Dar cerem de la cărţile autohtone, ca şi cititori, lucruri aparte, filosofii de viaţă şi de moarte, criptate cât mai mult în texte experimentale. Ne dăm interesaţi, cu alte cuvinte, de lucrurile „grele”. Mai dificil este atunci când cumpărăm acest gen de carte pe care oricum nu avem timp s-o citim şi s-o trăim cu adevărat. De aceea, atenţia buzunarului se îndreaptă tot spre „uşurelele” americane ori europene pe care le putem răsfoi în metrou sau în autobuz, în loc de sinistrele reviste de trend. Industria entertainmentului ne-a obişnuit cu o astfel de poziţie. Uneori, nici de astfel de cărţi nu mai avem nevoie, aşteptând cu înfrigurare ecranizarea ei. De ce să mai facem efortul să buchisim când este mai fun să înfulecăm floricele şi să gâlgâim o coca-cola (mă rog, am văzut că se poartă pepsi) la un cinematograf în buricul târgului, să ne vadă şi pe noi cineva că ne culturalizăm? Mai avem, oare, timpul şi dispoziţia de a ne pune la încercare imaginaţia proiectând mental un text în loc să-l luăm de-a gata, proiectat deja de mintea regizorului? Ce dacă nu suntem pe deplin satisfăcuţi? Ne putem satisface mult mai uşor orgoliul de critici ad-hoc: e prost filmul, e bun filmul, ai văzut ce efecte?, maaaaaaamă ce marfă i-a tras-o ăla, decât dacă este să comentăm o carte. Apoi ne scoatem din minte, dacă a existat cumva, ideea de a citi şi cartea după care s-a tras pelicula.

Trebuie să recunosc, deşi nu sunt de acord cu sistemul, că americanii au devenit chiar şi mai eficienţi. Nu mai ecranizează cărţi întregi, aleg povestiri de cele mai multe ori. Iar scriitorii se adaptează, îşi scriu cărţile astfel încât acestea să fie aproape pregătite pentru o eventuală serializare ori ecranizare.

Sunt cărţi care sunt uşor adaptabile pentru cinematograf, sunt altele care cu greu pot fi substituite cu un scenariu. Cred că, din această cauză, Dune n-a putut fi niciodată transpusă pe ecran cu aceeaşi uşurinţă cu care, de exemplu, a fost transpusă „Contact” a lui Carl Sagan.

Şi uite-aşa, n-o să ne vedem noi nici când va zbura porcul o carte neaoşă ecranizată la Hollywood. Pur şi simplu

nu sunt scrise pentru industrie. Şi nici pentru „cititorul leneş”, cel care formează marea majoritate a pieţei.

Am, totuşi, o speranţă. Şi îmi pun nădejdea într-un titlu care a apărut de curând în librării. Cu un mic efort venit din câteva direcţii esenţiale şi cu puţin noroc, America One a lui George Lazăr ar putea ajunge prima carte românească ecranizată în America.

Cuprins

Piersici pentru Molly cea nebună

Steven Gould

Născut în 1955, majoritatea romanelor sale au ca subiect lupta de a scăpa de rigorile impuse de guvernanţi şi lupta împotriva corupţiei mai degrabă decât tehnologia. A scris mai multe povestiri sf şi şapte romane, cel mai cunoscut fiind „Jumper” (1992), un personaj din acesta fiind subiectul ultimului său roman din 2007, „Jumper: Griffin’s Story”.

În povestirea care urmează oamenii trăiesc periculos, printre nori, la propriu, agăţaţi de construcţii gigantice, iar viaţa devine complicată când vrei să faci o plimbare.

————————————

Pe la o bucată de noapte vântul l-a împins în hău pe unul dintre „căţărătorii” de pe faţada de vest a clădirii, undeva pe la etajul 630. L-am auzit ţipând, în timp ce cădea, asta fiind şi ultima lui şansă să-şi exprime o opinie, dar totul a fost atât de brusc că nici nu a ştiut ce l-a lovit. Apoi s-a oprit într-un releu cu microunde de la etajul 542, după care rămăşiţelor lui le-a luat 45 de secunde ca să ajungă în Buffalo Bayou.

Probabil că aligatorii au fost încântaţi.

Nu ştiu dacă i-a cedat terasa, dacă i s-a rupt frânghia sau dacă fraierul pur şi simplu nu ştia să lege un nod. Cert e că m-a scos din sărite pentru că nu am mai reuşit să adorm până ce nu mi-am verificat toate cele patru puncte de susţinere, frânghiile şi nodurile. Cine ştie? Dacă nu l-aş fi auzit?

Totuşi, ar fi fost imposibil să nu-l aud lovindu-se de antenele releului.

— Căţărător idiot!

A doua zi dimineaţa m-am trezit mult mai devreme decât de obicei deoarece cineva trăgea, cu aplomb, de una de frânghiile mele de susţinere, în adagio, tam, tam, de parcă era a doua frază din Simfonia a VII-a a lui Beethoven. Era Molly Nebuna.

— Eşti treaz, Bruce? mă întrebă ea.

Am mormăit:

— Acum, da.

Numele meu nu e Bruce, dar Molly strigă pe toată lumea aşa.

— Ce-i Molly? am întrebat-o pe ruseşte.

Era ghemuită pe unul din cuburile de un metru lăţime, care atârnau pe faţada turnului pentru a reduce nivelul micro-turbulenţelor. Era îmbrăcată într-un kimono roşu, nişte bermude verzi, maiou şi purta un fel de jambiere în picioare. Frânghia ei de susţinere, de un portocaliu aprins ce contrasta cu cenuşiul clădirii, se întindea de la colţ până sub kimonoul ei, asemenea unui şarpe.

— Am un transport pentru Bruce, Bruce.

M-am întors şi am privit în jos. Vântul umed mă lovi drept în faţă. Câţiva nori joşi apăruseră peste noapte, ascunzând pământul, dar umbra turnului se întindea departe, de-a lungul chestiilor alea pufoase de dedesubt.

— Doamne, Molly, ştii că Bruce nu intră în tură decât peste o oră.

Fir-ar, am gândit, iar m-a păcălit să-i duc eu marfa.

— La naiba! Vin şi eu după ce mă îmbrac.

Clipi de două ori. Ochii ei erau ca două pietricele negre pe faţa smeadă, atât de înnegrită de soare, că nu-i puteai ghici vârsta. Se lăsă să cadă vreo 5 metri înainte ca frânghia ei să formeze un arc, care o legănă într-o parte şi în alta, până trecu de colţ.

Am respirat uşurat. Nu degeaba i se zicea Molly Nebuna.

M-am îmbrăcat, am băut apă din rezervor, m-am pişat pe nori (un lucru natural, la urma urmei) şi mi-am strâns sacul de dormit.

Datorită soarelui şi a norilor joşi, faţada sudică strălucea orbitor. Mi-am întins umbrarele la colţ.

Cuibul lui Molly era negru ca smoala şi atârna de o supapă de aerisire industrială, de la etajul 611. Era împletit, cusut, peticit, sudat, rupt pe alocuri, prins cu fermoare şi avea o formă fantezistă. Părea un cuib de viespi pe o bucată de crom. Se potrivea cu clădirea ca nuca în perete.

Crescătoria ei de porumbei, aflată cu două etaje mai jos, arăta şi mai ciudat. Era construită din hârtie, plastic şi sârmă şi era pătată de găinaţ. Se afla acolo pentru că numai un idiot ar fi putut să-şi facă culcuş sub nişte păsări care-şi fac nevoile, iar Molly, deşi nebună, nu era proastă.

Stătea ghemuită pe pragul cuibului, legănându-se pe picioare ca unul din porumbeii ei. Privea aiurea şi murmura doar pentru sine:

— Ce-i cu tine, Molly? Nu ai dormit bine azi-noapte?

În cele din urmă, mă văzu:

— Nenorocitul acela de Bruce mi-a mai luat trei păsări ieri.

Mi-am agăţat geanta de un cârlig şi am lăsat-o să atârne sub terasă.

— Care Bruce, Molly? Vulturul cu coadă roşie?

— Da, acela. Apoi a apărut şi celălalt Bruce azi-noapte şi m-a trezit şi nu am mai putut adormi pentru că a trebuit să-l ascult pe nenorocitul acela de vultur.

Îmi făcu loc să intru.

— Vulturii nu vânează noaptea, Molly.

Dădu din braţe.

— Şi? Dacă ticălosul acela de Bruce intră în crescătorie? Mi-ar putea ucide jumătate din păsări.

Începu să înfăşoare una din frânghii, trăgând-o cu mişcări scurte şi furioase.

— Nu ştiu dacă se mai merită. Vara e prea cald, iarna, prea frig. Poliţaii mă hărţuiesc pe mine în loc să se ia de Urlători. Urlătorilor trebuie să le dau păsări gratis, dacă nu vreau să mă trezesc într-o noapte cu frânghiile tăiate. În zilele noroase nu pot găti dacă nu plătesc o avere pentru gaz. Nu găsesc fructe şi legume proaspete. Nebunul acela

de asistent social, cel care are rău de înălţime, mă tot întreabă dacă am nevoie de ceva. Eu îi zic să-mi aducă nişte fructe proaspete, iar el îmi aduce formulare pentru reprimire în clădire. Doamne! Aş fi în stare să ucid pentru nişte piersici proaspete. Uneori mă gândesc dacă nu ar fi mai bine în înăuntru.

Am ridicat din umeri.

— Poate că ar fi, Molly. La urma urmei, nu întinereşti.

— Nu ştii nimic, Bruce. Eşti nebun sau ce-i cu tine? Să dau priveliştea asta pe 6 pereţi? Să respir aerul îmbâcsit de acolo? Să renunţ la păsări? La libertate? La dracu, Bruce, de partea cui eşti?

Am râs.

— De partea ta, Molly.

Începu să învelească porumbeii în hârtie şi să înjure printre dinţi.

Am aruncat o privire pe tăieturile îngălbenite, din ziare, lipite direct pe turn. La lumina care venea prin acoperişul de plastic, am reuşit să văd poza lui Molly pe Muntele McKinly, făcută în urmă cu douăzeci de ani. Apoi un articol despre a doua ei încercare de a escalada Everestul. Poveşti de pe vremea când Molly se căţăra pe cele mai înalte clădiri din New York, Chicago sau Los Angeles. M-am uitat mai atent la articolul în care se scria despre cum escaladase versantul de sud al lui El Capitan, chiar în ziua în care împlinise paisprezece ani. Avea data pe el.

M-am mai uitat o dată şi am încercat să reţin ziua. A trebuit să număr invers pentru a putea fi sigur.

Mâine era ziua lui Molly.

Bruce-ul de care vorbea era Murry Zapata, gardian pe balconul recreativ de sud al etajului 480. Asta însemna că trebuia să cobor 131 de etaje pentru a duce păsările, adică ceva mai mult de jumătate de kilometru. Fără să pun la socoteală urcuşul de întoarcere.

Chiar şi pe faţadele turnului Le Bab, unde găseşti un cub sau o supapă sau o balustradă aproape din metru în metru, asta nu era chiar floare la ureche. Dacă ar fi fost

doar porumbeii lui Molly nu s-ar fi meritat, aşa că am coborât cinci etaje, să-l văd pe Lenny.

E o adevărată corvoadă să ajungi la Lenny, pentru că orice suprafaţă orizontală din preajma lui e acoperită cu ghivece cu plante şi tot felul de oale cu pământ. Aşa că am coborât în rapel până la el şi l-am strigat, agăţat de frânghia de susţinere, fără să mai urc pe platformă. Lucra ceva aplecat deasupra unei grămăjoare de chimen.

— Lenny, azi fac comisioane. Ai ceva pentru Murry?

Se ridică în picioare.

— Da, aşteaptă o secundă.

Purta pantaloni scurţi, hamurile de căţărat şi cam atât. Era maro de la soare. Dacă aş fi fost în locul lui, nu mi-ar fi fost prea bine.

Lenny coborî până la cortul lui şi dispăru înăuntru. Am mers şi eu acolo, ferindu-mă de plante. Mirosea a pământ reavăn, un miros rar prin locurile astea. Un miros bogat şi persistent. Îţi evoca câmpuri arate primăvara sau morminte proaspăt săpate. Când am ajuns în faţa cortului, Lenny ieşi cu o geantă.

— Ce-i acolo? l-am întrebat.

Dădu din umeri.

— Usturoi, chimion şi anason. Greutatea lor e marcată pe exterior. Murry o să le strecoare înăuntru fără prea mare bătaie de cap. Mexicanii nu se mai satură de usturoi. Spune-i lui Murry că, săptămâna viitoare, îi voi trimite ardei iuţi, foarte iuţi, muy caliente.

— S-a făcut.

— Apropo, Fran mi-a zis ieri să te anunţ că are nişte margarete proaspete pentru cei de jos.

— OK, o să trec pe la ea. Tu creşti fructe, Lenny?

— Pe marginile astea înguste? Am vrut să cresc un portocal pitic, dar am renunţat. Am mure de rouă, dar încă nu s-au copt. Mi-ar fi imposibil să cresc copaci. Anul trecut am crescut pepeni, dar e foarte greu. Îţi trebuie un spaţiu mult mai mare decât am eu.

— În regulă. Am întrebat şi eu. Am adăugat punga lui lângă porumbei, în rucsac. Probabil că am să mă întorc târziu.

Dădu din cap.

— Da, ştiu. Totuşi mai bine că te duci tu. Ultima dată când am coborât eu, Urlătorii mi-au furat toate roşiile. Ai grijă, acolo jos. Urlătorii au revendicat întreaga circumferinţă, între 520 şi 530.

— Serios? Numai să nu se amestece în drepturile mele de concesiune.

Dădu din umeri.

— Pe bune, ai grijă. Nu-mi pasă dacă le dai şi lor ceva. O legătură de usturoi ar trebui să le ajungă.

Am clipit.

— Nimeni nu se atinge de ce-i al meu. Nimeni.

— Nici măcar Dactyl?

— Dactyl nu mi-a făcut niciodată probleme. E doar un puşti.

Lenny dădu iar din umeri.

— El şi-a plătit taxa. Ai să te trezeşti aruncat şi noi va trebui să căutăm pe altcineva să ne facă comisioanele. Îţi spun doar să fii atent.

— La asta mă pricep cel mai bine.

* * *

Fran locuia după colţ, pe faţada estică. Creştea flori, cosea şi spăla haine. Ziua, când soarele îi bătea în panoul solar, se uita la televizor.

— De ce nu trăieşti înăuntru, Fran? Ai putea sta toată ziua la televizor.

Îmi zâmbi, un eveniment nu chiar neplăcut.

— Nţ. M-aş face de o sută de kilograme mâncând rahaturile alea sintetice şi fără să fac mişcare. În plus, ar trebui să cer aprobare chiar şi pentru o singură floare, dispensă pentru lumină şi tot aşa, ca să pot locui într-un sicriu cu patru pereţi. Când mă vor pune în sicriu, vreau să fiu moartă.

— Dar au şi acolo săli de gimnastică şi piste de alergare şi balcoane recreaţionale.

— Mare scofală. Taci o secundă să văd dacă Bob e încă supărat pe Sue pentru că a aflat de legătura lui Marilyn cu mama chirurgului ei. Când intră reclama, o să-ţi pregătesc margaretele.

Îşi întoarse capul spre ecranul plat. Am privit panseluţele şi albăstrelele ei în timp ce aşteptam.

— Da, am avut dreptate. Marilyn se culcă cu mama lui Sue. Asta face ca lucrurile să fie în ordine. Băgă mini-televizorul într-un buzunar şi legă margaretele pentru mine.

— Săptămâna viitoare îmi ies petuniile.

Am legat florile pe exteriorul rucsacului ca să nu le strivesc petalele. În timp ce făceam asta, Fran se apropie de mine.

— Treci pe aici la întoarcere?

— Poate, am răspuns. Dar am să-ţi aduc casetele video.

Se retrase.

— Vreau, pe bune că vreau, Fran. Dar trebuie să fac rost de nişte fructe proaspete pentru Molly Nebuna, pentru că mâine e ziua ei şi habar n-am de unde să le iau.

Îmi întoarse spatele şi dădu din umeri. Am aşteptat un moment apoi am plecat, iritat. Când am privit înapoi, se uita, din nou, la televizor.

* * *

Urlătorii puseseră stăpânire pe zece etaje şi pe întreaga circumferinţă a turnului Le Bab dintre acele etaje. O arie de patruzeci de metri pe două sute cincizeci, pe fiecare faţadă, însumând, în total, patruzeci de mii de metri pătraţi. Turnul avea la bază peste un kilometru pe fiecare parte, dar se ascuţea spre vârf, până ajungea la numai două sute de metri pătraţi, la trei mii de metri altitudine.

Lăcomia Urlătorilor mă avantaja, pentru că nu mai rămăseseră decât vreo treizeci şi cinci dintre ei şi o asemenea suprafaţă era greu de acoperit. În timp ce coboram în rapel către etajul 529, mi-am croit drum, cu grijă, în jurul clădirii. Vreo câţiva Urlători stăteau la soare,

întinşi în hamacurile lor, pe aripa de est. Am mai văzut vreo doi pe aripa sudică, dar cei mai mulţi erau pe faţada vestică. O singură persoană era pe cea de nord.

Am coborât până la etajul 521 pe faţada nordică, la mare distanţă de tipul acela şi mi-am dublat cea mai lungă coardă. Era o coardă albastră, de o sută de metri lungime şi doisprezece cm grosime. Am legat-o cu grijă, în jurul unui cub-parapet, după ce înfăşurasem jumătatea ei în jurul altui cub, obţinând astfel un circuit complet, cu fiecare din capetele frânghiei în jos. Am împins-o apoi lângă clădire ca să nu alunece. Apoi mi-am legat suspensoarele de coarda dublă.

Tipul din colţ mă observase şi acum îşi croia drum spre mine, din cub în cub, curios. I-am aruncat frânghia de pe cub, iar aceasta s-a dus drept, fără a se încolăci, în hău. Tipul a urlat scurt. Am sărit şi m-am agăţat cu mâna înmănuşată de frânghie. Am parcurs patruzeci de metri din cinci sărituri în zece secunde. Pe la jumătatea drumului l-am auzit pe tip strigând după ajutor. Apoi i-am auzit şi pe ceilalţi Urlători apropiindu-se după colţ. La etajul 518 am pus frână şi m-am proptit cu picioarele de clădire. Cel mai apropiat dintre Urlători era încă la vreo cincisprezece metri de frânghia mea, dar începuse să accelereze. M-am sprijinit de clădire şi am tras tare de coarda din mâna dreaptă, trimiţând o undă sinusoidală în sus. Aceasta a ajuns în vârf, iar frânghia s-a desprins de pe cub şi a căzut. M-am aşezat pe un cub şi m-am ţinut bine. O sută de metri de frânghie cântăreşte cam opt kilograme şi şocul produs de o astfel de smucitură te poate arunca jos.

Urlătorii au început să înjure, dar m-au lăsat în pace. L-am auzit, în timp ce mă îndepărtam, pe unul dintre ei:

— Dă-l dracului de ticălos. Trebuie să se întoarcă tot pe aici. O să-i arătăm noi atunci.

* * *

Toţi gardienii de pe balcoanele recreative fac bişniţă. E o afacere bună atunci când trăieşti înăuntru. Chiar şi lucrurile produse în turn ajung să fie traficate tot pe

dinafară. Căci aici nu există camere de supraveghere sau turnători. De astea se ocupă, însă, Urlătorii.

Totuşi Murry era diferit de restul gardienilor. El nu trăgea ţepe şi nici nu confisca, în general, se ţinea departe de genul de porcării pe care le făceau ceilalţi gardieni. Ne trata ca pe nişte fiinţe omeneşti. De altfel, susţinea că, o vreme, locuise şi el afară şi îl credeam.

— Salut, Murry. Ce face soţia? A născut?

— Nţ. Şi, frate, s-a cam săturat să fie gravidă. Uite, atâta s-a făcut de mare, întinse el mâna să-mi arate până unde crescuse burta nevesti-si. Să-i spui lui Fran că vreau ceva deosebit pentru când va veni momentul. Trandafiri, de exemplu.

— Doamne, Murry. Ştii că Fran nu poate creşte trandafiri. Ăştia nu cresc în ghivece. Poate doar nişte liliac. O s-o întreb.

Stăteam atârnat, în hamuri, în afara cuştii care înconjura balconul recreativ. Murry era de partea cealaltă a gardului, mirosind margaretele. Undeva, în depărtare, nişte copii jucau fotbal, iar câţiva adulţi stăteau la grilaj, privind în zare. Unii dintre ei mă priveau stăruitor. Nu le-am dat nicio atenţie.

Murry scoase casetele video pentru Fran şi mi le întinse printre zăbrele. Le-am băgat într-unul din buzunare. Apoi a scos şi proviziile pe care le comandasem ultima oară şi le-am pus, cu grijă, în rucsac.

— Aveţi fructe proaspete înăuntru, Murry?

— Ţi se pare că sunt vreun fel de milionar? Tipii care au aşa ceva trăiesc acolo sus, de la 750 în sus. Să fiu al naibii dacă te mint. O dată a trebuit să escortez pe cineva până la 752 şi, în timp ce gagiul vorbea cu unul dintre rezidenţi, m-au pus să aştept pe terasa ăluia. Ce crezi? Avea mere, piersici şi cireşe, să fiu al dracului. Cireşe!

Dădu din cap amărât.

— Era şi destul de ciudat pe acolo. Nu existau rahaturile astea de grilaje. Bătu cu pumnul în gard. Doar un paravan înalt şi atât.

— Păi e normal. Au bariera aia la etajul 650 aşa că nu îşi fac griji de noi. Pariez că-s o mulţime de balcoane deschise, acolo sus. Am tăcut. Bine, acum trebuie să plec. Am ceva de urcat înapoi.

— Mai bine de tine. Nu uita să-i spui lui Fran de flori.

— S-a făcut.

* * *

Urlătorii mă aşteptau. Se aflau cu toţii pe faţada sudică. Stăteau acolo tăcuţi şi ameninţători. M-am oprit pe la etajul 516 şi m-am odihnit puţin. În timpul acesta, mi-am încolăcit coarda de susţinere şi am băgat-o în rucsac. Stăteam acolo cu cincisprezece kilograme de alimente şi echipament de căţărat şi mă uitam în zare.

Vântul se mutase spre sud-vest şi nu mai era aşa umed ca dimineaţă. Se şi înteţise, dar paravanele de la colţuri, create de cuburi, opreau vânturile puternice să bată pe faţa clădirii.

Uneori, în timpul zilei, norii joşi se mai răsfirau şi lăsau să se vadă pământul. M-am cocoţat pe cub, fără frânghie şi am privit în hău. Etajul 516 era la peste doi kilometri de pământ. O căzătură nu prea plăcută, la o adică, deşi, datorită vânturilor de suprafaţă, probabil că m-aş fi zdrobit de unul dintre balcoanele recreative, căci, la bază, turnul se lăţea. Totuşi, dacă prindeai un vânt decent, dinspre sud, puteai spera să aterizezi la crocodili, în mlaştini.

Ceea ce urma să fac nu era chiar un fleac. Trebuia să urc fără frânghie.

Fără frânghie, plasă sau altceva, fără dreptul la o a doua greşeală. O clipă de neatenţie şi singurul lucru cu care mi-aş mai fi bătut capul ar fi fost dacă să strig sau nu în cădere.

Iar Urlătorii nu-ţi lăsau timp pentru amabilităţi. Majoritatea lor nu erau cine ştie ce alpinişti, dar aveau şi câţiva oameni capabili să se caţere destul de bine. Trebuia să-i separ pe cei slabi de cei buni şi apoi să-i depăşesc pe aceştia din urmă.

M-am ridicat în picioare şi am început cursa de-a lungul faţadei sudice, pe laterală, sărind din cub în cub, câte doi metri odată. Deasupra mea se auzeau strigăte, dar nu am îndrăznit să privesc în sus. Mintea îmi era golită de orice gând, lăsând corpul să-şi facă treaba. Ochii vedeau, corpul executa, mintea se odihnea. Am încetinit când m-am apropiat de colţ şi am fost la un pas să cad, dar mi-am revenit, schimbându-mi centrul de greutate.

Nu mai rămăseseră prea mulţi deasupra. Doar vreo şase Urlători ţinuseră pasul cu mine. Restul se străduiau şi ei cât puteau, dar veneau pe frânghii. Am urcat rapid două etaje, apoi am făcut o pauză să-mi trag răsuflarea, între o instalaţie dezafectată de filtrare a aerului şi un turn de răcire. După aia am făcut colţul şi am reînceput cursa.

Când m-am oprit din nou, mai rămăseseră doar doi. Ceilalţi patru încercau, mai degrabă să obţină altitudine, decât să ţină pasul cu mine.

Unul dintre cei doi se hotărî să mă trimită pe lumea cealaltă, atacându-mă din cădere liberă. Îşi scoase frânghia, o fixă bine şi începu să coboare pe ea, în salturi, plănuind, cel mai probabil, să mă lovească cu picioarele în momentul când va ajunge în dreptul meu. L-am ignorat până în ultima clipă, apoi am sărit pe un cub. Picioarele i s-au lovit de zidul de deasupra mea, aruncându-l înapoi.

În timp ce se legăna, am sărit după el.

Faţa i s-a albit. Se aştepta, probabil, la orice, dar nu la ASTA. M-am încolăcit în jurul lui ca o maimuţă, cuprinzându-i mijlocul cu picioarele. Cu o mână i-am apucat frânghia, iar cu cealaltă l-am pocnit cât de tare am putut peste faţă. Am simţit cum îi trosneşte falca şi i se înmoaie corpul. Şi-a eliberat frânghia până la mecanismul de frânare şi s-a lăsat să alunece pe ea. L-am forfecat cu picioarele şi m-am ţinut de coardă cu ambele mâini. Umerii mi-au pocnit, dar am reuşit să-l opresc din alunecare. Apoi m-am izbit de perete şi, în cele din urmă, am aterizat pe un cub, călare pe el.

Tovarăşul lui îşi încetinise coborârea. Era legat de frânghie, dar văzuse ce-i făcusem amicului său şi renunţase

la abordarea aeriană. Era cam la două etaje deasupra mea, aşa că i-am legat prietenul, ca să nu înceapă să meargă prin somn şi am luat-o iar la fugă.

L-am auzit strigând, dar nu l-am auzit venind după mine. La prima oprire l-am văzut aplecat asupra tipului căruia îi rupsesem falca. M-am agăţat de un tub exterior de aerisire şi am luat-o spre cer, la viteză maximă.

În acest moment mă aflam cam la jumătatea teritoriului Urlătorilor. În dreapta mea, grupul care optase pentru altitudine, se deplasa acum pe laterală, încercând să-mi taie calea. Am continuat să urc, respirând greu acum, dar încă în putere. Puteam să urc cu viteza asta încă jumătate de oră, fără pauză şi ştiam că doar un singur căţărător ar fi putut ţine pasul cu mine în ritmul acesta. Mă întrebam pe unde o fi.

Mi-am ridicat privirea. Da, era acolo, sus.

Dar nu pe perete. Nu părea nici agăţat de vreo frânghie. Şi venea în viteză, drept spre mine.

Am încercat să mă feresc, aruncându-mă în lateral, în singura direcţie posibilă, dar nu am reuşit decât parţial. A apucat să-mi ardă un picior în cap, aşa că am căzut vreo trei metri până la următorul cub. Am aterizat rău, ameţit, m-am lovit de zid şi am căzut mai departe. Căzătura a fost bruscă, teribilă şi m-a zguduit din temelii. M-am prins cu ambele mâini de marginea cubului, ceea ce mi-a solicitat umerii la maxim. Capul mă durea, cerul se rotea şi ştiam că sub mine pământul se afla la peste un kilometru depărtare.

Dactyl reuşise cumva să se oprească la vreo câteva etaje mai jos de mine şi, în timp ce eu atârnam de cub, am observat strălucirea metalică a unui cablu, întins pe faţada turnului.

Mi-am făcut vânt pe cub şi m-am îndepărtat de cablu, urcând rapid. Am încercat să nu dau atenţie stării jalnice în care mă aflam: umerii mă dureau îngrozitor, capul îmi zvâcnea, stomacul mi se strânsese de frică şi o transpiraţie rece îmi cuprinsese întreg corpul.

În urma mea se auzea zbârnâitul cablului metalic. M-am întors şi am zărit, cu coada ochiului, o mogâldeaţă gri care urca cu repeziciune. Am privit, din nou, în sus.

Dactyl era acolo deja, la limita teritoriului Urlătorilor, aşteptându-mă. În apropiere erau şi cei trei clovni care încercaseră să-mi taie calea. Am măsurat distanţa din ochi, m-am gândit o secundă şi am sărit. Clovnii nu au reuşit, aşa că până au ajuns ei la tubul de evacuare, eu eram departe. Preţ de câteva etaje au încercat să mă urmărească, iar unul dintre ei chiar a încercat, fără succes, să mă agaţe cu lasoul.

Mai rămăsese doar Dactyl.

Era exact deasupra mea când am ajuns la etajul 530. M-am oprit şi am privit în jos. Ceilalţi se opriseră, privind în sus. M-am uitat, din nou, la Dactyl. Se mutase vreo cinci metri în lateral şi se aşezase pe un cub. M-am căţărat paralel cu el şi m-am aşezat şi eu.

Dactyl apăruse, nu de multă vreme, drept în mijlocul teritoriului Urlătorilor. A trebuit ca vreo trei dintre ei să facă saltul cel mare până când au hotărât că ar face mai bine să-l lase în pace, dacă vroiau să rămână în viaţă. Era un căţărător singuratic şi se pricepea la mai multe: căţărări libere sau cu frânghia plus că dispunea şi de nişte chestii tehnice date naibii şi destul de scumpe.

Reuşea să se facă nevăzut. Devenea una cu clădirea. Plasele lui, bocancii de căţărat, până şi hamurile erau la fel de cenuşii ca şi cubul pe care stătea. Harnaşamentul lui avea o mulţime de chestii pe el, buzunare şi cutiuţe, toate cenuşii, atât pe faţă, cât şi pe spate, făcându-l să arate ca o broască ţestoasă cu picioare lungi. Era mai tânăr decât mă aşteptasem, dar, la o adică, nu-l văzusem până acum decât de la distanţă. Avea în jur de douăzeci de ani. Mă privea drept în faţă, intens şi hotărât. Nu transpirase deloc.

— De ce? l-am întrebat.

A dat din umeri.

— Încerc să fiu natural. Să devin una cu mediul înconjurător. Cine a zis asta?

— Mulţi. Cred că şi eu am zis-o de vreo câteva ori.

Dactyl mă aprobă din cap.

— Păi asta fac şi eu. Devin una cu mediul înconjurător. Şi tu ar fi trebuit deja să ştii asta, tipule…

— Ce anume, l-am întrebat nervos.

— Că mediul din jurul tău e destul de ostil.

Am privit în zare. Departe de tot se vedeau pânzele albe din Golful Galveston. M-am întors spre el.

— Ce ţi-am făcut?

Zâmbi.

— O iei prea personal. Totul e mult mai simplu, de fapt. Gândeşte-te la mine ca la un factor evolutiv extra-somatic. Trebuie să evoluezi. Să te adaptezi. Chestii dintr-astea.

Am încercat să mă gândesc la spusele lui. Dedesubt, Urlătorii se adunaseră pe teritoriul lor. Vorbeau aprins despre ceva, gesticulând şi dând din mâini.

— Şi? Am întrebat în cele din urmă. Te-ai plimbat vreodată prin centrul Houston-ului?

Clipi, dădu să zică ceva, dar se răzgândi. În sfârşit, răspunse, dar fără prea multă tragere de inimă.

— Pe pământ? Nu. Ăia mănâncă oameni pe acolo.

Am ridicat din umeri.

— Uneori da, uneori nu. Ultima oara când m-am plimbat prin Tranquility Park, mâncau sos de alune cu cozi de crocodili. Asta, bineînţeles, când nu se întâmpla invers.

— Hm.

— Ai fost vreodată pe pământ?

— M-am născut înăuntru.

— Nu-i nimic. Nu trebuie să te amărăşti prea tare din cauza asta, i-am zis în timp ce mă ridicam.

— Ce vrei să spui, ridică el din sprâncene.

Am rânjit.

* * *

— Nu contează unde te naşti, i-am zis. Contează unde mori.

Apoi, mi-am reluat urcuşul.

În prima jumătate de oră am fost egali. Mi-a dat cam un minut avans, înainte să o pornească după mine, iar preţ de

şaptezeci de etaje părea că între noi s-ar fi aflat o coardă invizibilă, de cincisprezece metri.

Pe la etajul şase sute am mărit puţin pasul, dar distanţa a rămas aceeaşi pe următoarele zece etaje.

Acum de-abia mai respiram şi începusem să simt cum îmi ard braţele şi coapsele. Hainele îmi erau leoarcă de transpiraţie, dar palmele erau uscate şi sigure.

Dactyl se căţăra şi el la fel de repede, dar mişcările lui erau repezite şi ineficiente. Distanţa dintre noi era tot de zece metri, dar mi-am dat seama că începuse să obosească.

Mi-am dublat viteza.

Universul s-a contractat. Nu mai existau decât zidul din faţa mea, următorul pas, următoarea respiraţie. Uitasem de piersici, de zilele de naştere, de flori, chiar şi de Dactyl. Mintea-mi era golită de orice gând.

Tot ce rămăsese era *durerea*.

Coapsele mele urlau de durere. Braţele, la fel. Am urcat, prin ceaţa fină şi roşiatică, încă vreo cincisprezece etaje, apoi m-am prăbuşit pe un cub. Totul se învârtea în jurul meu, în timp ce încercam să-mi trag răsuflarea. Am simţit un început de crampe în coaste, aşa că am încercat să le ofer muşchilor mei cât mai mult oxigen. În cele din urmă, pe măsură ce am început să-mi revin, am privit în jos, după Dactyl.

Nu mai era pe faţada nordică.

Renunţase oare?

Nu ştiam şi lucrul acesta mă deranja.

La cinci etaje mai sus se afla bariera, un ieşind de zece metri, perpendicular pe faţadă. Era perfect dreaptă, din metal, sudurile de la îmbinări străluceau. Habar n-aveam ce putea fi deasupra ei. Se zvonea că erau lasere automate, gardieni înarmaţi şi camere de luat vederi controlate de computer. Am hotărât să-mi fac griji după ce voi ajunge acolo.

Mai aveam două etaje de urcat când Dactyl îşi făcu apariţia la colţul cel mai de nord al clădirii.

Deasupra mea.

Ceea ce, teoretic, era imposibil. Era cât pe ce să renunţ, dar ceva îmi spunea să continui. Am încercat să-mi golesc mintea din nou şi am început să alerg către faţada vestică, cu salturi de veveriţă, de pe un cub pe altul, deşi muşchii încă nu-mi erau pregătiţi de aşa ceva. Era să cad de două ori: o dată când încercam să înţeleg cum reuşise Dactyl să mă depăşească şi a doua oară când m-au lăsat muşchii.

M-am oprit la colţ şi m-am uitat în urmă. Dactyl venea, relaxat, după mine, cu mişcări încete şi laborioase. Am sărit după colţ şi am început să urc din nou până ce m-am ghemuit pe un cub, chiar sub terasa barierei. Am tras cu ochiul după Dactyl; se oprise şi părea că se odihneşte.

Mi-am scos rucsacul şi am luat o coardă de treizeci de metri lungime, foarte rezistentă, o bucată de vreo jumătate de metru de monofilament de testare, în greutate de zece kilograme şi o cange. Am legat monofilamentul între coardă şi cange.

Am mai aruncat o privire după colţ. Dactyl o pornise din nou, dar venea încet şi cu grijă. Era încă la două sute de metri pe faţadă. Am coborât doi metri şi am păşit înapoi după colţ. Se opri când mă văzu, dar l-am ignorat, lăsând coarda şi cangea să cadă vreo cincisprezece metri în gol. Apoi am început să le rotesc.

Era o treabă dificilă şi înşelătoare. Nu credeam că voi reuşi să improvizez o coardă de susţinere, până să ajungă Dactyl aici. Cangea, măcar, nu era chiar aşa de grea, doar vreo trei kilograme, dar, pe măsură ce se învârtea tot mai tare, riscam să mă arunce de pe cub mai ales că în acel loc vântul sufla destul de puternic.

În cele din urmă, cangea se ridicase la o înălţime convenabilă. Am tras-o înspre mine şi am aruncat-o în sus, peste bordura barierei. Nu puteam şti cât de groasă e aceasta sau dacă exista ceva dincolo de ea de care s-ar fi putut agăţa. Mi-am ţinut respiraţia.

Se auzi cum se loveşte de ceva; apoi frânghia se destinse. O secundă am fost convins că va cădea înapoi şi m-am speriat, deoarece eram deja puţin dezechilibrat şi

nici nu ştiam la ce distanţă este Dactyl. Apoi frânghia se opri; cangea se agăţase de ceva.

Am riscat o privire rapidă înapoi. Dactyl se afla încă la o sută de metri depărtare de mine. Am apucat frânghia şi m-am mutat înapoi, după colţ, întinzând-o cu grijă. Cu puţin noroc, Dactyl nu avea să o vadă decât după ce va fi trecut colţul.

Mi-a luat alte două minute să leg capătul de jos de un cub şi, pentru mai multă siguranţă, de alte două. Apoi am sărit ca un nebun de pe un cub pe altul, până ce am coborât trei etaje şi m-am ascuns după un ventilator de aerisire de tip Bernoulli.

Imediat, l-am văzut pe Dactyl iţindu-şi capul de după colţ. Când dădu de coardă, trase cu putere de ea, dar aceasta rezistă. Dactyl agăţă un suspensor de ea şi sări în sus, ca o veveriţă, cu mâinile prinse de coardă. Ajunsese pe la jumătate când coarda primi întreaga lui greutate.

Se rupse imediat. L-am auzit icnind, dar nu înjură. În schimb, în timp ce se arcuia în jos, încercă să se rotească pentru a-şi interpune picioarele între el şi faţada spre care se îndrepta în viteză.

Nu reuşi decât pe jumătate şi se izbi cu putere de un cub, unul dintre picioare încasând, totuşi, o parte din şoc. Am auzit un icnet de durere şi l-am văzut alunecând de-a lungul frânghiei, încercând cu ultimele puteri să se oprească, dar nereuşind decât să-şi încetinească puţin căderea.

M-am mişcat cu viteza sunetului.

Eram deja mai jos de locul în care se lovise el de zid şi am făcut trei salturi uriaşe, de pe un cub pe altul, până am ajuns chiar sub el. Cu doar o secundă înainte să se desprindă de frânghie, în gol, am întins mâna şi l-am înşfăcat de hamul de căţărat şi m-am lungit pe cubul pe care eram.

Pentru a doua oară în ziua aceea aproape că mi-am dizlocat umărul. Greutatea lui era cât pe ce să mă tragă de pe cub. Am auzit cum se loveşte cu capul de acesta,

căzând ca un sac de cartofi, fără simţire, dar greu ca o piatră de moară.

Mi-a luat ceva timp să-l aduc, în siguranţă, lângă mine. Mi-a luat şi mai mult să plasez a doua cange lângă prima. Prima încercare a fost un eşec şi a trebuit să repet aruncările acelea epuizante de vreo şase ori, până ce, în cele din urmă, am reuşit. Mi-am prins suspensoarele de frânghie şi am început să urc, cu viteza unui melc.

Clădirea se îngusta deasupra barierei, cam la o sută cincizeci de metri, pe fiecare parte. Eram acum la marginea terasei, alergând în jurul clădirii. Spre deosebire de balcoanele recreative de dedesubt, cele de aici erau deschise, fără grilaje, îngrădite doar de o balustradă de protecţie, înaltă până la piept. Împrăştiate cu gust, pe terasă, se găseau şezlonguri şi zone verzi.

Am observat un grup de oameni, îmbrăcaţi elegant, femei şi bărbaţi, amestecaţi la un loc, pe terasa de vest, la adăpost de vântul ce bătea dinspre nord. Servitori cu tăvi în mână se mişcau repede printre ei. Era ora cocteilului pentru cei bogaţi şi influenţi, pentru cei de deasupra norilor.

Am sărit balustrada repede şi m-am ascuns după un arbust, trăgând coarda şi cele două cângi după mine. Zonele terasei care nu erau adăpostite de vânt păreau pustii. Am căutat camerele de supraveghere sau reflectoarele cu infraroşii sau sârmele electrificate, dar nu am văzut nimic din toate astea. Nu înţelegeam cum era posibil aşa ceva.

Deasupra mea, faţada turnului se ridica încă cinci sute de metri dar, spre deosebire de cea de dedesubt, aici erau balcoane individuale, din loc în loc, amplasate între cuburile-paravan. Pe mai multe dintre ele se puteau zări plante şi chiar copaci.

Mai aveam mai mult de o sută de etaje de urcat, cam patru sute de metri.

Mâinile şi picioarele îmi tremurau. O durere ascuţită îmi amorţise umărul în care mă lovise Dactyl şi de-abia mai puteam să-mi ridic braţul.

Era cât pe ce să renunţ. O clipă m-am gândit să las rucsacul jos, să-mi scot harnaşamentul şi să mă întind pe unul dintre şezlonguri. Apoi aş fi putut să mă servesc chiar cu o băutură de pe una din tăvi.

Un gardian va veni şi mă va escorta până pe pământ.

Dar eram în stare să mai urc încă o sută de etaje, nu? Mda, aşa e.

Soarele apusese de tot când am ajuns la etajul 700, dar luminile clădirii îmi erau de ajuns. Balcoanele erau elegante, adăpostite de vânt de paravane mobile şi de aripi de vânt sudate. Am căutat, din ochi, un balcon cu copaci fructiferi, poate, poate... Nu aveam de gând să urc tocmai până la 752, dacă nu trebuia.

Dar a trebuit.

Aici erau doar patru balcoane, pe fiecare faţadă. Erau cele mai mari balcoane private pe care le văzusem vreodată pe turn. Doar unul dintre ele avea ceva care semăna cu o grădină. Am petrecut cinci minute, uitându-mă peste balustradă, la fiecare zonă verde care avea copaci, flori, tufişuri sau legume. Nu se zărea nicio lumină după uşile de sticlă ce dădeau în clădire şi nu se zăreau nici piersicii.

Am suspinat şi am sărit peste balustradă pentru a arunca o privire mai de aproape. De-abia mă mai ţineam pe picioare. Mâinile şi picioarele îmi erau ca de plumb şi încă respiram greu. Îmi puteam auzi pulsul în urechi, dar tot nu am reuşit să găsesc piersici.

Erau câteva portocale verzi într-un copac de lângă mine şi atât. Începu să mă ia cu frig. Eram la aproape doi kilometri peste nivelul mării, iar soarele apusese deja de o oră. Hainele mele ude de sudoare începură să îngheţe.

Ceva mă deranja în toată chestia asta, dar, din cauza toxinelor emanate de oboseală, nu reuşeam să înţeleg ce anume. După ce m-am mai liniştit, mi-am amintit.

Nu verificasem dacă existau alarme sau nu.

Dar existau. Erau chiar în faţa mea, pe peretele de deasupra balustradei, o serie de spoturi mici cu infraroşii. Trecusem chiar prin faţa lor când sărisem balustrada.

Era timpul să o şterg. De fapt, trebuia să o fi făcut demult. În timp ce alergam spre balustradă am auzit o uşă deschizându-se în spatele meu. Nici bine nu am apucat să-mi trec piciorul peste margine, că am simţit o înţepătură teribilă în spate. Apoi, universul a explodat. Toţi muşchii din partea stângă s-au convulsionat, spasmodic; am căzut grămadă, lovindu-mi umărul şi şoldul de cimentul rece. Dacă nu aş fi avut rucsacul în spate, capul meu ar fi suferit aceeaşi soartă. Armă cu şocuri electrice, m-am gândit.

Când am reuşit să deschid ochii, am văzut un bărbat în picioare, la trei metri depărtare. Purta un caftan alb. Era mai bătrân decât mine cu câteva decade. Părul îi căzuse aproape de tot, iar faţa sa ridată nu avea întipărită pe ea un zâmbet. Fără să-mi dau seama, l-am comparat cu Molly Nebuna, dar mi-am dat seama că nu era chiar acelaşi lucru. Poate că Molly era la fel de bătrână ca el, dar nu arăta, nici pe departe, la fel de fioroasă.

Ţinea arma, lejer, în mâna dreaptă. În stânga avea un pahar cu o băutură cu gheaţă, din care sorbea elegant, amestecând cuburile, cling, cling.

— Ce cauţi aici, păduche nenorocit?

Vocea lui era vehementă şi ironică. Expresia rea nu i se schimbă.

— Nimic.

Am încercat să răspund tare, ferm, clar, dar tot ce am putut scoate a fost un fel de orăcăit.

Trase din nou. Am zărit cum îşi ridică arma şi am încercat să mă feresc. Prea târziu. M-am arcuit peste rucsac, muşchii mei făcând nişte lucruri de care nu i-am crezut niciodată capabili. Capul mi s-a izbit puternic de podea.

Eram dezorientat, camera se învârtea în jurul meu. Picioarele se hotărâseră să facă, în acelaşi timp, cârcei. Am oftat tare. Asta păru să-i placă.

— Cine te-a trimis? O să aflu oricum. Pot s-o ţin aşa toată noaptea.

Am răspuns repede.

— Nu m-a trimis nimeni. Speram că voi găsi piersici aici.

Mă mai împuşcă o dată.

Nu mă aşteptasem la asta. Muşchii mei secretaseră deja destul acid lactic şi fără să li se mai inducă, electric, alte contracţii. Când totul s-a mai limpezit puţin, aveam încă un cucui în cap şi o nouă serie de cârcei.

— Va trebui să vii cu ceva mai bun de atât, spuse el. Nimeni nu ar risca să vină până aici pentru nişte piersici. Iar copacul acela oricum nu o să rodească decât peste cinci luni.

Îndreptă, din nou, arma spre mine.

— Cine te-a trimis?

— Du-te dracului, i-am zis, slăbit.

— Tâmpitule, mi-a răspuns el.

Se pregăti să tragă, dar ceva îl lovi peste braţ şi-i aruncă arma cât acolo. Se apleca să o ridice, dar o mogâldeaţă cenuşie sări peste el, lovindu-l înfundat şi aruncându-l pe spate.

Noul venit înşfacă arma şi o aruncă, învârtindu-se, peste capul meu, dincolo de balustradă. Era Dactyl.

Bărbatul cu caftan îl zărise şi el pe Dactyl şi apucă să mai rostească „Tu!” înainte ca Dactyl să facă un pas în lateral şi să îi trimită un picior în plină figură. Bărbatul se prăbuşi, caftanul alb făcându-l să pară un sac cu mâini şi picioare.

Dactyl rămase nemişcat un moment, privind în jos. Apoi se întoarse şi veni încet, spre mine.

— Trucul cu frânghia nu a fost prea elegant.

Am râs slab.

— Dacă nu ai fi fost aşa de leneş, puteai să urci şi fără frânghia aia.

L-am privit îngrijorat, dar corpul meu era încă prea înţepenit ca să mă pot mişca. Urma să-mi ardă şi mie una? Înainte de asta, trebuia să aflu ceva.

— Cum de ai reuşit să mă depăşeşti acolo, jos, la barieră? Doar erai rupt de oboseală, se vedea de la o poştă.

Ridică din umeri.

— Ai dreptate. Chiar sunt leneş. Scoase un aparat de la spate. Arăta ca o armă cu două trăgace. M-am pregătit să

sar. O îndreptă în sus şi trase. Am auzit un zgomot metalic, scurt şi am văzut ceva înfigându-se în tavan. Apăsă al doilea trăgaci şi, din nou, se auzi un zbârnâit. Dactyl şi arma lui se ridicară de pe podea. Am privit mai atent şi am putut vedea şi cablul.

— Trişorule, i-am spus.

Râse şi se lăsă, la loc, pe podea.

— Ce naiba faci aici, mă întrebă.

I-am zis.

— Îţi baţi joc de mine?

— Câtuşi de puţin.

Râse şi intră grăbit în clădire.

Cu chiu cu vai am reuşit să mă ridic în picioare. Stăteam sprijinit de balustradă, când Dactyl se întoarse cu un container de plastic, de doi litri. Mi-l întinse. Era rece ca gheaţa.

— Ce-i asta?

— Piersici de anul trecut. De la congelator. Le păstrează aşa până se coc următoarele.

L-am privit lung.

— De unde dracu' ştii tu asta?

Ridică din umeri, îmi luă piersicile din mână şi mi le vârî în rucsac.

— Uite care-i treaba. Eu aş tăia-o de aici înainte să se trezească. Nu numai că mai are o grămadă de chestii de zece ori mai rele decât arma aia electrică, dar poliţaii fac tot ce le cere.

Sări peste balustradă şi se lăsă în jos. Chiar înainte să dispară, vântul îmi aduse la ureche cuvintele lui.

— E tatăl meu.

* * *

Am început să cobor la scurt timp după Dactyl. Din punct de vedere fizic, eram terminat. Arma electrică îmi epuizase muşchii mai rău ca orice antrenament. Nu eram în cea mai bună formă să fac alpinism, dar nu aveam niciun motiv să nu-l cred pe Dactyl. Nu aveam nevoie de niciun fel de urmăritori, cu atât mai puţin de poliţie.

Poliţaii sunt răi. Folosesc elicoptere şi maşini agăţătoare cu care patrulează în susul şi în josul clădirii. Trag cu gloanţe de cauciuc şi tunuri de apă. Dar nu pentru că ar fi omenoşi. O persoană astfel aruncată peste balustradă moare oricum. Au doar grijă să nu distrugă turnul.

Mi-am început coborârea, pe etape, ca un bătrân care se chinuie să coboare scările. Dar coborârea era mult mai uşoară decât urcuşul, iar frânghia mă duse pe terasa barierei în mai puţin de zece minute.

Era aproape miezul nopţii şi, pentru că luna se ridicase pe cer, lumina era mai bună acum, iar terasa, în loc să fie pustie, era plină de oameni, mai mulţi acum decât la apus. Câţiva dintre ei mă zăriră în timp ce-mi strângeam coarda. I-am ignorat şi mi-am văzut nepăsător de treabă. În drum spre marginea balconului, m-am oprit la bufet şi mi-am făcut un sandviş.

Începură să se adune din ce în ce mai mulţi oameni care vorbeau şi mă arătau cu degetul.

O femeie, mai în vârstă, de la capătul celălalt al bufetului, mă privi curioasă şi apoi îmi spuse:

— Încearcă pastrama. Se pare că e din porc adevărat.

I-am zâmbit.

— Nu, mulţumesc. Porcul e înşelător. Niciodată nu ştii cine-l taie.

Mâna în care ţinea bucata de pastrama i se opri, chiar înainte să muşte din ea. Mă privi lung şi, apoi, cu o expresie sfidătoare, muşcă din ea şi o mestecă încântată.

— Chiar şi aşa, e bine preparată.

Un chelner, îmbrăcat tot în alb, părăsi masa la care servea şi se îndreptă spre un telefon care era agăţat de o uşă.

Mi-am luat sandvişul peste balustradă şi l-am pus jos, în timp ce îmi scoteam coarda din rucsac. Picioarele îmi tremurau vizibil. Femeia veni după mine, după un minut.

— Ţine, îmi întinse ea un pahar aburit. Ceai cu gheaţă.

Am clipit surprins.

— Vai, mulţumesc. Sunteţi prea amabilă.

Ea ridică din umeri.

— Arăţi ca şi cum ai mare nevoie de el. O să leşini aici? Ar fi incitant, dar, dacă aş fi în locul tău, n-aş face-o. Cred că tipul acela tocmai a chemat poliţia.

— Arăt chiar aşa rău?

— Dragul meu, arăţi de parcă tocmai te-a vizitat doamna cu coasa.

Am terminat de desfăşurat coarda şi de agăţat suspensoarele.

— Mă tem că ai dreptate. Am muşcat din sandviş şi am mestecat repede, udându-l cu ceai. Nu era la fel de bun ca porumbeii fripţi pe care-i făcea Molly, dar nu era nici de lepădat.

— O să faci indigestie, mă avertiză femeia.

Am zâmbit şi am luat o nouă îmbucătură. Mulţimea care se holba la mine se făcea din ce în ce mai mare. Dinspre uşă începură să se audă nişte murmure. Am mai luat câte o înghiţitură din fiecare şi am sărit pe margine.

— Trebuie să ne întâlnim din nou, am zis. Data viitoare promit să dansăm.

Mi-am dat drumul în gol, în întunericul de dedesubt, sărind astfel încât să mă pot propti de clădire. Nu am reuşit din prima, aşa că am lungit coarda şi mi-am întins picioarele. Am ajuns cam la un yard de turn şi mi-am făcut vânt din nou. Mă simţeam mai bine acum, dar eram încă slăbit. Am privit în sus şi am zărit o mulţime de capete aplecate peste parapet. Ceva străluci în lumina lunii.

Un cuţit?

Am atins peretele şi am sărit pe un cub dezechilibrat şi nu foarte sigur pe picioarele mele. O clipă am simţit că mă duc pe spate, dar m-am redresat şi m-am lipit de perete, în siguranţă. M-am întors să dau drumul la frânghie ca s-o pot înfăşura de sus în jos.

Nu a mai fost nevoie, căci frânghia trecu zbârnâind prin faţa mea şi se pierdu în noapte. *Ticăloşii!* Aproape că am strigat, dar era mai bine să creadă că am căzut. În plus, nu era momentul pentru acţiuni energice. Eram mort de oboseală, aproape fără reacţie.

Următoarea sută de metri am coborât-o ca un păianjen cu artrită; coborâri încete, cu pauze lungi. După ce am adormit şi aproape am căzut de pe un cub, am hotărât că ar fi mai bine să-mi leg coarda de siguranţă pentru restul opririlor. La un moment dat cred că am dormit mai mult de jumătate de oră, pentru că m-am trezit cu muşchii înţepeniţi şi dureroşi. Mi-a mai luat o jumătate de oră de mişcări încete înainte să pot coborî, din nou, normal.

În cele din urmă, am ajuns la Molly, mişcându-mă cu grijă să n-o trezesc. I-am descărcat alimentele şi piersicile şi le-am pus după uşă, înăuntru. Sforăia. Apoi, după ce mi-am lăsat proviziile mele sub cubul ei, aşa cum făceam de obicei, am coborât intenţionând s-o văd pe Fran şi, eventual, să-i pregătesc micul dejun.

N-am mai ajuns la Fran.

În semi-întunericul de dinaintea răsăritului au venit după mine.

Aici ar trebui să bag o frază ca lumea, ceva de genul „au năvălit peste mine ca o haită de lupi” sau „ca un banc de piranha”. Am s-o las pe altă dată. Eram prea obosit. Tot ce pot să spun e că veniseră după mine. Urlătorii. Da, veniseră după mine, eu, care fusesem bătut, electrocutat, tăiat şi care eram obosit până în măduva oaselor. Îi urmăream, prostit, cum se apropiau, iar în mine uimirea şi oboseala se luptau pentru întâietate.

Am mai fost rănit şi mi-a trecut. Am mai fost provocat şi nu am răspuns, deşi aş fi făcut-o din toată inima. Am fost şi înainte curios, dar nu mi-am satisfăcut curiozitatea. Mi-a mai fost frică şi mi-am învins-o. Dar niciodată, până în acel moment, nu am simţit ce simţeam atunci.

O furie devastatoare şi nevoia de a o exprima.

Sunt sigur că primii doi veniseră pe balconul recreativ, n-aveau pe unde să vină din altă parte. Au venit, în viteză, spre mine, fără frânghii şi am reuşit să le fac vânt în hău. Următorul, care se credea, probabil, mai înţelept, îmi ateriză în spate şi mă încolăci ca o maimuţă. N-aveam chef de lapte-acru. Pur şi simplu m-am aruncat într-o parte, cu spatele la cubul aflat la doi metri mai jos. Încercă să se

desprindă, dar fu prea târziu. I-am fost recunoscător pentru asta, pentru că, altfel, şocul căderii mi-ar fi rupt coloana vertebrală, dacă el nu ar fi rămas agăţat de mine.

Mă îndoiesc că a reuşit să mai prindă balconul recreativ.

Apoi am luat-o la fugă, dar încet, căci aproape îmi doream să mă ajungă din urmă şi să-mi pot folosi pumnii şi picioarele pe capetele lor încăpăţânate, maliţioase şi idioate. Următoarele zece minute m-am luptat cu ei din fugă, numai că până să-i termin pe toţi mi-am terminat eu rezervele.

Am sfârşit prin a mă adăposti într-o crăpătură, unde un tub de răcire forma o adâncitură de vreo cinci metri, cu lăţimea de patru metri. Chiar în acel moment l-am văzut pe Dactyl aterizând în mijlocul lor, o pată cenuşie, care, din câteva mişcări, trimise vreo trei din ei în neant, în timp ce alţi doi se chinuiau să rămână agăţaţi de margine.

Furia mă părăsise acum şi reîncepusem să simt oboseala.

Dactyl părea, şi el destul de obosit.

— Nu te pot lăsa singur nicio clipă? spuse el. Ce s-a întâmplat? Te-ai săturat de rahaţii ăştia?

— Da, am râs slab. Acum iar îţi sunt dator.

— Aşa e, fraiere. Şi o să am grijă să nu uiţi asta.

M-am clătinat şi am privit feţele din jurul nostru. Nu mi-era bine deloc.

— Ei, Dactyl?

— Mda.

— Ia uită-te peste margine.

Merse nepăsător şi privi în jos, în lateral şi în sus.

— Se pare că va trebui să te revanşezi mai repede decât mă aşteptam, îmi spuse.

Urlătorii erau toţi acolo, până la unul – desigur, atâţia câţi mai rămăseseră. În lumina cenuşie de dinaintea răsăritului, aceştia se căţărau hotărâţi spre noi, din toate părţile, la fel de numeroşi ca nişte canibali la o înmormântare.

— Ei, Dactyl?

— Mda.

— Crezi că arma aia minune a ta ne poate scoate pe amândoi de aici?

Dădu din cap că nu.

— Nu am nimic de care s-o agăţ. Unghiurile nu sunt bune pentru aşa ceva.

— Aha.

Îşi scutură capul şi spuse.

— Dar am o paraşută.

— O ce?

Îmi arătă o legătură cenuşie, agăţată de hamurile de căţărare, între baterii.

— Ai folosit-o vreodată?

— Mă crezi nebun?

Am luat nouă metri din cea mai rezistentă frânghie a mea şi am legat un capăt de hamurile mele şi celălalt de ale lui.

— Răspunsul e da, i-am zis.

Urlătorii erau acum chiar în faţa noastră.

Am luat-o la fugă spre ei.

I-am luat pe doi dintre ei cu fulgi cu tot, iar Dactyl păru să-l lovească pe altul drept în faţă. Coarda întinsă dintre noi îl aruncă şi ea pe unul dintre ei în hău. Am sărit şi noi, corpurile lor învârtindu-se peste mine, în aer, iar terasa balconului recreativ se apropia văzând cu ochii. Aşteptam ca Dactyl să deschidă odată paraşuta aia, dar mi se păru că durează o veşnicie. Acum deja puteam să-i văd pe Urlătorii care ne-o luaseră înainte, striviţi de grilajul de deasupra balconului. Vântul îmi urla în urechi. Răsărea soarele. Mi-am spus în sinea mea: „Iată-mă căzând spre moarte, tocmai când răsare şi afurisitul acesta de soare!”

În lumina puternică a zorilor o floare de mătase înflori din spatele lui Dactyl. L-am privit cum se duce în sus, apoi paraşuta se deschise cu un zgomot sec. Şocul care urmă fu pe cât de brusc pe atât de dureros. Dintr-odată m-am trezit atârnat la capătul unui pendul de trei metri, tic, tac, şi am văzut alte patru trupuri zdrobite de cuşca de metal.

Apoi vântul ne îndepărtă de turn, învârtindu-ne încet, în cădere. Tot ce mai puteam să fac acum era să mă întreb dacă vom ateriza în apă sau pe pământ.

* * *

Despre felul în care am ieşit din mlaştini, cum am scăpat de crocodili şi de canibali şi cum am trecut de poliţia de la intrarea în turnul Le Bab s-ar putea scrie o altă poveste. A fost greu, ne-a luat o grămadă de timp, dar am reuşit.

Cât am lipsit noi, s-au produs şi câteva schimbări. Din cauză că eu trecusem de zona interzisă, dar şi datorită Urlătorilor morţi, poliţia făcuse câteva raiduri şi agitase puţin apele. Din fericire, majoritatea victimelor au fost tot Urlătorii.

Ca să închei această poveste frumos ar trebui să mai adaug că lui Molly i-au plăcut piersicile, dar nu a fost aşa. Ceea ce era de aşteptat.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Peaches for Mad Molly” by Steven Gould

O evadare perfectă

John Kessel

Născut în 1952 în Buffalo, New York, este un prolific autor de fantasy şi science fiction. După obţinerea unui doctorat în literatură engleză în 1981 la University of Kansas, începe să predea literatură. Şi să scrie, iar în 1982 ia premiul Nebula pentru povestirea „Another Orphan”. A mai fost nominalizat de cel puţin zece ori pentru diverse premii sf şi a devenit şi un foarte cunoscut şi influent critic de f&sf. Cel mai cunoscut roman al său, „Good News From Outer Space”, a fost şi el nominalizat la premiul Nebula în 1989, cartea a fost tradusă la noi de Editura Nemira.

Are reputaţia unui scriitor sofisticat cu teme care deseori invadează teritoriul autorilor clasici. Povestirea care urmează a fost şi ecranizată, filmul având acelaşi titlu. Cum reuşim evadarea perfectă? Cum şi unde ne ascundem de consecinţele propriilor noastre acţiuni, de noi înşine?

————————————

Mă tot gândesc la diavoli. Vreau să zic, dacă ei chiar există, dacă există oameni pe lumea asta care reprezintă răul, oare nu e de datoria noastră să-i exterminăm?

John Cheever, „The Five-Forty-Eight”[1]

În timp ce stătea în birou, aşteptând – nici ea nu ştia ce anume – dr. Evans spera că nu avea să urmeze încă o zi

[1] O povestire de John Cheever unde un om de afaceri este ţinut ostatic într-un tren de fosta lui secretară, bolnavă mental, după ce afaceristul a avut cu ea o aventură de o noapte şi apoi a concediat-o (n.trad.)

proastă. Simţea nevoia unei ţigări şi a unei înghiţituri de whisky. Se roti cu scaunul spre storurile trase din spatele biroului, apoi se lăsă pe spate şi îşi duse mâinile la ceafă. Închise ochii şi respiră adânc. Aerul care cobora din ventilatorul de pe tavan mirosea a ulei de maşină. Era frig. Simţea răceala doar pe faţă, căci, în rest, puloverul gros îi ţinea de cald. Îşi simţi părul gras. Trecură câteva minute în care nu se gândi la nimic. Apoi se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse absentă.

Havelmann intră. Avea trupul puternic al unui atlet retras de curând, părul cărunt, dar des şi faţa pătrată. La prima vedere, nu părea de şaizeci de ani. Costumul albastru, bine croit, nu mai fusese călcat demult.

— Doamna doctor?

Evans îl privi. Îi venea să-l omoare. Apoi îşi mută privirea pe birou şi îşi masă fruntea cu mâna.

— Luaţi loc, îl invită.

Scoase un pachet de ţigări din sertar.

— Doriţi o ţigară?

Bătrânul luă una. Îl privi cu atenţie. Ochii săi căprui aveau nuanţe roşiatice. Păreau că-şi cer scuze.

— Fumez prea mult, spuse el. Dar nu mă pot lăsa.

Îi oferi foc.

— Tot mai mulţi oameni se lasă de fumat pe aici, pe zi ce trece.

Havelmann suflă fumul cu eleganţă.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cu ce vă pot fi *eu* de folos, domnule? Dar mai întâi aş vrea să jucăm un mic joc.

Evans scoase o batistă din buzunar. Apoi mută un prespapier de bronz, un model în miniatură a Memorialului Lincoln, spre centrul biroului.

— Vreau să fiţi atent la ceea ce urmează să fac.

Havelmann zâmbi.

— Nu-mi spuneţi. O să-l faceţi să dispară, nu-i aşa?

Încercă să-l ignore. Acoperi prespapierul cu batista.

— Ce e sub batistă?

— Putem pune pariuri?

— De data asta, nu.

— Un prespapier.

— Minunat. Evans se lăsă pe spate, fermă. Acum vreau să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Bătrânul privi curios prin încăpere: la storurile trase, la monitorul şi tastatura computerului de lângă perete, la butoanele din colţul biroului. Ochii i se opriră pe oglinda din faţa ferestrei.

— Aceea e o oglindă dublă.

— Nu mai spuneţi.

— Convorbirea aceasta e înregistrată?

— Are vreo importanţă?

— Mi-ar plăcea să ştiu. Aşa e politicos.

— Da, sunteţi filmat. Acum, răspundeţi la întrebări.

Havelmann păru să se facă mic în faţa ostilităţii ei.

— Desigur.

— Cum vă place aici?

— E în regulă. Puţin cam plictisitor. La o adică, nici măcar nu te poţi îmbolnăvi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu am vrut să vă jignesc. Sunt de prea puţin timp aici ca să-mi dau seama.

Evans se legăna încet, înainte, înapoi.

— De unde ştiţi că sunt doctor?

— Păi nu sunteţi? Aşa am crezut. Aici e un spital, nu-i aşa? Mi-am închipuit că, din moment ce m-au trimis să vă văd, trebuie să fiţi doctor.

— Aşa e. Sunt doctor. Numele meu e Evans.

— Încântat să vă cunosc, doamnă Evans.

Îi venea să-l omoare.

— De când sunteţi aici?

Bărbatul îşi ciupi lobul urechii.

— Păi, azi am venit. Acum două ore. Am vorbit cu asistentele de la infirmerie.

Ar fi dat orice pentru o înghiţitură de whisky. Îl privi printre degete.

— Drăguţe asistente, nu?

— Sunt sigur că-şi fac doar meseria.

— Şi eu. Spuneţi-mi, cu ce vă ocupaţi înainte de a ajunge aici?

— Eram la serviciu.

— Unde lucraţi?

— Am propria mea companie – ITG Computer Systems. Proiectăm programe pentru o grămadă de lume. Suntem aproape să încheiem un contract mare cu Ma Bell. Dacă reuşesc asta, o să pot ieşi la pensie înainte de a face patruzeci de ani – asta, desigur, dacă Unchiul Sam nu mă va jupui cu impozitele.

Evans notă ceva în carneţelul ei.

— Aveţi familie?

Havelmann o privi hotărât. Avea privirea unui proaspăt student, ce nu se potrivea deloc cu vârsta lui. O privea de parcă nu înţelegea ce urmărea cu astfel de întrebări abrupte. Îl urî pentru slăbiciunea lui; asta îi provocă o furie vecină cu nebunia. Era deja o zi proastă şi se anunţa şi mai rău.

— Nu înţeleg ce urmăriţi, răspunse Havelmann, cu demnitate. Dar o să repet, deşi aveţi toate astea în dosarul meu: am soţie, Helen şi doi copii: Ronnie are nouă ani, iar Susan, cinci. Avem o casă mare şi frumoasă şi două maşini: un Lincoln şi un Porsche. Mă uit la fotbal şi nu mănânc mâncare mexicană. Mai doriţi şi alte informaţii?

— Da, mult mai multe. În cele din urmă, am să le aflu pe toate. Vocea lui Evans era glacială. Dumneavoastră nu doriţi să mă întrebaţi nimic? Cum aţi ajuns aici? Cât o să rămâneţi? Cine sunteţi?

Vocea lui deveni la fel de rece.

— Ştiu foarte bine cine sunt.

— Spuneţi-mi, cine sunteţi?

— Numele meu e Robert Havelmann.

— Corect, spuse doctoriţa calmă. În ce an suntem?

Havelmann o privi neîncrezător, de parcă se aştepta să fie păcălit.

— Ce tot vorbiţi? Suntem în 1984.

— Ce anotimp?

— Primăvara.

— Câţi ani aveţi? Ce e ascuns sub această batistă?

Havelmann se uită curios la batista de pe birou, ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Umerii i se încordară şi o privi pe Evans, cu suspiciune.

— De unde vreţi să ştiu?

* * *

Se întoarse în aceeaşi zi, după-amiază, la fel de ciufulit, la fel de inocent. Cum era posibil ca un om să îmbătrânească şi să rămână, în acelaşi timp, inocent? Nu-şi amintea ca lucrurile să fi stat atât de simplu.

— Luaţi loc, îi spuse.

— Mulţumesc. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă doctor?

— Vreau să continuăm discuţia pe care am avut-o azi dimineaţă.

Havelmann zâmbi.

— Discuţie? Azi dimineaţă?

— Nu vă amintiţi că am discutat azi dimineaţă?

— Dar e prima oară în viaţa mea când vă văd.

Evans îl privi rece. Bătrânul se foi pe scaun.

— De unde ştiţi că sunt doctor?

— Nu sunteţi? Mi s-a spus să mă prezint la doctorul Evans, camera 10.

— Înţeleg. Dacă nu aţi fost aici azi dimineaţă, atunci unde aţi fost?

— Păi, la serviciu. Îmi amintesc că i-am spus lui Helen – soţia mea – că voi încerca să ajung devreme acasă în seara asta. Întotdeauna mă ceartă că întârzii. Compania mea e destul de ocupată acum: avem în derulare un contract mare. Susan joacă într-o piesă de teatru la şcoală şi trebuie să fim acolo la opt. Şi, după aceea, aş vrea să lucrez puţin în grădină. E o zi numai bună pentru aşa ceva.

Evans scrise ceva în carneţel.

— Ce anotimp e?

Havelmann chicoti ca un copil, privind spre fereastra ale cărei storuri erau, în continuare, coborâte.

— Primăvara, spuse. O vreme însorită şi caldă. Copacii au început să înmugurească.

Fără să scoată un cuvânt, Evans se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. Ridică storurile, dând la iveală priveliştea unui câmp dezgolit, cu urme de zăpadă. Iarba arsă se legăna bătută de vânt, iar cerul era acoperit de nori.

— Şi atunci asta ce e?

Havelmann privi lung. Spatele i se îndreptă şi se aplecă înainte. Începu să se joace cu lobul urechii.

— Să fiu al naibii! Ce vreme păcătoasă, dar aşteptaţi zece minute!

— Şi cum rămâne cu mugurii copacilor?

— Vremea asta o să-i ucidă. Sper că Helen le-a dat haine groase copiilor.

Evans se uită pe fereastră. Nu se schimbă nimic. Coborî încet storurile şi se aşeză pe scaun.

— În ce an suntem?

Havelmann se lăsă pe spătar, calm, din nou.

— Ce vreţi să spuneţi? 1984.

— Aţi citit cartea?

— Nu înţeleg. Despre ce vorbiţi?

Evans se întrebă cum ar reacţiona dacă s-ar ridica de pe scaun şi i-ar vârî degetele în ochi?

— *1984*, de George Orwell. Se forţa să vorbească încet. Aţi citit-o?

— Bineînţeles. A trebuit să o citim în facultate.

I se păru că simte o urmă de iritare în spatele aerului inocent al lui Havelmann. Rămase cât putu de nemişcată şi de tăcută.

— Îmi amintesc că am fost destul de impresionat, continuă Havelmann.

— În ce fel?

— Mă aşteptam la altceva de la profesor. Era un liberal declarat. Mă aşteptam la o carte care să te pună pe gânduri. N-a fost deloc aşa.

— Aţi avut de suferit?

— A, nu. Doar că nu mi-a spus nimic nou, ceva ce să nu fi ştiut deja. Arăta hibele colectivismului. Ştiţi, nu comunismul care reprimă individualitatea şi distruge iniţiativa. Pretinde că pune mai presus de orice interesul majorităţii. Şi neagă valoarea individului. Asta e ceea ce am înţeles eu din *1984*, deşi mi-a fost greu să-l ascult pe profesor, pentru care totul se reducea la Nixon şi Vietnam.

Evans tăcea. Havelmann continuă.

— Am regăsit aceeaşi mentalitate în afaceri. Marile corporaţii sunt la fel ca guvernul. Mari, greoaie: le arăţi cum se poate economisi un miliard şi ele te strivesc ca pe un gândac, pentru că nu le plac schimbările.

— Se pare că aveţi unele resentimente, spuse Evans.

Bătrânul zâmbi.

— Se simte, nu-i aşa? Da, am. M-am gândit mult la acest aspect. Dar am încredere în oameni. Poate cândva am să candidez la preşedinţie, să văd poate voi reuşi să schimb lucrurile.

Vârful creionului cu care se juca se rupse. Îl privi pe Havelmann şi acesta îi întoarse privirea. Apoi, ea se concentră asupra carneţelului. Vârful creionului lăsase o cicatrice de-a lungul notiţelor ei, scrise ordonat.

— O idee bună, spuse ea încet, îngustându-şi ochii. Şi tot nu vă amintiţi cearta noastră de azi dimineaţă?

— Nu v-am văzut până adineauri, când am intrat aici. Şi de la ce ne-am certat?

Era nebun, fără îndoială.

Evans aproape că râse cu glas tare la gândul acesta – normal că era nebun – altfel ce ar căuta aici? Întrebarea, se forţă ea să gândească logic, era care e natura nebuniei lui. Luă prespapierul şi i-l înmână.

— Ne-am certat pentru acest prespapier. Ţi l-am arătat şi ai zis că nu l-ai mai văzut niciodată.

Havelmann cercetă prespapierul.

— Mi se pare unul obişnuit. Aş fi putut oricând să uit de el. Care e, de fapt, problema?

— Observaţi că e o copie a Memorialului Lincoln.

— L-aţi luat probabil de la un magazin de suveniruri. Washingtonul e plin de prostii dintr-astea.

— Nu am mai fost la Washington de multă vreme.

— Eu locuiesc acolo. În Alexandria, mai exact. Fac naveta în fiecare dimineaţă.

Evans închise carneţelul.

— Am un posibil diagnostic pentru boala dumneavoastră, domnule, spuse ea brusc.

— Ce boală?

De data asta îi veni şi mai greu să nu râdă. Aproape îi dădură lacrimile. Îşi trase răsuflarea şi continuă.

— Prezentaţi simptomele sindromului Korsakov. Aţi auzit de el?

Havelmann arăta inocent ca un nou-născut.

— Nu.

— Sindromul Korsakov e o formă neobişnuită de pierdere a memoriei. Cele mai vechi cazuri datează de pe la 1800. Cel mai faimos caz – pentru psihologi, desigur – a fost cel din anii 1970. Un sergent din Marină, pe nume Arthur Briggs. În vârstă de 50 de ani, sănătos – dacă nu punem la socoteală efectele alcoolismului – militar de carieră, necombatant, până a fost lăsat la vatră, la şaizeci şi cinci de ani, după douăzeci de ani de serviciu. A fost normal până pe la şaptezeci de ani, când şi-a pierdut orice amintire despre viaţa lui de după septembrie 1944. Era capabil să-şi amintească, în cele mai mici amănunte, de parcă tocmai avuseseră loc, toate evenimentele, dar numai până la acea dată. După aceea, nu-şi mai amintea absolut nimic. În plus, memoria lui de scurtă durată era atât de afectată încât nu putea reţine evenimentele din prezent mai mult de câteva minute, după care le uita cu desăvârşire.

— Eu îmi amintesc tot ce mi s-a întâmplat până ce am păşit în acest cabinet.

— Asta le spunea şi sergentul Briggs doctorilor săi.

Pentru a le dovedi, povestea că Al Doilea Război Mondial mergea din ce în ce mai bine pentru aliaţi, că era încartiruit în San Francisco, de unde se pregătea să fie trimis în Filipine, că se părea că batalionul St. Louis Brown

urma să câştige steagul de onoare dacă reuşea să treacă de luna septembrie şi că nu avea decât douăzeci de ani. Avea alura şi vigoarea unui tânăr inteligent de douăzeci de ani, ce-i drept. Dar nu-şi putea aminti nimic ce ar fi putut dura mai mult de patruzeci de minute.

— Oribil.

— Aşa i s-a părut şi doctorului lui la început. Mai târziu, a spus că, la urma urmei, situaţia nu era chiar aşa de rea pe cât părea. Omul încă avea o viaţă emoţională. Se putea încă bucura de prezent: numai că nu putea rămâne acolo. Îşi amintea de tinereţea sa, care pentru el era veşnică. Nu îmbătrânea, nu-şi văzuse prietenii îmbătrânind sau murind, nu-şi putea nici măcar aminti că el, însuşi, îmbătrânise şi devenise un alcoolic singuratic. Iubita lui îl mai aştepta încă în Columbia, Missouri. Pentru el timpul se oprise la douăzeci de ani. Reuşise evadarea perfectă.

Evans trase sertarul biroului şi scoase o oglindă mică.

— Dumneavoastră câţi ani aveţi?

Havelmann părea speriat.

— De ce faceţi…?

— Câţi ani aveţi?

Vocea ei era calmă dar hotărâtă. Inima bătea să i se spargă de bucurie.

— Am treizeci şi cinci. Ce dracu'…

Îndreptând oglinda spre el, se simţi la fel de bine de parcă ar fi tras cu o armă. Havelmann o luă, se uită nehotărât la ea, apoi, ca un student emoţionat în aşteptarea rezultatelor la examen, îşi privi reflecţia.

— Iisuse! strigă el şi începu să tremure. Ce s-a întâmplat? Ce mi-aţi făcut?

Se ridică din scaun, schimonosit.

— Ce mi-aţi făcut? Am treizeci şi cinci de ani! Ce s-a întâmplat?

* * *

Doctor Evans stătea în picioare, în faţa oglinzii din cabinet. Era în uniformă. Aceasta era la fel de şifonată ca şi costumul lui Havelmann. Avea bluza desfăcută şi îşi palpa

sânul stâng. Se întinse pe podea şi îşi continuă examenul. Umflătura era acolo. Dar deocamdată nu avea dureri.

Se întinse după pachetul de ţigări de pe birou, o luă pe ultima şi o aprinse. Mototoli pachetul şi-l aruncă la coş. 2 puncte! Fusese o jucătoare bună de baschet în facultate, acum douăzeci de ani. Se lăsă pe spate şi trase îndelung din ţigară, inhalând adânc şi scoţând fumul cu forţă, cu un suspin de oboseală. Probabil că nu ar mai fi fost în stare să mai coboare nici măcar până în curte.

Îşi întoarse capul pentru a privi pe fereastră. Storurile erau ridicate, dând la iveală acelaşi peisaj dezolant. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse.

Intră Havelmann. O văzu întinsă pe podea şi ridică din sprâncene rânjind.

— Sunteţi doamna doctor Evans?

— Da.

— Pot să iau loc sau trebuie să mă întind şi eu?

— Fă ce mă-ta vrei.

Se aşeză. Nu părea jignit.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi?

Evans se ridică, îşi încheie bluza şi se aşeză pe scaunul ei rotativ. Îl privi cu atenţie. Faţa ei era golită de orice expresie, palidă, iar buzele subţiri, strânse. Era expresia unei femei pe moarte, atât de obişnuită cu boala sa şi cu necesitatea de a o ignora, încât reacţia ei la durere se traducea doar printr-o uşoară iritare. Rezolv treaba asta, spunea faţa ei, şi apoi mă sinucid.

— Ne cunoaştem? îl întrebă.

— Nu cred. Sunt sigur că mi-aş fi amintit.

Era sigur că şi-ar fi amintit. Îi venea să-l omoare. Asta şi-ar fi amintit-o, cu siguranţă.

Stinse ţigara, fumată până la filtru. Simţi cum i se întăresc muşchii feţei; privi scrumiera cu regret.

— De acum va trebui să renunţ.

— Şi eu ar trebui să renunţ. Fumez prea mult.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie, spuse ea, rar. Nu răspunzi decât după ce termin ceea ce am să-ţi spun.

— Sunt maior DS Evans şi sunt psiholog militar. Acest birou ţine de Centrul Naţional de Urgenţă pentru Comunicaţii al Armatei şi se află la o mie de picioare sub un deal din vestul Virginiei. Din câte ştim, suntem singura structură guvernamentală în viaţă, de pe teritoriul Statelor Unite. Peisajul pe care-l vezi pe această fereastră e transmis de un monitor de suprafaţă, aflat în centrul Nebraskăi; prin intermediul computerului ne putem conecta la unul dintre cele 12 monitoare care încă mai funcţionează la suprafaţă.

Se aplecă deasupra tastaturii şi bătu o comandă; scena de pe fereastră se schimbă, înfăţişând o clădire în ruine şi structura sa de oţel, contorsionată. Imaginea era neclară din cauza prafului depus pe obiectivul camerei de luat vederi şi a ninsorii dese. Evans tastă o altă comandă şi apăsă unul din butoanele ei de pe birou. Din boxe răzbătu un fâsâit, ca atunci când prăjeşti şuncă.

— Acesta e Dallasul. Sunetul măsoară nivelul radiaţiilor la sol, înregistrate de detectorii amplasaţi lângă camera de luat vederi. Scrise o altă comandă şi imaginea de pe „fereastră” se schimbă, înfăţişând o succesiune de peisaje, la fel de dezolante, fiecare pe o durată de zece secunde. Un deşert în amurg, nicio mişcare sub norii joşi; ruinele unei clădiri aflate sub o apă tulbure şi murdară; rămăşiţele unei păduri pârjolite, pe jumătate acoperită cu zăpadă; o autostradă părăsită. La fiecare schimbare de peisaj, fâsâitul din boxe se oprea o secundă, după care o lua de la capăt.

Havelmann privea atent.

— Astea sunt condiţiile de la suprafaţă şi au rămas aşa de mai bine de un an; de când a căzut ultima bombă. Din câte ştim noi, nu mai există niciun supravieţuitor în America de Nord, mai exact, în întreaga emisferă nordică. Transmisiunile radio din America de Sud, Noua Zeelandă şi Australia au încetat, una după alta, în ultimele opt luni. Nu am mai văzut vreo fiinţă vie pe monitoarele noastre de la începutul anului. Suntem în 2010 şi e vară. Deşi, dacă te gândeşti, mi se pare inutil să mai numărăm anii, dată fiind situaţia.

Trase un sertar şi scoase un pistol automat. Îl puse pe birou şi se lăsă pe spate, având grijă să ţină mâna dreaptă lângă armă.

— Acum ai să începi să-mi torni povestea cu nu am auzit niciodată de toate astea şi cum nu m-ai văzut niciodată până azi. Asta, în ciuda faptului că vorbesc cu tine de două săptămâni, în fiecare zi, şi că mi-ai dat aceleaşi explicaţii de cel puţin trei ori în această perioadă. Îmi vei spune că suntem în 1984 şi că ai treizeci şi cinci de ani, deşi ştii că e o aberaţie. Te vei preface uimit şi confuz şi, cu cât voi insista mai mult asupra acestor lucruri, cu atât vei deveni mai agitat. În cele din urmă, vei izbucni în lacrimi şi vei aştepta înţelegere. Din partea mea, poţi să te duci dracului.

Vocea ei devenea tot mai furioasă pe măsură ce vorbea. Trebui să se oprească; era insuportabil. Când reîncepu, era din nou stăpână pe ea.

— Dacă vei continua să minţi, te voi ucide. Te asigur că nimănui nu-i va păsa. Acum e rândul tău.

Havelmann privea fix, pe fereastră. Gura i se deschidea şi i se închidea prosteşte. Cât de bătrân şi de fragil era dintr-odată! Evans fu cuprinsă de un val de milă şi de îndoială. Şi dacă, totuşi, se înşelase? Îşi imagină modul cum o vedea el: un inchizitor arogant şi acru, ale cărui motive pentru supliciul la care-l supunea erau învăluite în mister. Îl urmări atentă. După câteva minute, gura i se închise; ochii clipiră, repede şi se limpeziră.

— Te rog, explică-mi despre ce vorbeşti.

Evans se cutremură.

— Arma e încărcată. Continuă.

— Ce vrei să-ţi spun? Habar n-am de ce vorbeşti. Dimineaţă mi-am văzut nevasta şi copiii şi totul era în regulă. Şi, dintr-odată, tu îmi spui că suntem în 2010 şi că a avut loc un război atomic. Asta ce înseamnă? Că am dormit treizeci de ani?

— Nu ai părut prea surprins când ai intrat aici. Dacă eşti aşa de dezorientat, cum îţi explici prezenţa ta aici?

Bărbatul stătea, copleşit, pe scaun.

— Nu-mi amintesc. Bănuiesc că am crezut că am venit la spital pentru un control de rutină. Nu ştiu. Nu m-am gândit deloc la asta. Tu trebuie să ştii pentru ce sunt aici.

— Eu ştiu. Dar cred că şi tu ştii la fel de bine şi că nu faci altceva decât să te joci cu mine şi cu toţi cei de aici. Ceilalţi sunt îngrijoraţi; mie nu-mi pasă. Mi-a ajuns. Te-am citit, aşa că ar fi mai bine să renunţi la teatru. Ai fost, demult, faimos pentru sinceritatea ta, dar eu ştiam şi atunci că te prefaci. Pe mine nu m-ai dus. Ai început jocul acesta prea târziu ca să mă poţi convinge că eşti nebun, indiferent de ce crede restul lumii.

Evans se juca cu mucul ţigării.

— Sau poate e doar o halucinaţie. Crezi că eşti în spital, iar schizofrenia ta a avansat aşa de mult încât ai ajuns să negi toate faptele care ţi-ar putea împiedica încercările de a scăpa de responsabilitate. Bănuiesc că, într-o anume măsură, o astfel de nebunie te-ar putea scăpa. Dacă lucrurile ar sta aşa, ar fi trebuit să fiu mai obiectivă. Dar nu pot. Îmi încalc toate principiile profesionale şi ştiu asta. Dar nu-mi mai pasă.

Orice emoţie se scursese din ea şi acum simţea că-i vorbeşte de la distanţa unui continent şi nu a unui birou.

— Tot nu înţeleg ce vrei să spui. Unde-mi sunt soţia şi copiii?

— Au murit.

Havelmann înlemni. Singurul zgomot din cameră era cel al detectorului de radiaţii.

— Dă-mi o ţigară.

— S-au dus. Tocmai am fumat-o pe ultima. Vocea lui Evans era rece. Am reuşit să fumez doar două cartuşe într-un an.

Havelmann îşi lăsă privirea în jos.

— Ce mâini îmbătrânite am… Şi ce frumoase sunt mâinile lui Helen.

— Ai de gând să continui cu şarada asta?

Faţa bătrânului se înroşi.

— Du-te dracului! Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Faimoasa furie Havelmann. Şi crezi că am să mă sperii?

Sfârâitul din boxe se înteţi. Havelmann se repezi spre armă. Evans o luă prima şi se îndepărtă de masă. Bătrânul înşfăcă prespapierul şi se pregăti să-l arunce. Ea îndreptă arma spre el.

— Soţia ta n-a mai prins avionul. Era undeva prin aripa de vest a Casei Albe. Nu ştiu unde-ţi erau copiii. Vaporizaţi, probabil, împreună cu familiile lor. Dar dumneavoastră, domnule Preşedinte, v-aţi salvat, aveaţi pregătită Operaţiunea Redknap. Acum, ia loc şi spune-mi de ce joci acest rol sau te împuşc chiar acum. Stai jos!

Chipul lui Havelmann se lumină.

— Eşti nebună!

— Pune prespapierul pe birou!

Se conformă. Luă loc.

— Totuşi nu poţi fi chiar atât de nebună, continuă Havelmann. Ce motive ai avea să mă răpeşti de lângă familie şi să mă supui la aşa ceva? Asta e mâna Guvernului. Un complot al CIA.

— Iar tu ai treizeci şi cinci de ani, nu?

Havelmann îşi privi mâinile din nou.

— Mi-aţi făcut ceva.

— Şi lagărele? Ordinul Administrativ 33?

— Dacă eu sunt preşedintele, de ce mă interoghezi aici? De ce nu-mi pot aminti nimic?

— Opreşte-te, opreşte-te chiar acum, îi spuse Evans, rar. Îşi auzi propria voce pentru prima oară. Suna mult mai bătrână decât a lui Havelmann. Nu mai suport nicio minciună. Jur că te omor. Mai întâi a fost păcăleala cu Comandantul Suprem, apoi ai interzis dreptul la liberă exprimare şi ai introdus disciplina. A urmat Fratele cel Mare, hai să bem un whisky şi să stăm de vorbă, fiule. Da, să trăiţi, domnule Preşedinte!

Havelmann se holba la ea, năucit. O va face să-l ucidă până la urmă şi ştia că nu avea forţă să se opună tentaţiei.

— Şi acum, desigur, nu-ţi aminteşti nimic. Până şi oamenii tăi s-au săturat. Eu, cu siguranţă.

— Dacă toate astea sunt adevărate, trebuie să mă ajuţi.

— Da, sigur, vezi să nu. Nu vreau decât să te fac să mărturiseşti. Nu înţelegi că suntem morţi? Nu dau doi bani pe ce crezi tu că e bine sau rău; vreau doar să aflu ce te face să continui. Crezi că mai impresionezi pe cineva? Crezi că vin alegerile? Că trebuie să-ţi aperi locul în istorie? Istoria nu mai există. S-a terminat anul trecut, în august! Aşa că, scuteşte-mă de fanteziile tale cu spitalul şi cu asistentele de la infirmeria care nu există. Un bolnav de Korsakov n-ar putea inventa aşa ceva. Ar putea face diferenţa dintre o fereastră şi un ecran de proiecţie. Şi pot să-ţi enumăr încă o mulţime de scăpări. Nu eşti un actor chiar aşa de bun.

Mâna îi tremura. Arma era grea. Şi vocea îi tremura şi se urî pentru asta.

— Uneori cred că ceea ce m-a ţinut în viaţă e faptul că mai aveam jumătate de pachet de ţigări. Asta şi dorinţa să te văd cum te vei târî în genunchi.

Bătrânul privi arma din mâna ei.

— Deci eu eram Preşedintele?

— Nu, răspunse Evans, cu amărăciune. Am inventat eu totul.

Ochii lui părură că se pierd în mulţimea de riduri din jurul lor.

— Eu am pornit războiul?

Evans simţi că o ia razna.

— Nu mai minţi! Tu ai trimis forţa de atac şi ai dat ordinul de lansare!

— Sunt bătrân. Câţi ani am?

— Ştii al dracului de bine câţi ani ai. Se opri. De-abia mai putea respira. Simţi o durere ascuţită în piept. Ai şaizeci şi unu.

— Doamne Dumnezeule!

— Asta e tot? Asta e tot ce poţi să spui?

Bătrânul privi în gol, apoi, încet, atât de încet că nu puteai să-ţi dai seama ce vrea să facă, îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă. Suspinele sale aproape că nu se auzeau, acoperite de fâsâitul detectorului de radiaţii. Evans

îl privi atentă. Îşi aşeză coatele pe birou şi îndreptă arma spre el, ţinând-o cu ambele mâini. Capul lui tremura în faţa ei. În ciuda vârstei, părul cărunt era des.

După o clipă, ea se întinse şi închise boxele. Sfârâitul se opri.

În cele din urmă, Havelmann se opri din plâns. Îşi ridică capul. Părea năuc. Apoi pe faţă nu i se mai citi nimic. Se uită la doctoriţă, apoi la armă.

— Numele meu e Robert Havelmann, spuse el. De ce ţii o armă îndreptată spre mine?

— Te rog, nu începe din nou, strigă Evans.

— Ce să încep? Cine eşti?

Evans îl privi drept în faţă. Printre lacrimi, observă că arăta mult mai tânăr. Lăsă arma să-i cadă. Încercă să o ridice, dar se simţea de parcă ar fi fost făcută din fum, nu mai avea nicio consistenţă, şi arma era singura de care se mai putea agăţa ca să nu se risipească. De ucis nu mai putea fi vorba: nu putea omorî pe cineva atât de curat şi de inocent ca Robert Havelmann. El îi luă arma din mână:

— Te simţi bine? o întrebă.

* * *

Evans stătea în biroul ei, sperând că nu avea să fie o nouă zi proastă. Durerea din sân o lăsase în ziua aceea, dar rămăsese fără ţigări. Cercetă biroul sperând prosteşte că ar fi putut uita vreun pachet sau măcar un chiştoc prin sertare. Nicio şansă.

Renunţă să mai caute şi se întoarse spre fereastră. Storurile erau ridicate, dezvăluind câmpul acoperit cu zăpadă. Se uită la nori cenuşii, fugăriţi de vânt. Întuneric. Iarnă. Omenirea murise.

— E frig afară, şopti ea.

Se auzi o bătaie în uşă. Doamne, te rog, lasă-mă singură, se rugă ea. Te implor, lasă-mă singură.

— Intră, spuse.

Uşa se deschise şi un bătrân într-un costum mototolit îşi făcu apariţia.

— Doamna doctor Evans? Sunt Robert Havelmann. Doriţi să discutaţi cu mine?

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„A Clean Escape” by John Kessel

Cei care pleacă din Omelas

Ursula K. Le Guin

S-a născut în 1929 în Berkeley, California. Devenită celebră cu „The left hand of Darkness”, în 1969, care a luat premiile Hugo, Locus şi Nebula în acelaşi an, Ursula K. Le Guin a fost răsplătită cu peste 50 de premii, cele mai multe ca scriitoare de SF şi fantasy, dar şi pentru cărţile pentru copii sau de poezie.

„Mâna stângă a întunericului” a fost tradus la editura Nemira, în ţara noastră mai fiind traduse „Lumea lui Rocanonn”, „Deposedaţii” (ed. Nemira) şi „Vrăjitorul din Terramare” la Editura Alexandria. Multe din romanele sale au fost ecranizate, cel mai cunoscut fiind probabil filmul „Lathe of Heaven”, ecranizarea unei povestiri care a luat premiul Locus în 1973. Este probabil unul din cei mai premiaţi scriitori de f&sf din toate timpurile, impunându-se ca un scriitor de foarte mare valoare în literatura mondială.

În 2000 a publicat „The Telling”, primul roman SF scris după zece ani. Colecţia sa de povestiri „The Birthday of the World” a apărut în 2002. Romanul său din 2001, „The Other Wind”, este unul din cele mai bune romane fantasy din ultimii ani, iar colecţia de povestiri fantasy „Tales from the Earthsea” a fost aleasă cea mai bună colecţie a anului 2001. În această a doua povestire publicată în Sci-Fi Magazin, Ursula K. Le Guin examinează o temă veche ce frământă de secole omenirea – preţul fericirii.

———————————

Festivalul Verii sosi în oraşul Omelas – luminat de albastrul mării – în larma stolurilor de rândunele şi în bătaia clopotelor. În port, pânzele şi steagurile vaselor ancorate

fluturau, strălucind în soare. Pe străzi, printre casele vopsite în alb, cu acoperişuri roşii, pe lângă grădinile pline de muşchi, pe lângă parcurile uriaşe şi grădinile publice, puteai vedea procesiunile trecând agale sau mai vioi. Unele erau de-a dreptul decorative, cu bătrâni sobri, îmbrăcaţi în robe cenuşii sau mov, sau breslaşi serioşi şi tăcuţi alături de femeile lor, vesele şi guralive, ţinându-şi copiii în braţe. Altele, pe străzile unde muzica răsuna mai tare, mărşăluiau în paşi de dans, în sunetele produse de tobe şi tamburine. Peste tot, copiii se hârjoneau, iar glasurile lor subţiri acopereau, din când în când, larma rândunelelor şi cântecele. Toate aceste procesiuni se îndreptau spre nordul oraşului, unde, pe pajiştea cea mare numită Green Fields, băieţi şi fete, aproape dezbrăcaţi în răcoarea dimineţii, cu gleznele şi coapsele acoperite de noroi, îşi antrenau caii, bine odihniţi, pentru cursa cea mare. Caii nu aveau niciun fel de echipament pe ei, doar un frâu simplu, fără muşcătoare. Coamele le erau împodobite cu fire argintii, aurii sau verzi. Fornăiau, săreau dintr-un loc în altul şi se frecau unul de celălalt; se vedea că nu mai aveau astâmpăr. Erau la fel de emoţionaţi ca şi oamenii, caii fiind singurele animale care consideră ceremoniile noastre ca fiind şi ale lor. Departe, spre nord şi spre vest, se ridicau munţii care înconjurau golful în care se găsea Omelas. Aerul dimineţii era atât de clar, încât zăpada de pe vârfuri părea că arde în nuanţe de alb şi auriu, sub cerul de un albastru închis. Vântul era domol, fluturând bannerele care anunţau cursa. Liniştea imensei pajişti era uneori inundată de sunetul muzicii, care ba era mai slab, ba mai puternic, dar care se apropia constant, făcând ca aerul să se cutremure de veselia, provocată de cântece şi de dăngănitul voios al clopotelor.

Dar cum poţi descrie veselia? Cum să-i descrii pe veselii locuitori ai oraşului Omelas?

Pentru că, deşi nu erau nişte oameni simpli, ei reuşeau să fie fericiţi. Dar noi nu mai ştim să folosim cuvinte pentru veselie sau fericire. Zâmbetele au devenit uitare. Când încerci să descrii stări, ca fericirea sau veselia, lumea

începe să facă tot felul de scenarii. Începe să caute Regele, călare pe cel mai frumos armăsar sau întins pe un tron de aur, cărat de sclavi viguroşi şi înconjurat de cavalerii săi nobili. Cei de pe Omelas nu erau barbari. Nu cunosc legile şi regulile după care se ghida societatea lor, dar nu cred că erau prea multe. La fel cum se puteau descurca fără monarhie sau sclavi, nu aveau nicio problemă în a trăi fără bursă, reclame, servicii secrete sau bombe. Dar, repet, să nu credeţi ca erau oameni simpli, păstori idilici, sălbatici blânzi sau visători orbi. Erau la fel de complicaţi ca şi noi. Doar că noi avem prostul obicei – încurajat de pedanţi şi de cei ce se cred sofisticaţi – să credem că fericirea e o prostie. Că numai durerea e ceva inteligent şi că răul e interesant. Aici ne trădează pe noi arta: refuzând să admită că răul e banal şi că durerea e teribil de plictisitoare. Dacă nu poţi fi ca ei, stai prin preajma lor. Dacă doare, repetă. Dar, ridicând în slăvi durerea, condamni plăcerea, alegând violenţa, pierzi totul. Noi suntem aproape pierduţi; nu mai ştim să descriem un om fericit, nu mai ştim să ne bucurăm când suntem fericiţi. Aşa că mă întreb cum v-aş putea descrie oamenii din Omelas? Nu erau nişte copii naivi şi fericiţi – deşi copiii lor erau fericiţi cu adevărat. Erau doar nişte adulţi inteligenţi şi pasionali, ale căror vieţi nu fuseseră ruinate. Ce minune, aproape că mi-a ieşit. Dar aş dori să o pot face mai bine, mi-aş dori să vă conving. Omelas, aşa cum îl descriu eu, pare un oraş din basme, de demult şi de departe, de genul a fost odată ca niciodată. Poate că cel mai bine ar fi să încercaţi să vi-l imaginaţi singuri, pentru că eu, cu siguranţă, nu voi reuşi să o fac aşa cum mi-aş dori. De exemplu, hai să luăm tehnologia de care dispuneau. Nu existau nici maşini pe străzi şi nici elicoptere care să le survoleze şi cred că lucrul ăsta se întâmpla datorită faptului că cei din Omelas erau fericiţi. Pentru că fericirea se bazează pe modul în care suntem capabili să distingem corect, între ce e necesar, între ce nu este necesar şi distructiv şi între ceea ce este distructiv. Totuşi, în cea de a doua categorie – a lucrurilor nenecesare şi nedistructive – adică luxul, confortul, exuberanţa,

bănuiesc că puteau avea centrale termice proprii, metrouri, maşini de spălat şi alte chestii dintr-acestea minunate, din care unele poate nici măcar nu au fost inventate aici, cum ar fi diverse aparate de zbor pe bază de energie solară sau un medicament care să vindece răcelile definitiv. Sau poate că nu aveau nimic din toate astea: nu are nicio importanţă. Alegeţi dumneavoastră. Înclin să cred că oamenii din orăşelele din nordul şi sudul coastei veniseră în Omelas în zilele premergătoare Festivalului în nişte trenuleţe foarte rapide sau în tramvaie etajate şi că gara din Omelas e cea mai frumoasă clădire din oraş, deşi mai comună decât magnifica Piaţă a Fermierilor. Dar cu sau fără trenuri, simt că Omelas vă face impresia unui loc cam idilic. Zâmbete, clopote, parade, cai, bla, bla. Dacă aşa e, atunci simţiţi-vă liberi să adăugaţi şi o orgie. Dar, nu vă gândiţi la templele alea din care răsar frumoşi preoţi şi preotese goale, în extaz şi gata să se culce cu oricine, bărbat sau femeie, cunoscut sau străin, sau care îşi doresc comuniunea cu zeul sângelui, deşi ăsta a fost şi primul meu gând. Dar e mai bine fără temple în Omelas, în special fără temple cu bărbaţi. Religie, da, preoţi, nu. Desigur, e în regulă ca frumuseţi goale să rătăcească peste tot, oferindu-se, ca nişte mâncăruri divine, oricărui însetat de beţia cărnii. Să se alăture atunci procesiunilor! Fie ca muzica să răsune deasupra acestor festine carnale şi fie ca gloria dorinţei nestăvilite să fie cântată în sunet de tobe şi – un punct deloc neînsemnat – fie ca rezultatele acestor ritualuri încântătoare să fie iubite şi îngrijite de toată lumea. Ceea ce ştiu cu siguranţă e că în Omelas nu există vină. Dar vina nu ar trebui să existe nicăieri în lumea asta. La început am crezut că nu aveau droguri, dar asta ar fi fost prea puritan. Pentru cei cărora le place aşa ceva, parfumul dulce şi slab al *drooze*-ului se găsea peste tot pe străzile oraşului, un drog care mai întâi provoacă o agerime şi o ascuţire a minţii şi corpului, iar apoi, după câteva ore, o stare de lenevească şi de visare, cu viziuni în care ţi se dezvăluie cele mai ascunse secrete ale Universului, ca să nu mai vorbim de experienţele sexuale pe care le poţi trăi atunci când iei

acest drog, experienţe altfel de neatins. Toate astea fără frica de a deveni dependent. Pentru cei cu gusturi mai modeste, probabil că exista berea. Ce altceva mai putem găsi în acest oraş al fericirii? Simţul victoriei, celebrarea curajului. Dar aşa cum putem trăi fără preoţi, aşa putem trăi şi fără soldaţi. Bucuria clădită pe un asasinat perfect nu e bucurie adevărată; e plină de spaime şi e trivială. O mulţumire generoasă şi fără rezerve, un triumf imens venit ca urmare nu a unei izbânzi împotriva vreunui inamic din afară, ci ca urmare a comuniunii cu cele mai bune lucruri din sufletele oamenilor de pretutindeni şi cu splendoarea verilor din toată lumea, iată ce adăposteau inimile oamenilor din Omelas, iar victoria pe care o celebrau ei nu era altceva decât triumful vieţii. Sunt aproape sigur că celor mai mulţi dintre ei nici nu le trebuia *drooze* pentru a se simţi bine.

Majoritatea procesiunilor au ajuns, de acum, la Green Fields. Un miros îmbătător de mâncare vine dinspre corturile roş-albastre ale vânzătorilor. Feţele bebeluşilor sunt vesele şi lipicioase; în barba căruntă a unui bărbat sunt agăţate resturi de plăcintă. Tinerii, băieţi şi fete, şi-au încălecat caii şi au început să se grupeze la linia de start. O femeie bătrână, mică, grasă şi veselă, împarte flori dintr-un coş la toată lumea, iar bărbaţii tineri şi înalţi îşi pun aceste flori în părul lor negru şi strălucitor. Un băieţel de nouă sau zece ani stă, undeva la marginea mulţimii, singur, şi cântă la flautul său din lemn. Lumea se opreşte să-l asculte, îi zâmbeşte, dar nimeni nu-i vorbeşte, căci el nu-i vede, absorbit cum este de muzica lui, cu ochii săi negri, vrăjiţi de sunetele subţiri şi magice ale flautului. Îşi termină cântecul şi, încet, îşi coboară braţele, încrucişându-le în jurul flautului.

Şi, de parcă acesta ar fi fost semnalul, dintr-odată încep să se audă sunetele prelungi ale trompetelor de lângă pavilionul aflat la linia de start; sunete imperioase, prelungi şi melancolice. Caii se agită pe picioarele lor subţiri şi câţiva dintre ei de-abia pot fi stăpâniţi. Serioşi, tinerii competitori îi mângâie pe coamă, încercând să-i liniştească:

„stai cuminte, frumosul meu, speranţa mea.” Încep să se alinieze, după rang, de-a lungul liniei de start. Mulţimea, adunată de-a lungul traseului cursei, pare un câmp cu iarbă şi flori, bătut de vânt.

Vă vine să credeţi? Puteţi crede în festival, în oraş, în bucurie? Nu? Atunci, să vă mai descriu ceva.

Într-o pivniţă a uneia dintre frumoasele clădiri publice ale oraşului Omelas sau poate doar a uneia dintre spaţioasele sale case private, se află o cameră. Uşa e încuiată şi nu există ferestre. O lumină slabă se strecoară timidă printre crăpăturile scândurilor, venind tocmai de la fereastra acoperită cu pânze de păianjen, de deasupra pivniţei. Într-unui din colţurile acestei cămăruţe, se găsesc două mopuri, noduroase, ţepene şi mirosind puternic, chiar lângă o găleată ruginită. Podeaua e murdară şi umedă, aşa cum sunt, în general, podelele tuturor pivniţelor. Camera are maxim vreo trei metri lungime şi doi lăţime; e doar o cămară nefolosită. În cameră, un copil stă aşezat pe podea. Ar putea fi şi băiat şi fată. Pare de şase ani, dar, de fapt, are zece. E sărac cu duhul. Probabil că s-a născut aşa sau poate că a devenit idiot din cauza fricii, a malnutriţiei şi a neglijării. Se scarpină în nas şi, din când în când, îşi atinge organele genitale sau degetele de la picioare. Stă ghemuit în colţul cel mai îndepărtat de găleată şi de cele două mopuri. Se teme de mopuri. Le găseşte înfricoşătoare. Deşi închide ochii, ştie că mopurile sunt tot acolo şi că uşa e închisă şi că nimeni nu va veni. Uşa e întotdeauna închisă şi nu vine nimeni, decât foarte rar – copilul nu ştie ce înseamnă timpul – când uşa se deschide cu un scârţâit îngrozitor şi o persoană sau mai multe intră în mica încăpere. Una dintre aceste persoane se apropie de el şi-l loveşte să se ridice în picioare, dar celelalte nu se apropie niciodată, ci se mulţumesc doar să tragă cu ochiul, privindu-l cu ochi înfricoşaţi şi plini de dezgust. Castronul de mâncare şi cana cu apă sunt umplute în grabă, uşa e încuiată la loc, iar ochii dispar. Oamenii de la uşă nu spun niciodată nimic, dar copilul, care nu a trăit toată viaţa doar în cămara aceea, şi care încă îşi mai poate aminti lumina

soarelui şi şoaptele mamei, o face uneori. „Voi fi cuminte”, spune el. „Vă rog, lăsaţi-mă să ies, voi fi cuminte.” Nu-i răspunde nimeni, niciodată. Noaptea, copilul obişnuia să strige după ajutor şi să plângă ore în şir, dar acum nu mai poate decât scânci, din când în când. De vorbit, o face din ce în ce mai rar. E atât de slab că aproape nu are tălpi; stomacul umflat îi iese în afară; se hrăneşte doar cu o jumătate de castron de terci pe zi. E gol. Încheieturile şi coapsele sunt pline de puroi, căci e nevoit să stea, tot timpul, în propriile excremente.

Toată lumea ştie că el e acolo, toţi locuitorii din Omelas. Unii au venit să-l vadă, alţii se mulţumesc doar cu faptul că ştiu că e acolo. Cu toţii ştiu, de asemenea, că acolo e locul lui. Unii înţeleg de ce, alţii nu, dar cu toţii ştiu că fericirea lor, frumuseţea oraşului în care trăiesc, prietenia frăţească dintre ei, sănătatea copiilor lor, înţelepciunea savanţilor, măiestria muncitorilor şi chiar abundenţa recoltelor lor şi vremea bună depind în întregime doar de nefericirea acestui copil.

Acest lucru le este, de obicei, explicat copiilor când ajung la vârste cuprinse între opt şi doisprezece ani sau oricând aceştia sunt capabili să înţeleagă, iar majoritatea celor care vin să-l viziteze pe copil sunt tinerii, deşi, se mai întâmplă să mai vină sau să revină şi câte un adult. Dar, indiferent de cât de bine li se explică lucrurile, toţi aceşti tineri spectatori sunt întotdeauna şocaţi şi îngroziţi de ceea ce văd. Se simt dezgustaţi, deşi credeau că acest lucru nu li se mai poate întâmpla. În ciuda tuturor explicaţiilor, ei se simt furioşi şi neputincioşi. Ar vrea să poată face ceva pentru copil. Dar nu pot face nimic. Dacă ar scoate copilul din acel loc nenorocit, dacă l-ar lăsa să vadă lumina soarelui, dacă l-ar îngriji şi alinta, dacă l-ar hrăni şi spăla, ei bine, toate astea ar fi un lucru bun; dar, în acelaşi timp, dacă ar face toate astea, toată prosperitatea, frumuseţea şi fericirea din Omelas ar dispărea. Astea-s condiţiile. Toată fericirea şi graţia tuturor celor din Omelas contra fericirea, mai bine spus, îmbunătăţirea unei singuri vieţi. O viaţă contra câteva mii. Dar asta ar însemna să accepte vina.

Iar condiţia e severă şi absolută: e interzis să-i adreseze chiar şi un singur cuvânt acelui copil.

De multe ori, tinerii se duc acasă plângând sau furioşi, după ce văd copilul şi sunt puşi faţă în faţă cu acest teribil paradox. Uneori se gândesc la asta săptămâni întregi sau chiar ani. Dar, pe măsură ce trece timpul, încep să înţeleagă că, şi chiar dacă acel copil ar fi eliberat, asta nu l-ar ajuta prea mult. Poate că ar simţi ceva mai multă căldură şi ar mânca mai bine; dar cam atât. E prea bolnav şi idiotizat pentru a mai putea simţi adevărata bucurie. A trăit deja prea multă vreme în frică pentru a se mai putea elibera vreodată de frică. Obişnuinţele pe care şi le-a format nu l-ar lăsa să mai răspundă la un tratament uman. Într-adevăr, după toţi aceşti ani, nu ar mai putea trăi la lumina soarelui, fără zidurile din jurul lui şi fără excrementele în care a stat atâta vreme. Lacrimile lor, provocate de amara injustiţie, încep să se usuce când încep să înţeleagă şi să accepte adevărata injustiţie, cea a realităţii. Şi, totuşi, chiar în această furie şi în aceste lacrimi ale lor, în generozitatea lor şi în recunoaşterea propriei lor neputinţe se află adevărata sursă a splendorii vieţii lor. Pentru că fericirea lor nu e una iresponsabilă. Ei ştiu că, la fel ca şi acel copil, nu sunt liberi. Ei ştiu ce e mila. Existenţa copilului şi faptul că ei ştiu despre el fac posibilă nobilitatea construcţiilor lor, frumuseţea de nedescris a muzicii lor, profunzimea ştiinţei lor. Tocmai din cauza acelui copil se poartă ei aşa bine cu copiii lor. Şi mai ştiu că dacă nefericitul acela nu ar fi ascuns bine, în întuneric, nici copilul de afară nu ar mai cânta atât de frumos la flautul său, în timp ce tinerii călăreţi se aliniază, frumoşi şi încrezători, la startul cursei din dimineaţa superbă de început de vară.

Ei, acum credeţi în existenţa lor? Nu-i aşa că-s mai credibili acum? Mai am, însă, un singur lucru să vă spun şi, credeţi-mă, e de-a dreptul incredibil.

Uneori, câte un adolescent, fată sau băiat, dintre cei care se duc să-l viziteze pe copil, nu se întorc acasă plângând sau furioşi, de fapt, nu se mai întorc acasă deloc.

Alteori chiar şi câte un adult, femeie sau bărbat, devine dintr-odată tăcut şi, după două zile, îşi părăseşte frumoasa casă. Aceşti oameni ies pe stradă şi, întotdeauna, merg singuri. Merg până ies din oraşul Omelas, părăsindu-l pe minunatele lui porţi. Merg mai departe, până ajung pe câmpurile fermierilor din Omelas. Fiecare dintre ei merge singur, bărbat sau femeie, băiat sau fată. Noaptea vine şi aceşti călători ajung pe străduţele satelor, cu casele cu ferestre luminate şi, după ce trec de ele, se afundă în întunericul câmpiilor. Singuri, unul câte unul, ei merg mai departe spre munţi, spre nord sau spre vest. Continuă să meargă. Părăsesc ţinutul Omelas, mergând mai departe în întuneric şi nu se mai întorc niciodată. Locul înspre care merg e şi mai greu de imaginat, pentru cei mai mulţi dintre noi, decât oraşul fericirii. Eu, cel puţin, nu-l pot descrie câtuşi de puţin. Se poate chiar să nici nu existe. Dar ei, cei care pleacă din Omelas, se pare că ştiu încotro merg.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„The Ones Who Walk Away From Omelas" by Ursula K. Le Guin

Niciun drum către casă

Norman Spinrad

S-a născut în New York în 1940 şi acum locuieşte la Paris şi la New York. A început să scrie în anii ’60, romanele sale având un succes uriaş în toată lumea pentru stilul său inconfundabil de a pune pe tapet problemele prezente ale umanităţii în romane sf. A devenit celebru cu „Bug Jack Barron” nominalizat la Hugo şi Nebula pentru cel mai bun roman în 1970, roman tradus la noi în 1993 la editura Adevărul, cu acelaşi titlu. Spinrad a mai fost nominalizat de câteva ori de-a lungul anilor pentru Hugo, Nebula sau alte premii. A scris 17 romane sf, peste 30 de povestiri şi numeroase recenzii şi eseuri pentru reviste de specialitate sau cotidiene din Franţa şi USA.

Ultimele sale romane sunt „He Walked Among Us” (2003), „The Druid King” (2003), „Mexica” (2005). A scris şi scenarii de filme „The Old Son”, „The Red Siren”, „Druids” sau episoade din seriile „Land of the Lost”, „Star Trek”.

Traduse au mai fost la noi cinci romane cu titlurile „Maşinăria rock and roii”, „Trecând prin flăcări”, „Între două lumi”, „Oameni în junglă” la Nemira, respectiv RAO şi una din primele sale cărţi, „Agentul Haosului” la editura Humanitas. În povestirea de faţă Spinrad ne descrie cu acurateţe o lume halucinantă. La propriu. Care lume nici măcar nu e aşa departe de noi.

————————————

How does it feel
To be on your own
With no direction home…
Like a complete unknown.

Like a rolling stone.

Bob Dylan, Like a Rolling Stone

— Dar, odată, am reuşit să le bag pe toate în cutia Pandorei, a spus Richardson, trăgând încă un fum.

— Ţi-o aminteşti pe Pandora Deutchman, nu-i aşa Will? Toţi cei din departamentul de biochimie şi-au băgat toate în cutia Pandorei, la un moment dat. Mi se pare că îmi amintesc chiar că şi tu ai făcut-o la o petrecere.

— O, chiar eşti un adevărat comediant, Dave, a spus Goldberg, în timp ce îşi stingea mucul de ţigară şi punea dop peste eprubeta pe care o umpluse la valva ce se afla la capătul tuburilor aparatului. De acum o să mă aştept să strecori şi stricnina în marfă. Cred că asta ar fi chiar o glumă bună.

— Ştii, nu m-am gândit la asta până acum. Poate chiar ai dreptate. Îi trimitem pe câţiva cu zâmbetul pe buze, satisfacţie garantată. Cu voia Domnului, am putea să vindem ceva, chiar dacă le spunem cu ce au de a face.

— Asta nu e amuzant, omule, a spus Goldberg, în timp ce îi dădea eprubeta lui Richardson, care a luat-o repede şi a pus-o lângă celelalte lucruri, în cutia ambalată frumos. Nu e amuzant, pentru că e adevărat.

— Hei, doar nu ai de gând să devii acum moral, dintr-odată, nu? Nu te mişca, mă duc şi aduc imediat nişte methalin – cred că asta o să te aducă cu picioarele pe pământ.

— Sunt în toate minţile. Acidul canabinolic, invenţia noastră.

— Acid canabinolic? De unde l-ai mai luat şi pe ăsta? Nu ne-am mai chinuit cu el de vreo trei ani.

Goldberg a mai pus o sticluţă sub valva aparatului, după care a deschis-o.

— L-am cumpărat de pe stradă, aşa, de distracţie. Puştii îl prepară în baie acum.

Şi-a scuturat capul, într-un gest aproape reflex.

— Îţi aduci aminte ce nenorocită a fost prima sinteză?

— Ştiinţa merge înainte!

— Păcat că nu l-am putut patenta, a spus Goldberg, în timp ce contempla firicelul de lichid verde ce trecea prin gura deschisă a sticluţei. Ne-am fi retras ca nişte regi acum.

— Dacă am fi avut Mafia la picioarele noastre.

— Asta s-ar fi putut aranja.

— Da, poate ar trebui totuşi să analizez asta, a spus Richardson, în timp ce Goldberg îi dădea eprubeta umplută. Nu ar trebui, totuşi, să fim lacomi. Ar fi deajuns cam 10 procente din preţul de vânzare. Nu mi-ar plăcea să chinuim întreprinderile private.

— Nu, serios, Dave, a continuat Goldberg, poate am greşit că nu am încercat să patentăm chestia asta. Oamenii au ajuns să înregistreze şi combo-uri psihedelice.

— Tu nu vorbeşti de „oameni”, tu te referi la scursuri ca American Marijuana and Psychedelics, Inc. Ei îşi pot permite avocaţii şi şpăgile. Ei îi pot convinge pe cei de la Antidrog. Noi nu putem.

Goldberg deschise din nou valva.

— Da, dar cel puţin o să treacă vreo şase luni până când Industria Drogurilor sau altcineva va reuşi să sintetizeze porcăria asta nouă şi până atunci cred că voi da de capăt şi problemei degradării în procesul de extracţie a cocanolului. Ar trebui să fim cu un pas înaintea lor, cel puţin un an de acum încolo.

— Ştii ce cred eu, Will? spuse Richardson, lovind încet cutia cu eprubetele pline, eu cred că avem o misiune sfântă, asta cred. Cred că noi suntem slujitori ai procesului revoluţionar. De fiecare dată când noi venim cu câte un nou produs psihedelic, noi avansăm evoluţia conştientului omenirii. Punem chestia pe picioare, facem şi ceva bani, apoi Industria Drogurilor descoperă formula, o produce în masă, apoi noi trebuie să venim cu următorul drog, pentru a ne menţine în frunte. Dacă nu ar fi fost Industria Drogurilor şi legislaţia lor, ne-am fi putut opri şi am fi devenit nişte plutocraţi graşi, scoţând pe piaţă acelaşi drog, an după an. În felul ăsta, facem şi noi un bine omenirii, facem ceva ce ajută evoluţia omenirii.

Goldberg i-a mai înmânat o eprubetă.

— La dracu cu evoluţia umanităţii. Ce a făcut evoluţia pentru noi?

* * *

— Aşa cum bine ştii, Dr. Taller, avem o serie de efecte secundare neprevăzute cu eucomorfamina, a spus Generalul Carlyle, băgându-şi între buze pipa sa Dunhill preferată, cu tutun tocat în bucăţi mari.

Taller a luat un pachet de Golds, a scos o ţigaretă şi a aprins-o cu o brichetă ce avea logo-ul Forţelor Aeriene, în locul insignei Psychedelics, Inc. Poate că era un gest bine calculat sau poate nu era.

— La un psihedelic aşa nou ca eucomorfamina, Generale, a continuat Taller, nu putem clasifica niciun efect secundar ca neprevăzut. La urma urmei, chiar Proiectul Groundhog este un experiment.

Carlyle şi-a aprins pipa şi a tras o gură plină de fum cancerigen, dar bun; Generalul era de părere că un soldat bun trebuia să aibă cel puţin un viciu dăunător.

— Fără jocuri de cuvinte, vă rog, doctore, a spus el. Eucomorfamina ar trebui să îi ajute pe oamenii noştri de pe baza selenară Groundhog să suporte condiţiile claustrofobice; nu ar trebui să încurajeze pederastia printre ei. Rapoartele pe care le-am primit indică faptul că drogul le face pe amândouă. Deci, prin definiţie, eucomorfamina are un efect secundar nedorit. Prin urmare, contractul ar trebui revizuit.

— Generale, Generale, psihedelicele nu au efecte uniforme, în cele din urmă. Doar nu te aştepţi să le programăm să facă numai anumite lucruri. Aţi cerut un drog care să combată claustrofobia, fără să afecteze nivelul de alertă sau ciclul somnului sau capacitatea de iniţiativă. Credeţi că asta e uşor? Eucomorfamina produce claustrofilie, fără niciun alt efect secundar, în afara acestuia, ce ridică nivelul apetitului sexual. Chiar şi aşa, o consider unul din micile miracole ale ştiinţei psihedelice.

— Recunosc toate astea, Taller, dar, cu siguranţă, doar nu te aştepţi ca noi să tolerăm comportamentul homosexual violent dintre oamenii noştri de pe baza lunară.

Taller a zâmbit, cu mândrie, într-un fel.

— Dar nu cred că aţi putea tolera nici un nivel înalt de claustrofobie. Aveţi doar patru alternative, Generale Carlyle: să continuaţi să folosiţi eucomorfamina şi să acceptaţi un anumit nivel de comportamente homosexuale, să întrerupeţi administrarea eucomorfaminei şi să acceptaţi un înalt nivel de claustrofobie, sau să anulaţi proiectul Groundhog sau…

Generalul şi-a dat seama, că era acum subiectul unei sofisticate prezentări de marketing.

— Sau să folosim un drog care să anuleze efectele secundare ale eucomorfaminei, a spus el. E posibil ca firma d-voastră să aibă un asemenea drog în cercetare?

Dr. Taller a început să rânjească.

— Psychedelics, Inc. lucrează la un supresor de dorinţe sexuale. Totuşi, acest domeniu nu e chiar aşa uşor de cercetat. Problema e că, dacă descreşti energia sexuală, tinzi să creşti activitatea în centrii cerebrali superiori, lucru ce poate fi foarte bun în instituţiile penale, dar nu poate fi acceptat în Proiectul Groundhog. Cheia e să reuşeşti să canalizezi excesul de energie în altă parte. Am hotărât că singura alternativă viabilă ar fi să o îndreptăm spre experienţe mistice trecătoare. Odată ce ne-am dat seama de acest aspect, biochimia a devenit doar un detaliu. Suntem gata să aducem acest drog – numit nadabrin – în stadiul de producţie.

Pipa Generalului se stinsese. Nu s-a mai sinchisit să o aprindă. În schimb, a luat cinci miligrame de lebemil, părea mai potrivit pentru acest moment.

— Nabadrinul acesta, a început el, transformă excesul de sexualitate în ce? Stări trecătoare? Transe? Cu siguranţă nu avem nevoie de un drog care să ne facă oamenii psihotici.

— Desigur că nu. Aproximativ 300 de micrograme de nadabrin va da unui subiect o experienţă mistică ce va dura

patru ore. Nu vei putea să îl foloseşti în timpul acesta, dar această energie sexuală va fi depresurizată pentru o săptămână. Trei sute de micrograme pentru fiecare om ce ia eucomorfamină, să spunem, o dată la cinci zile, ca să fim siguri.

Generalul Carlyle şi-a aprins din nou pipa şi a început să rumege. Situaţia începea să se lumineze.

— Sună destul de bine, a recunoscut el. Dar în ce constau aceste experienţe mistice? Sper că nu ceva ce le va tulbura devoţiunea pentru muncă, nu?

Taller şi-a stins ţigara.

— Eu însumi am luat nadabrin. Nu sunt niciun fel de probleme.

— Şi, cum a fost?

Taller a afişat din nou zâmbetul său înfumurat.

— Tocmai ăsta e cel mai bun lucru la nadabrin. Nu îmi amintesc cum a fost. Nu păstrezi nicio amintire din ce ţi se întâmplă cât timp eşti sub influenţa nadabrinului. O stare temporală adevărată. Deci poţi fi sigur că experienţele mistice nu au niciun conţinut nedorit, nu-i aşa? Sau, oricum ar fi, poţi fi sigur că experienţele nu împiedică în niciun fel performanţele militare ale unui om.

— Ce nu îşi pot aduce aminte, nu-i poate răni, nu-i aşa? a bombănit Carlyle prin fumul de la pipa sa.

— Ce aţi spus, Generale?

— Am spus că voi recomanda să îl încercăm.

* * *

S-au aşezat împreună într-un separeu din colţ, înconjurat de fum, măsurându-se din priviri unul pe altul, în timp ce mulţimea din bar se învârtea în jurul lor, ca într-un tărâm de basm bavarian.

— Ce ai luat? a întrebat el, după ce a observat că părul ei părea negru şi uniform, ca o carapace de gândac, un coif de metal întunecat ce înrăma faţa ei palidă. Oau!

— Peyotadrene, a spus ea, în timp ce buzele i se mişcau ca nişte petale metalice incredibil de articulate şi pline de bijuterii. Cam de vreo trei ore. Tu ce ai luat?

— Acid canabinolic, a continuat el, iar distorsiunea mişcării pe care o făcea gura sa îi făcea faţa să capete un tipar ideogramic, ce o făcea indescifrabilă. Poate o să continue să producă drogul acesta.

— De câteva luni nu am mai încercat chestia asta, spuse ea. Abia îmi amintesc ce senzaţii dă.

Pielea ei lumina din interior, ca o mască chinezească translucidă peste o lumină galbenă de lumânare. Era acum un artefact magnific, o creaţie a unor zei sofisticaţi de jad.

— Mă simt bine, a spus el, în timp ce sprâncenele sale formau două linii curbe ce, împreună cu mişcarea buzelor sale, indicau o dorinţă clară de a-i dărui ei energie. Vor continua să îl producă. Poţi să îmi spui că sunt de modă veche, dar eu tot cred că acidul canabinolic e o chestie tare.

— Crezi că ai putea merge într-o călătorie de sex cu el? a întrebat ea. Curbele şi cutele din urechile sale erau acum sculptate în fildeş roz.

— Ei bine, cred că da, într-un mod mai ciudat, a spus el, aruncându-şi umerii în faţă, într-un gest clar de dăruire, ce venea ca răspuns la gesturile ei şi pe care ea l-a înţeles ca atare. Adică, dacă vrei să ne rezolvăm, cred că pot face ceva.

Perii mici aurii de pe faţa ei erau acum ca un lan de grâu în bătaia unei brize uşoare.

— Cred că ăsta a fost singurul lucru bun pe care mi l-a spus cineva de ore întregi.

În timp ce el vorbea, pe faţa lui se întâlneau toate configuraţiile de energie din tot universul, ce îl făceau să apară ca o identitate completă a tiparului a ceea ce vedea el ca o structură de personalitate ideală, împărtăşită tuturor celor ce îl priveau.

* * *

Cardinalul McGavin a luat un combo de peyotadrene-mescamil şi cinci miligrame de metadrină cu o oră şi jumătate înainte de întâlnirea sa cu Cardinalul Rillo; hotărâse să rezolve problemele cu Roma la nivel mistic, în

locul celui politic şi acest lucru l-a făcut să se simtă un bun creştin. Şi Bunul Dumnezeu ştia că poate fi foarte dificil să te simţi creştin atunci când ai de a face cu un reprezentant al Papei.

Cardinalul Rillo a sosit punctual, la ora trei, chiar atunci când McGavin atingea punctul culminant al experienţei sale mistice; punctualitatea lui Rillo devenise legendă. Cardinalul McGavin simţea patosul din asta; tristeţea unui Prinţ al Bisericii al cărui impact asupra sufletelor semenilor săi stătea în sclavia de sub două ace de ceasornic. Pentru că bătrânul cu figură de ascet, cu ochii săi decoloraţi şi buzele subţiri, era cu adevărat nesuferit. Cardinalul McGavin se trezi că îl preţuia pe om tocmai pentru această existenţă fără speranţă. S-a rugat încet ca el, sau cel puţin altcineva, să fie ales ca un instrument prin care această creatură săracă să primească o măsură din Harul Divin.

Cardinalul Rillo a acceptat saluturile cu o formalitate rece şi cu aceeaşi atitudine a acceptat un pahar de vin roşu. Cardinalul McGavin ştia că nu putea să îi ofere marijuana; Rillo condusese opoziţia care l-a împiedicat pe Papă să emită enciclica sa cu privire la marijuana pentru mulţi ani. Faptul că Papa alesese un astfel de emisar nu era un semn bun.

Cardinalul Rillo a sorbit din vinul său într-o linişte amară pentru lungi momente, în timp ce McGavin era acum aproape copleşit de întristare la gândul singurătăţii sufletului acestui om, care nu putea să iasă din solemnitatea asta nici măcar pentru a mai bârfi puţin despre Vatican, la un pahar cu un coleg. În cele din urmă, emisarul papal şi-a dres glasul şi a trecut direct la subiect.

— Pontiful m-a însărcinat să transmit îngrijorările sale cu privire la faptul că în Cina Domnului se adaugă psihedelice în Arhidioceza New York, a spus el.

Tonul din vocea sa dădea de înţeles că ar fi dorit ca Sfântul Părinte să îl fi însărcinat cu un mesaj mult mai dur. Dar dacă Papa a învăţat ceva din realităţile acestei ere schismatice, atunci lucrul acesta era prudenţa. Mai ales când avea de a face cu ierarhia americană, a cărei

supunere faţă de Roma nu se baza decât pe nostalgie şi comoditate simbolică. Papa fusese ultimul convins de failibilitatea sa, iar evenimentele din ultimii ani păreau să-i fi arătat, în cele din urmă, subtilitatea Adevărului Divin.

— Recunosc şi respect îngrijorarea Sfântului Părinte, a spus Cardinalul McGavin. Mă voi ruga pentru un răspuns divin asupra îndoielii sale.

— Nu am spus nimic cu privire la îndoială, a sărit ca ars Cardinalul Rillo, iar buzele i s-au mişcat cu asprimea unui cleşte. Cum ai putea să îi impuţi îndoială Sfântului Părinte?

Cardinalul McGavin trecu peste o trecătoare scânteie de mânie faţă de interlocutorul său; a încercat să îi ofere o bucăţică de pace acestuia.

— Doresc să reformulez, a spus el, mă voi ruga pentru alinarea îngrijorării Sfântului Părinte.

Dar Rillo era de neconsolat; faţa sa era acum o membrană aşezată peste o masă de musculatură înfuriată.

— Ai putea foarte uşor să alini îngrijorarea Sfântului Părinte prin înlăturarea peyotadrinei din enoriaşii tăi!

— Astea sunt cuvintele Sfântului Părinte? a întrebat McGavin, ştiind dinainte răspunsul.

— Acestea sunt cuvintele mele, Cardinale McGavin, şi ai face bine dacă ai lua aminte la ele. Soarta sufletului tău nemuritor ar putea fi în joc.

Un flash de intuiţie, o mică iluminare bruscă, a trecut prin Cardinalul McGavin: Rillo era sincer. Pentru el, chestiunea unui enoriaş îmbunătăţit chimic nu ţinea de politica Bisericii, aşa cum o considera Papa; dar atingea o zonă cu multe credinţe religioase adânci. Cardinalul Rillo era cu adevărat îngrijorat de starea sufletului său şi l-a îndemnat, ca şi Cardinal, însă ca şi catolic, să trateze problema serios. Pentru că, în cele din urmă, împărtăşania chimicalizată era o chestiune de încredinţări religioase şi pentru el. El şi Cardinalul Rillo stăteau faţă în faţă acum, deasupra unei prăpăstii teologice ce privea un adevăr vital.

— Poate că e şi soarta ta în joc, Cardinale Rillo, a spus el.

— Nu am venit aici de la Roma pentru a căuta îndrumare spirituală de la un om care se află în pragul ereziei. Am venit aici să aduc avertismentul Sfântului Părinte că o enciclică ar putea fi emisă împotriva poziţiei tale. Cred că nu mai trebuie să amintesc faptul că, în cazul în care o vei ignora, vei fi excomunicat, nu?

— Ţi-ar părea rău cu adevărat dacă ai vedea aşa ceva întâmplându-se? spuse Cardinalul McGavin, întrebându-se cât din ameninţarea acestuia erau dorinţele sale şi cât instrucţiunile Papei. Sau ai crede, pur şi simplu, că Biserica s-a apărat pe sine însăşi?

— Ambele, a răspuns acesta fără ezitare.

— Îmi place acest răspuns, a spus Cardinalul McGavin, aruncând pe jos restul vinului roşu.

A fost un răspuns bun, sincer. Cardinalul Rillo se temea şi pentru Biserică, dar şi pentru sufletului Arhiepiscopului din New York, şi nu era nicio îndoială că punea, totuşi, Biserica pe primul loc. Sinceritatea sa era o împrospătare spirituală, chiar dacă se înşela cu privire la poziţia sa.

— Dar, vezi tu, o parte din darul Harului care vine odată cu împărtăşania îmbunătăţită chimic este siguranţa că nimeni, nici măcar Papa, nu te poate opri din a intra în prezenţa lui Dumnezeu. În împărtăşania psihedelică, se experimentează dragostea lui Dumnezeu direct. Întotdeauna e disponibilă; nici credinţa nu mai este necesară.

Cardinalul Rillo redeveni sobru.

— E de datoria mea să raportez acest lucru Papei, cred că realizezi asta.

— Cu cine vorbesc eu acum, Cardinale Rillo, cu tine sau cu Papa?

— Vorbeşti cu Biserica Catolică, Cardinale McGavin. Eu sunt un trimis al Sfântului Părinte.

Cardinalul McGavin simţi un sentiment de vinovăţie: modul său direct de a aborda problema l-a făcut pe Rillo să spună un neadevăr din mânie, pentru că, sigur, misiunea sa Papală era cu mult mai limitată decât a încercat el să comunice. Papa era prea realist să facă ameninţarea goală

a excomunicării împotriva unui Prinţ al Bisericii care credea, de fapt, că puterea de excomunicare a Vaticanului era lipsită de sens.

Dar, din nou, o iluminare interioară a venit peste mintea cardinalului: în ochii Cardinalului Rillo, în ochii unui segment important din ierarhia Bisericii, ameninţarea cu excomunicarea încă era puternică. Să accepte poziţia lor ar fi însemnat că cuvântul Papei ar putea să-l ţină pe un om departe de Harul Divin. Să accepţi sanctitatea şi validitatea împărtăşaniei psihedelice însemna să negi, în acelaşi timp, validitatea excomunicării.

— Ştii, Cardinale Rillo, a spus el, cred cu tărie că, dacă voi fi excomunicat de Papă, lucrul acesta nu va dăuna sufletului meu deloc.

— Asta e pur şi simplu blasfemie!

— Îmi pare rău, a continuat Cardinalul McGavin cu sinceritate, nu a fost intenţia mea să fiu blasfemiator. Tot ce încercam să explic era faptul că excomunicarea ar putea să nu aibă sens atunci când Dumnezeu, prin ştiinţele psihedelice, a dorit să ne dea un mijloc de a intra direct în prezenţa Sa. Cred cu toată inima mea că lucrul acesta este adevărat. Tu crezi cu toată inima ta că lucrul acesta nu e adevărat.

— Cred că ceea ce experimentezi tu în împărtăşania psihedelică nu e altceva decât o înşelătorie a Satanei, Cardinale McGavin. Răul e subtil; nu ar putea, oare, să se ascundă sub un bun suprem? Diavolul nu e cunoscut ca şi Tată al Minciunii fără motiv. Eu cred că tu îl slujeşti pe Satan în ceea ce tu, cu sinceritate, crezi că este slujirea lui Dumnezeu. Este vreun mod în care tu poţi fi sigur că eu greşesc?

— Dar tu poţi fi sigur că eu nu am dreptate? Iar dacă am, tu încerci să înăbuşi voia Domnului şi conştient te îndepărtezi de Harul Său.

— Dar nu putem avea amândoi dreptate... a spus Cardinalul Rillo.

Şi licărirea arzătoare a unei teribile şi întunecate revelaţii i-a umplut sufletul Cardinalului McGavin cu groază,

o iluminare aspră asupra relaţiei sale cu Biserica şi cu Dumnezeu: numai unul putea să aibă dreptate, dar nu exista niciun motiv pentru care amândoi să nu fi persistat în greşeală. Pentru că, în afara lui Dumnezeu şi a lui Satan, exista şi Vidul.

* * *

Dr. Braden i-a zâmbit lui Johnny şi i-a dat o acadea cu aromă de mango, din sertarul cu bunătăţi al biroului său. Johnny a luat-o, a desfăcut-o repede, a băgat-o în gură, s-a lăsat pe spate în scaun şi a început să sugă cu poftă din bomboană, nepăsându-i de nimic. Era un semn bun – un preşcolar, cu o reacţie normală trebuie să se concentreze puternic asupra celui mai interesant punct al universului său, ar trebui să îi placă aromele neobişnuite. În primii patru ani de viaţă, capacităţile senzoriale ale unui copil ar trebui să fie învăţate să accepte cea mai variată gamă de stimuli.

Braden şi-a îndreptat atenţia spre mama copilului, care stătea neliniştită pe marginea scaunului, fumând un joint.

— Deci d-nă Lindstrom, nu e cazul să vă îngrijoraţi, Johnny răspunde normal tratamentului. Sectorul său atenţional e destul de mic pentru un copil de vârsta sa, iar gama sa de senzaţii depăşeşte puţin nivelul optim, în timp ce tiparul său de somn e normal. Şi, aşa cum aţi cerut, i s-a dat un sentiment constant de dragoste universală.

— Dar atunci, de ce doctorul şcolii mi-a cerut să îi schimb tratamentul? A spus că acesta îi dă un tipar de personalitate nepotrivit pentru un şcolar.

Dr. Braden era deranjat de aceste lucruri, dar, desigur, nu ar fi recunoscut faţă de o mamă nervoasă. Ştia genul de doctor pe care îl întâlneşti într-un cabinet medical şcolar: un bătrân prost şi ofilit care ştia despre pediatria psihedelică la fel de multe cum ştia el despre neurochirurgie. Iar ceea ce ştia, înrăutăţea situaţia, de fapt o adunătură de generalităţi pe jumătate înţelese şi alte gunoaie care erau destul pentru a-l convinge că e un

expert. Lucru care îi dădea dreptul să le sperie pe mamele unor pacienţi ce nu erau ai lui.

— Sunt, ăă, sigur că aţi înţeles greşit ceea ce a spus doctorul şcolii, d-nă Lindstrom. Sper că aşa e, altfel doctorul s-a înşelat. Vedeţi d-voastră, pediatria psihedelică modernă recunoaşte că un copil trebuie să îşi concentreze conştienta în diferite zone ale dezvoltării sale, dacă doreşte să crească ca un individ sănătos. Un copil de vârsta lui Johnny se află la un stagiu tranziţional. Pentru a-l pregăti pentru şcoală, pur şi simplu va trebui să îi modific tratamentul, pentru a-i creşte atenţia, a-i scade intesitatea senzaţională şi să îi cresc interesul în abstract. Apoi se va descurca în şcoală.

Dr. Braden s-a uitat spre tânăra femeie cu privire severă.

— Ar fi trebuit să îl aduceţi pe Johnny pentru un control înainte de a începe şcoala.

D-na Lindstrom pufăia nervoasă din ţigara ei cu marijuana, în timp ce Johnny continua să sugă fericit din acadeaua lui.

— Ei bine..., într-un fel mă temeam, a recunoscut ea. Ştiu că sună prosteşte, dar mă temeam că, dacă i-aţi fi schimbat reţeta pentru ceea ce presupunea şcoala, aţi fi scos paxunul. Nu am vrut asta – cred că e mai important pentru Johnny să continue să simtă dragoste universală, în locul vreunei măriri a capacităţii de concentrare. Nu o să opriţi tratamentul cu paxun, nu?

— Dimpotrivă, d-nă Lindstrom. Voi mări puţin doza şi îi voi da şi 10 miligrame de orodalamină zilnic. Se va supune autorităţii profesorilor săi, cu un sentiment de încredere şi dragoste, în locul unuia de frică.

Pentru prima dată de la vizita ei, d-na Lindstrom a început să zâmbească.

— Atunci, totul e bine, nu-i aşa?

Radia fericire acum, după ce i s-a ridicat povara de pe inimă.

Dr. Braden i-a zâmbit, simţind atitudinea ei pozitivă. Aceasta era performanţa maximă în pediatrie: să simţi gratitudinea sinceră a unei mame îngrijorate, ale cărei frici

au dispărut. Asta trebuia să facă un doctor. Ea avea încredere în el. Şi-a încredinţat copilul ei în mâinile lui, încrezându-se că acele mâini nu vor greşi. Era mândru şi recunoscător că era un pediatru psihedelic. Acum maximiza fericirea umană.

— Da, d-nă Lindstrom, a spus el blând, totul va fi bine.

Pe scaun, în colţ, Johnny sugea din acadea, cu faţa transfigurată de o privire băieţoasă.

* * *

Erau momente când Bill Watney avea câte un sentiment de greaţă când se gândea la design-ul psihedelic şi, în ultimul timp, avea aceste trăiri din ce în ce mai des. Se bucura că l-a prins pe Spiegelman singur în salonul designerilor; dacă era cineva care ar fi putut să facă ceva, Lennie era acela.

— Nu ştiu, a spus el, în timp ce a dat pe gât un pahar de burbon, după ce a luat 15 miligrame de lebemil, mă gândesc să mă retrag.

Leonard Spiegelman a aprins o ţigară Gold cu bricheta sa din aur de 14 karate – tot ce era mai bun pe piaţă – i-a zâmbit lui Watney şi a spus calm:

— Nu eşti în toate minţile, Bill.

Watney stătea cocoşat uşor în faţă în scaunul său, studiindu-l pe Spiegelman, cel mai bun artist de la Psychedelics, Inc, şi îl invidia pe bătrân. Îi invidia nu numai talentul, dar şi atitudinea faţă de muncă. Lenny nu era numai sigur că ceea ce făcea el era corect, dar se simţea bine în pielea lui. Watney îşi dorea să fie ca el. Spiegelman era fericit; avea o aură a unui om mulţumit, care avea tot ce îşi doreşte.

Spiegelman şi-a deschis braţele într-un gest ce sugera că toţi designerii din salon erau proprietatea lui.

— Suntem cei mai îndrăgiţi artişti ai lumii, a spus el. Venim cu design-ul a două sau trei droguri în fiecare an şi putem trăi ca nişte regi. Şi practicăm forma supremă de artă: creăm realităţi. Suntem cele mai fericite mame din

lume! De ce ar vrea cineva cu talentul tău să iasă din design-ul psihedelic?

Lui Watney îi era greu să se exprime în cuvinte, ceea ce era ridicol pentru un designer psihedelic, a cărui muncă era să descrie noi posibilităţi în conştienţa umană, destul de bine pentru ca biochimiştii psihedelici să poată transforma viziunile lui în realitate. Era umilitor să se găsească în situaţia în care să nu se poată exprima, în faţa lui Lennie Spiegelman, un om pe care îl invidia şi îl admira.

— Am flashuri negative în ultimul timp, a spus el în cele din urmă. Flashuri negative, ce trec prin toate stările de conştientă pe care le cunosc, flashuri care îmi spun că ar trebui să îmi fie ruşine şi să fiu dezgustat de ceea ce fac.

Lennie Spiegelman se gândea că puştiul din faţa lui se confrunta pentru prima dată cu problema asta a design-erilor. Umblă peste tot cu acel sindrom al drumului spre casă pierdut şi i se pare că e sfârşitul lumii.

— Ştiu ce te îngrijorează, Billy. Ni se întâmplă tuturor. Simţi că designul stărilor psihedelice e o ocupaţie solipsistică, nu? Ţi se pare că e greşit moral să proiectezi noi stări de conştientă pentru alţi oameni, că te joci de-a dumnezeu, că strici minţile oamenilor în nişte moduri pe care numai noi le înţelegem şi acesta e un lucru pe care oamenii nu au dreptul să îl facă, nu-i aşa?

Watney arăta admiraţie pentru Spiegelman – siguranţa sa nu era bazată pe o ignoranţă crasă a stării sale existenţiale. Era şi o urmă de speranţă în ceea ce a spus.

— Cum poţi înţelege toate astea, Lennie, şi tot să faci design psihedelic aşa cum faci tu?

— Pentru că astea sunt numai nişte porcării, de asta. Uite, puştiule, noi suntem artişti, artişti comerciali. Noi proiectăm stări psihedelice, stiluri ale realităţii; noi nu spunem la nimeni ce să gândească. Dacă oamenilor le plac realităţile proiectate de noi, cumpără drogurile, iar dacă nu, nu le cumpără. Oamenii nu cumpără mâncare cu gust rău, muzică ce îi deranjează sau droguri ce îi pun în realităţi proaste. Cineva trebuie să proiecteze stări de conştienţă pentru rasa umană, iar, dacă nu artiştii ca noi fac asta,

atunci o vor face o groază de politicieni scorţoşi şi oameni avizi de putere.

— Dar ce ne face pe noi mai buni decât ei? De ce am avea noi dreptul să ne jucăm cu conştienţa rasei umane?

Puştiul e chiar prost, se gândea Spiegelman. Dar apoi a zâmbit, aducându-şi aminte că şi el a fost pe drumul ăsta stupid când era de vârsta lui.

— Pentru că noi suntem artişti, iar ei nu. Noi nu vrem să controlăm oamenii. Noi ne împlinim sculptând ceva frumos din gol. Tot ce vrem să facem e să îmbogăţim vieţile oamenilor. Creăm noi stări de conştienţă, pe care le credem realităţi îmbunătăţite, dar nu le îndesăm pe gâturile oamenilor. Ne facem doar disponibile creaţiile publicului – nu e o problemă de bine şi rău. Noi dorim să practicăm arta noastră. Binele şi răul sunt concepte arbitrare care variază în funcţie de conştiinţă, deci cum ai putea să vorbeşti despre binele sau răul din designul psihedelic? Singurul mod în care poţi judeca asta e prin criteriul estetic – creăm artă frumoasă sau urâtă?

— Da, dar nu şi asta variază în funcţie de conştiinţă? Cine ar putea judeca într-un mod absolut dacă ceea ce faci tu este plăcut sau nu?

— Dumnezeule, Bill, EU pot judeca, nu-i aşa? Ştiu când un set de stări psihedelice e un succes ca şi operă de artă. Îmi face plăcere sau nu.

Watney şi-a dat seama dintr-odată că tocmai asta era problema. Un designer psihedelic îşi modifica propria sa realitate cu un spectru larg de droguri ca, mai apoi să proiecteze alte psihedelice pentru a modifica percepţia altor oameni. Unde era, atunci, ancora fiecăruia?

— Dar nu înţelegi, Lennie. Nici noi nu ştim ce dracu facem. Am luat rasa umană într-o excursie evoluţionară, dar nu ştim unde mergem. Zburăm cu ochii închişi.

Spiegelman a tras adânc din joint. Puştiul începea să îl enerveze; se plângea prea mult. Watney nu îşi dorea nimic nelalocul lui – doar siguranţă!

— Tu vrei să îţi spun că există o metodă prin care să ştii dacă un design este bun sau rău într-un mod absolut? Ei

bine, îmi pare rău, Bill, nu existăm decât noi şi vidul pe care îl schimbăm. Suntem propriile noastre creaţii, realităţile noastre sunt operele noastre de artă. Suntem aici singuri.

Watney trecea prin unul dintre flashurile sale de groază şi a observat că cuvintele lui Spiegelman au descris perfect ceea ce simţea el acum.

— Dar tocmai asta mă mănâncă pe mine. Unde dracu e realitatea ta?

— Nu există o realitate adevărată. Credeam că asta se învaţă de la grădiniţă acum.

— Dar cum rămâne cu starea normală? Dar cum rămâne cu realitatea ce era înainte de a apărea psihedelicele? Cum rămâne cu starea de conştienţă ce a evoluat în mod natural timp de milioane de ani? La dracu, asta era realitatea adevărată şi noi am pierdut-o.

— Pe dracu era! Conştienţa noastră pre-psihedelică evolua pe baza unui tipar aleatoriu şi tâmpit. Ce face acea realitate superioară alteia? Că a fost prima? Poate zburăm cu ochii legaţi, dar evoluţia naturală era mai rea – a fost un proces idiot fără niciun fel de conştienţă în spatele lui.

— La dracu', ai perfectă dreptate Lennie! Dar de ce tu te simţi aşa de bine în legătură cu asta, iar eu mă simt atât de rău? Vreau să simt şi eu ca tine, dar nu pot.

— Dar sigur că poţi, Bill.

Şi-a adus aminte că s-a simţit ca Watney cu ani în urmă, dar nu era nicio realitate existenţială în spatele lucrului acesta. Ce ar putea dori un om mai mult decât un univers gol, pe care el putea să îl modeleze cum ar vrea. Cine nu şi-ar dori să aibă o stare de conştienţă creată de un artist, în locul uneia ce era rezultatul mai multor accidente evoluţionare stupide?

Watney se gândea că Lennie avea o anumită convingere în glas. Dumnezeule, cât de mult aş vrea să aibă dreptate! Cât de mult aş vrea să privesc vidul acesta în faţă cu siguranţa lui Spiegelman! Acesta fusese artist de 15 ani; poate, în cele din urmă, chiar şi-a dat seama cum stau treburile.

— Mi-aş dori să pot crede asta, a spus Watney.

Spiegelman a zâmbit, aducându-şi aminte de ce idiot solemn era şi el acum zece ani.

— Acum zece ani, mă simţeam şi eu exact cum te simţi tu acum. Dar mi-am revenit şi acum sunt aici, gras şi fericit şi plăcându-mi ce fac.

— Cum, Lennie, pentru Dumnezeu, cum?

— Cincizeci micro de methalină, 40 miligrame de lebemil şi 20 de miligrame de peyotadrină, a spus Spiegelman. Au făcut un om nou din mine şi vor face unul şi din tine.

* * *

— Cum te simţi, omule? a întrebat Kip, scoţându-şi ţigara din gură şi uitându-se intens în ochii lui Jonesy. Acesta părea palid, ciudat, poate puţin chiar nebun. Kip începea să se simtă bine că Jonesy nu l-a convins să facă şi el „excursia” asta.

— Oau, a început Jonesy, mă simt ciudat, mă simt chiar ciudat, dar nu într-un mod plăcut…

Soarele era sus pe cerul senin; o fântână aurie de energie a umplut fiinţa lui Kip. Coaja copacului pe care stăteau era o realitate organică, ce lega pielea spatelui său cu măruntaiele pământului într-un circuit neîntrerupt de electricitate protoplasmică. Era p floare a acestei planete, înrădăcinată adânc, îmbăiată în nectarul cosmic al razelor de soare.

Dar în spatele ochilor lui Jonesy era ca un vortex îngrozitor de gri. Jonesy arăta foarte rău. Cu siguranţă era pe marginea unei prăpăstii emoţionale.

— NU mă simt deloc bine, a spus acesta. Omule, pământul e acoperit cu tot felul de mortăciuni, iar iarba e plină de insecte, iar soarele e fierbinte, omule, cred că ard…

— Ia-o uşor, nu te speria, eşti plecat puţin, asta e tot, a spus Kip de pe o poziţie superioară idioată.

Nu înţelegea cât de apăsătoare era „excursia” asta, cum era să îţi simţi mintea crudă şi goală acolo. Ca şi cum

ai fi tăiat de la orice curgere de energie din univers – o construcţie din materie fragilă, doar o adiere protoplasmică, izolat într-un vacuum de energie, trăind într-o relaţie total goală, vidă şi oribil de lipsită de gânduri.

— Nu înţelegi, Kip. Asta e realitatea, realitatea adevărată şi, omule, e oribil, o maşinaţiune imensă, făcută din altele mai mici, tu eşti o maşină, eu sunt o maşină, toate sunt numai existenţe mecanice. Suntem doar bucăţi de materie moartă conduse de o maşinărie, ţinuţi în viaţă prin procese chimice şi electrice.

Razele aurii îi scăldau pielea lui Kip şi au schimbat centrul fiinţei sale într-un phoenix stelar. Vântul, ce trecea prin firele de iarbă, făcea dragoste cu tălpile sale goale. Ce erau toate prostiile astea cu maşinăria? Despre ce dracu' vorbea Jonesy? Omule, cine ar vrea să se ducă într-o realitate ca asta?

— Treci printr-o stare mai proastă, Jonesy. Ia-o uşor. Nu vezi acum universul aşa cum e el cu adevărat, ca şi cum asta ar putea însemna ceva. Realitatea este în capul tău. Te sperii de nimic.

— Asta e, tocmai asta e, mă sperii de nimic. Ca zero. Ca vidul. Nimic, acolo suntem cu adevărat.

Cum ar putea să îi explice? Realitatea era un vid mare ce mergea spre infinitul spaţiului şi al timpului. Nimicul perfect avea mici contaminări cu materie moartă, ici şi colo. Puţină materie s-a adunat în urma unui proces complex de accidente întâmplătoare, pentru a contamina liniştea universului cu urme de viaţă, mocirlă protoplasmică, maşinaţiuni biochimice. O parte dintre acestea erau destul de complicate pentru a genera conştienţa, gândul. Şi asta era tot ce exista sau ce va exista vreodată în univers. Mecanisme exacte ce mergeau rapid prin vântul rece şi negru. Ceea ce nu era încă materie moartă, avea să devină aşa, mai devreme sau mai târziu.

— Asta e realitatea, a spus Jonesy. Oamenii au trăit, de fapt, în starea asta tot timpul. Asta e realitatea, iar noi nu putem face nimic pentru a o schimba.

— Pot să o schimb eu, a spus Kip, scoţând din buzunar un flacon de medicamente. Spune doar un cuvânt. Spune-mi când ai văzut destule şi te aduc eu înapoi. Lebemil, peyotadrină, mescamil, tot ce vrei.

— Nu înţelegi, omule, e real. Tocmai asta e „excursia” în care sunt, nu am luat nimic de 12 ore, nu-ţi aduci aminte? Asta e starea naturală, e chiar realitatea, omule, e groaznic. E oribil. Dumnezeule, de ce m-am convins să fac asta? Nu vreau să văd universul aşa, cine şi-ar dori?

Kip începea să se enerveze – Jonesy începea să îl afecteze. De ce a trebuit să aleagă o zi minunată ca asta să facă „excursia” asta tâmpită?

— Atunci ia ceva, a spus el, oferindu-i flaconul.

Tremurând, Jonesy a scos o peyotadrină şi o pastilă de 15 miligrame de lebemil şi le-a aruncat în gură.

— Cum puteau oamenii să trăiască, înainte de psihedelice? Cum puteau suporta?

— Cine ştie? a spus Kip, închizându-şi ochii şi privind drept spre soare, difuzându-şi conştienţa în universul plin de lumini aurii.

— Poate aveau vreo metodă prin care nu se gândeau la asta.

————————————

Traducere: Gabi Ioniţă
„No Direction Home” by Norman Spinrad

Geanta fărmăcată

Kelly Link

Autoare americană, s-a născut în 1969 şi romanele sale sunt o combinaţie de science fiction, fantasy, horror şi mistery. Absolventă a Columbia University, acum locuieşte în Northampton, Massachusetts şi a explodat în anii 2000 ca scriitoare, consacrarea obţinând-o cu romanul său de povestiri „Magic for Beginners” („Magie pentru începători”, Ed. Tritonic) care a luat practic toate premiile sf în 2005. Povestirea care dă titlul volumului a fost premiată cu Nebula în 2005 pentru cea mai bună nuvelă, premiu pe care îl mai luase în 2001 cu „Louise’s Ghost”. Povestirea de faţă a luat tot în 2005 premiile Hugo, Locus şi Nebula, performanţă cu care puţini autori se pot mândri. O povestire veselă şi tristă, ciudată şi puţin înfricoşătoare despre geanta bunicii şi ce lucruri magice se pot întâmpla acolo.

————————————

Obişnuiam să merg cu prietenii mei în magazine de chilipiruri. Luam trenul din Boston şi mergeam până la Garment District, care este un fel de depozit imens de haine model vechi. Totul este aranjat pe culori, lucru care face hainele să pară mai frumoase. E ca şi cum te-ai plimba prin şifonierul din cărţile Narniei, dar, în loc să dai de Aslan, de Vrăjitoarea Albă şi de oribilul Eustace, găseşti lumea minunată a hainelor – în loc de animale vorbitoare sunt gulere din blană, rochii de mireasă, pantofi pentru bowling, cămăşi din lână, totul aranjat pe cuiere astfel încât mai întâi să fie rochiile negre, de ţi se pare că eşti la cea mai mare înmormântare în sală din lume, şi apoi rochiile

albastre – toate nuanţele de albastru la care te poţi gândi –, apoi cele roşii şi tot aşa. Roşu spre roz, roşu-orange, roşu-violet, roşu aprins şi roşu transparent. Uneori închid ochii, iar Natasha, Natalie şi Jake mă duc la un umeraş şi freacă o rochie de mâna mea.

— Ghici ce culoare e!

Aveam o teorie despre cum poţi să spui doar prin atingere ce culoare are un anumit lucru. Spre exemplu, dacă stai pe o pajişte, poţi spune ce nuanţă de verde are iarba, cu ochii închişi, doar pipăind-o şi simţind cât de moale este. În ceea ce priveşte hainele, bucăţile mari de catifea par întotdeauna roşii, chiar dacă nu este aşa. Natasha se descurca foarte bine la ghicitul culorilor, dar Natasha se pricepe şi la trişat la tot felul de jocuri fără să fie prinsă.

O dată ne uitam prin tricourile pentru copii şi am găsit un tricou cu Muppets care fusese al Nataliei în clasa a treia. Ştiam că fusese al ei pentru că încă mai avea numele ei scris în interior, acolo unde îl scrisese mama ei cu o carioca permanentă când Natalie plecase în tabără. Jake i-l cumpără, pentru că el era singurul care avea bani în acel weekend. El era şi singurul care avea serviciu.

Poate vă întrebaţi ce căuta un tip ca Jake la Garment District cu un grup de fete. Cu el, lucrurile stau în felul următor: se simte bine indiferent de ceea ce face. Îi place orice şi îi place de oricine, dar cel mai mult îi place de mine. Oriunde ar fi acum, pun pariu că se simte bine şi se întreabă când o să apar. Întotdeauna întârzii. Dar el ştie acest lucru.

Aveam o teorie conform căreia lucrurile au cicluri de viaţă, la fel ca oamenii. Ciclul de viaţă al rochiilor de mireasă, al gulerelor de blană, al tricourilor, pantofilor şi genţilor include şi Garment District. Dacă hainele sunt bune sau dacă sunt proaste într-un mod interesant, Garment District este locul unde ajung când mor. Poţi spune că sunt moarte după miros. Când le cumpărăm şi le spălăm, când începem să le purtăm din nou, iar ele încep să prindă mirosul celui care le foloseşte, atunci se reîncarnează. Dar

ideea este că, dacă vrei să găseşti un anumit lucru, trebuie să-l cauţi. Trebuie să cauţi mult.

În beciul magazinului se vând haine, valize şi ceşti de ceai la kilogram. Poţi să cumperi opt kilograme de rochii de bal – o rochie neagră, o rochie moale de culoarea lavandei, o rochie de un roz nebunesc, o rochie strălucitoare din lamé, atât de fină că o poţi trece prin inel – cu doar opt dolari. Merg acolo în fiecare săptămână să caut geanta fărmăcată a bunicii Zofia.

* * *

Geanta fărmăcată: este imensă, neagră şi destul de miţoasă. Chiar dacă ţii ochii închişi se simte că este neagră. Cel mai profund negru, iar când o atingi ai senzaţia că ar putea să-ţi rămână mâinile acolo, ca şi cum ar fi smoală sau nisipuri mişcătoare sau ca atunci când întinzi mâna să aprinzi lumina, dar tot ce poţi simţi este întunericul.

În geantă trăiesc zâne. Ştiu cum sună asta, dar e adevărat.

Bunica Zofia spunea că geanta este o amintire de familie. Că are mai mult de două sute de ani. Spunea că atunci când ea o să moară va trebui să am eu grijă de ea. Să fiu tutorele ei. Spunea că trebuie să fie responsabilitatea mea.

I-am zis că nu pare să fie atât de veche şi că acum două sute de ani nu aveau genţi, dar asta a îndemnat-o să-şi facă cruce. Mi-a spus:

— Atunci, spune-mi, Genevieve, unde crezi că îşi ţineau doamnele ochelarii pentru citit, medicamentele pentru inimă şi andrelele?

Ştiu că nu o să creadă nimeni nimic din toate astea. Nu mă deranjează. Dacă aş fi bănuit că vei crede, nu ţi-aş mai fi povestit. Promite-mi că nu vei crede un cuvânt. Aşa îmi vorbea Zofia când îmi spunea poveşti. La înmormântare, mama mi-a spus, pe jumătate plângând şi pe jumătate râzând, că mama ei a fost una dintre cele mai mincinoase fiinţe de pe Pământ. Cred că se gândea că Zofia nu era cu adevărat moartă. M-am dus însă la sicriul ei şi am privit-o

drept în ochi. Erau închişi. Cele care se ocupaseră de înmormântare îi făcuseră ochii cu fard şi creion albastru. Arăta de parcă tocmai urma să prezinte ştirile la tv, nicidecum ca şi când ar fi fost moartă. Era destul de sinistru şi m-a făcut şi mai tristă decât eram deja. Dar nu am lăsat acest amănunt să mă distragă.

— Bine, Zofia, am şoptit. Ştiu că eşti moartă, dar e ceva important. Ştii foarte bine cât de important e. Unde-i geanta? Ce-ai făcut cu ea? Cum o găsesc? Ce-ar trebui să fac acum?

Bineînţeles că nu a spus nimic. Stătea acolo cu zâmbetul pe faţă, de parcă s-ar fi gândit la tot – la moarte, la fardul albastru, la Jake, la geantă, la poveşti, la Scrabble, la Baldeziwurlekistan, la toate – de parcă ar fi fost totul o glumă. Întotdeauna a avut un simţ al umorului destul de ciudat. De aceea ea şi Jake s-au înţeles mereu atât de bine.

* * *

Am crescut în casa de lângă cea în care a trăit mama mea când era mică. Mama ei, Zofia Swink, bunica mea, avea grijă de mine când mama şi tata erau la serviciu.

Zofia nu a arătat niciodată ca o bunică. Avea părul lung şi negru, pe care îl purta în cozi mici împletite. Avea ochi albaştri foarte mari. Era mai înaltă decât tata. Arăta ca un spion sau ca o balerină, ca o femeie-pirat sau ca o vedetă rock. Şi se purta ca atare. Spre exemplu, nu mergea nicăieri cu maşina. Mergea pe bicicletă, lucru care o scotea pe mama din minţi.

— De ce nu te poţi purta ca o persoană de vârsta ta? spunea mama, iar Zofia râdea.

Zofia şi cu mine jucam tot timpul Scrabble. Zofia câştiga de fiecare dată, deşi engleza ei nu era chiar atât de bună, pentru că deciseserăm că are voie să folosească vocabularul baldeziwurleki. Baldeziwurlekistan era locul în care se născuse Zofia, cu vreo două sute de ani în urmă. Cel puţin aşa spunea ea. (Bunica mea pretindea că are peste două sute de ani, poate chiar mai mult. Uneori susţinea că-l cunoscuse pe Ginghis Han, care era mult mai

scund decât ea, dar nu cred că am timp să spun şi această poveste.) Baldeziwurlekistan este de asemenea un cuvânt care valorează multe puncte la Scrabble, chiar dacă nu prea încape pe tabla de joc. Zofia l-a pus pe tablă când am jucat prima oară. Eram destul de fericită pentru că făcusem patruzeci şi unu de puncte cu cuvântul *fermoar*.

Zofia îşi tot aranja literele pe tăviţă. Apoi s-a uitat la mine de parcă m-ar fi provocat să o opresc şi a scris *deziwurlekistan* după *bal*. Folosise *delicios*, *dorinţe*, *fermoar* şi *soartă* şi transformase *cal* în *cale*. *Baldeziwurlekistan* nu a încăput pe tablă şi a ajuns în partea din dreapta.

Am început să râd.

— Am folosit toate literele, a spus Zofia.

Şi-a lins creionul şi a început să-şi numere punctele.

— Acesta nu este un cuvânt. *Baldeziwurlekistan* nu este un cuvânt. Şi apoi, nu ai voie să faci asta. Nu poţi pune un cuvânt format din 18 litere pe o tablă de joc care are numai 15 pătrate.

— De ce nu? Este o ţară. Este locul în care m-am născut, draga mea.

— Te provoc.

M-am dus şi am luat dicţionarul şi m-am uitat în el.

— Nu există un asemenea loc.

— Normal că nu mai există în zilele noastre, a spus Zofia. Nu era un loc foarte mare. Dar ai auzit de Samarkand, de Uzbekistan, de Drumul Mătăsii şi de Ginghis Han. Nu ţi-am povestit că l-am cunoscut pe Ginghis Han?

M-am uitat la Samarkand.

— Bine, Samarkand este un loc adevărat. Un cuvânt adevărat. Dar Baldeziwurlekistan nu este.

— Acum îi spun altfel, dar cred că este important să ne aducem aminte de unde ne tragem. Mi se pare corect să folosesc cuvinte baldeziwurlekistaneze. Engleza ta este mult mai bună decât a mea. Promite-mi un lucru, unul foarte mic: că-ţi vei aminti numele adevărat. Baldeziwurlekistan. Acum, că l-am adăugat, am trei sute şaizeci şi opt de puncte. E corect?

Dacă era să numeşti geanta fărmăcată pe numele ei adevărat, ar fi fost ceva de genul *orzipanikanikcz*, care înseamnă „geanta din piele în care este lumea”, doar că Zofia nu scria acest cuvânt de două ori la fel. Spunea că trebuie să-l scrii de fiecare dată puţin diferit. Nu ţi-ai fi dorit să-l scrii de două ori la fel, pentru că era periculos.

Eu îi spuneam geanta fărmăcată pentru că pusesem o dată *fărmăcată* pe tabla de Scrabble. Zofia a spus că nu se scrie cu ă, ci cu e, numai cu e. S-a uitat în dicţionar şi a pierdut o rundă.

Zofia spunea că în Baldeziwurlekistan foloseau o tablă şi nişte ţigle pentru ghicit, prognoze sau doar pentru distracţie. Spunea că e ca şi cum ai juca Scrabble. Probabil din cauza asta devenise atât de bună la acest joc. Baldeziwurlekistanezii foloseau ţiglele şi tablele pentru comunicarea cu cei care trăiau sub deal. Cei de acolo cunoşteau viitorul. Baldeziwurlekistanezii le dădeau lapte prins şi miere, iar femeile tinere din sat obişnuiau să doarmă la poalele dealului, sub cerul liber. În aparenţă oamenii de sub deal erau tare drăguţi, dar era foarte important să nu cobori niciodată sub deal ca să dormi acolo, indiferent cât de drăguţ ţi s-ar fi părut vreun băiat de sub deal. Dacă făceai lucrul acesta, chiar dacă îţi petreceai acolo o singură noapte, când te întorceai puteau să fi trecut peste o sută de ani. „Ţine minte acest lucru”, îmi spusese Zofia. „Nu contează cât de drăguţ este un tip. Dacă vrea să te duci la el nu este cea mai bună idee. E în regulă să-ţi faci de cap pe acolo, dar să nu rămâi niciodată peste noapte.”

Din când în când, câte o femeie de sub deal se mărita cu un bărbat din sat, deşi nu se termina niciodată cu bine. Problema era că femeile de acolo erau nişte bucătărese groaznice. Nu se puteau obişnui cu trecerea timpului în sat, ceea ce înseamnă că supa se ardea tot timpul sau nu era fiartă destul. Dar ele nu suportau să fie criticate. Le rănea sentimentele. Dacă soţul lor din sat se plângea de ceva sau doar dacă părea că ar vrea s-o facă, se termina! Femeia se întorcea acasă şi, chiar dacă soţul se ducea şi o implora să revină şi îşi cerea scuze, puteau să treacă trei ani sau

treizeci de ani sau câteva generaţii până să se întoarcă înapoi.

Până şi cele mai fericite căsnicii între baldeziwurlekistanezi şi oamenii de sub deal erau distruse când copiii deveneau îndeajuns de mari pentru a se plânge de mâncare. Dar cam toţi cei din sat aveau sânge de la cei de sub deal.

— Este în tine, mi-a spus Zofia şi m-a sărutat pe nas. A trecut de la bunica mea şi de la mama ei. De-asta suntem atât de frumoase.

Când Zofia avea 19 ani, preoteasa-şaman din sat a aruncat ţiglele şi a văzut că urma să se întâmple ceva rău. Se apropia o invazie şi ei nu se puteau apăra în niciun fel. Invadatorii aveau să ardă casele tuturor şi să ia ca sclavi bărbaţii şi femeile tinere. Ba chiar mai rău. Urma să aibă loc şi un cutremur, ceea ce era foarte rău, pentru că, de obicei, când apăreau invadatorii, cei din sat coborau sub deal pentru o noapte, iar când se întorceau invadatorii erau plecaţi deja de câteva luni, decenii sau chiar o sută de ani. Însă acest cutremur avea să rupă dealul în două.

Cei de sub deal erau în mare pericol. Casele lor aveau să fie distruse, iar ei, condamnaţi să rătăcească prin toată lumea, plângându-şi soarta până când Soarele avea să explodeze, cerul să crape, iar mările să fiarbă, până când oamenii s-ar fi uscat şi apoi s-ar fi transformat în praf şi ar fi fost spulberaţi. Astfel că preoteasa-şaman s-a rugat şi mai mult, iar oamenii de sub deal i-au spus să omoare un câine negru, să-i cureţe pielea şi să facă din ea o geantă în care să încapă un pui, un ou şi o cratiţă. Aşa a făcut, iar apoi locuitorii de sub deal au făcut interiorul genţii îndeajuns de mare încât să încapă tot satul, toţi oamenii de sub deal, toate pădurile, munţii, mările, râurile, lacurile, livezile, cerul, spiritele, monştrii fabuloşi, sirenele, dragonii, bestiile şi toate zeităţile pe care oamenii din sat şi cei de sub deal îi venerau.

— Geanta ta e făcută din piele de câine? E dezgustător!

— Drăguţa mea, câinele este delicios. Pentru baldeziwurlekistanezi câinele este o delicatesă.

Înainte să vină invadatorii, sătenii au împachetat tot şi s-au mutat în geantă. Toarta era făcută din os. Dacă o deschideai într-o parte, era doar o geantă în care încăpeau un pui de găină, un ou şi o cratiţă, sau o pereche de ochelari pentru citit, o carte şi o cutie de medicamente. Dacă o deschideai din partea cealaltă, te găseai într-o barcă plutind la gura râului. De fiecare parte era pădurea, unde baldeziwurlekistanezii şi cei de sub deal îşi stabiliseră noua aşezare.

Dacă se întâmpla să deschizi geanta greşit, te trezeai într-un tărâm întunecat care mirosea a sânge. Acolo era locul unde trăia păzitorul genţii (câinele din a cărui piele fusese făcută geanta). Acesta nu avea piele. Urletele lui făceau să-ţi dea sângele pe nas şi pe urechi. Sfâşia pe oricine deschidea geanta în direcţia greşită.

— Am să-ţi arăt cum nu trebuie să deschizi geanta, mi-a spus Zofia.

A învârtit de toartă, arătându-mi cum se face. A deschis geanta, dar nu foarte larg, şi a îndreptat-o spre mine.

— Haide, dragă, ascultă puţin.

Mi-am apropiat urechea de geantă, dar nu foarte mult. Nu auzeam nimic.

— Nu aud nimic, am spus.

— Probabil că doarme săracul câine. Chiar şi coşmarurile noastre mai trebuie să doarmă din când în când.

* * *

După ce fusese exmatriculat, toţi cei de la şcoală îi spuneau Jake Houdini[2] în loc de Jake. Toţi în afară de mine. Vă voi explica de ce, dar trebuie să aveţi răbdare. E destul de greu să le spui pe toate în ordinea potrivită.

Jake este mai deştept şi mai înalt decât majoritatea profesorilor noştri. Nu atât de înalt ca mine. Ne ştim din clasa a treia. Jake a fost întotdeauna îndrăgostit de mine. El

---

[2] Harry Houdini (1874-1926), unul dintre cei mai mari magicieni, escapologi şi cascadori din lume (n.trad.)

spune că încă dinainte de clasa a treia, chiar dinainte de a ne cunoaşte. Mie mi-a luat ceva timp să mă îndrăgostesc de Jake.

În clasa a treia, Jake ştia deja tot, mai puţin cum să-şi facă prieteni. Obişnuia să mă urmărească pe mine toată ziua. M-a enervat atât de tare, încât i-am ars un şut în genunchi. Când am văzut că asta n-are niciun efect, i-am aruncat rucsacul pe geam din autobuzul şcolii. Nici asta nu a mers, dar în anul următor Jake a luat nişte teste şi şcoala a hotărât ca el să treacă peste clasele a patra şi a cincea. Până şi mie a ajuns atunci să-mi pară rău pentru el. Clasa a şasea nu a fost o perioadă bună. Cum colegii lui nu mai încetau să-i bage capul în toaletă şi să tragă apa, s-a dus afară, a luat un sconcs şi i-a dat drumul în vestiarul băieţilor.

La şcoală aveau de gând să-l suspende pentru restul anului, dar în loc de asta, Jake n-a mai venit doi ani, timp în care mama lui i-a predat acasă. A învăţat latină, ebraică şi greacă, a învăţat cum să scrie sextine, cum să prepare sushi, cum să joace bridge şi chiar să croşeteze. A învăţat scrimă şi dansuri clasice. A lucrat în bucătăria unei cantine şi a făcut un film despre războiul civil. A învăţat să cânte la chitară. A scris chiar şi un roman, însă nu l-am citit niciodată – el zice că e îngrozitor de prost.

Când s-a întors la şcoală, doi ani mai târziu, pentru că mama lui făcuse prima dată cancer, cei din conducere l-au pus în aceeaşi clasă cu noi, în clasa a şaptea. Era în continuare prea deştept, dar era în sfârşit capabil să se integreze. Plus că era foarte bun la fotbal şi foarte drăguţ. V-am spus că ştia să cânte la chitară? Toate fetele din şcoală erau îndrăgostite de el, dar după şcoală el venea mereu cu mine să jucăm Scrabble cu Zofia şi s-o întrebe despre Baldeziwurlekistan.

Pe mama lui Jake o chema Cynthia. Colecţiona broaşte din ceramică şi bancuri. Când eram în clasa a noua a făcut cancer din nou. Când a murit, Jake a spart toate broaştele. Aceea a fost prima înmormântare la care am asistat. Câteva luni mai târziu, tatăl său şi-a dat întâlnire cu

profesoara de scrimă a lui Jake. S-au căsătorit imediat ce l-au dat afară de la şcoală pe Jake pentru proiectul Houdini. Aceea a fost prima nuntă la care am asistat. Jake şi cu mine am furat o sticlă de vin şi am băut-o, iar eu am vomitat în piscina de la club. Jake a vomitat pe pantofii mei.

* * *

Aşadar sătenii şi oamenii de sub deal au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi câteva săptămâni în geantă, pe care o legaseră de o piatră într-o fântână secată care, previzionaseră ei, avea să supravieţuiască cutremurului. Dar unii dintre baldeziwurlekistanezi voiau să iasă de acolo să vadă ce se mai întâmplă în lume. Zofia era una dintre ei. Intraseră în geantă vara, dar când au ieşit căţărându-se afară din fântână, ningea, iar satul lor era numai ruine şi plin de moloz. Au mers prin zăpadă, Zofia cărând geanta, până au dat de un alt sat, unul pe care nu îl mai văzuseră până atunci. Toţi cei de acolo îşi împachetau averea şi plecau, lucru care le-a dat Zofiei şi prietenilor ei un sentiment neplăcut. Părea să fie exact ca atunci când intraseră ei în geantă.

I-au urmat pe refugiaţi, care păreau să ştie unde merg, până când au ajuns într-un oraş. Zofia nu fusese niciodată într-un asemenea loc. Existau trenuri, lumină electrică, teatre, iar oamenii se împuşcau între ei. Cădeau bombe. Era un război. Mulţi dintre săteni au decis să intre din nou în geantă, dar Zofia s-a oferit să rămână afară pentru a avea grijă de geantă. Se îndrăgostise de filme, de ciorapii de mătase şi de un tânăr, un dezertor rus.

Zofia s-a măritat cu tânărul dezertor şi împreună au trecut prin multe aventuri până au ajuns în America, unde s-a născut mama. Din când în când Zofia consulta ţiglele şi vorbea cu oamenii din geantă, care îi dădeau sfaturi despre cum să se ferească de pericole şi despre cum ar putea face bani ea şi soţul ei. Din când în când un baldeziwurlekistanez sau vreunul dintre cei de sub deal ieşea din geantă pentru a se duce la aprozar, la un film, la un parc de distracţii unde se dădea în montagne-russe sau la bibliotecă.

Cu cât Zofia îi dădea mai multe sfaturi soţului ei, cu atât făceau mai mulţi bani. El a devenit curios în legătură cu geanta Zofiei, pentru că îşi dădea seama că era ceva ciudat cu ea, dar Zofia i-a spus să-şi vadă de treabă. El a început să o spioneze şi i-a văzut pe toţi omuleţii ciudaţi care intrau şi ieşeau din casă. A căpătat convingerea că Zofia fie era spion al comuniştilor, fie avea o aventură. S-au certat, iar el a început să bea din ce în ce mai mult şi până la urmă i-a aruncat ţiglele pentru ghicit.

— Ruşii nu-s buni de soţi, mi-a spus Zofia.

La un moment dat, când Zofia dormea, el a deschis geanta şi a intrat acolo.

— Am crezut că m-a părăsit. Timp de aproape douăzeci de ani am crezut că ne-a părăsit pe mine şi pe mama ta şi a plecat în California. Nu că îmi păsa foarte mult. Mă săturasem să fiu căsătorită, să fac mâncare şi curăţenie pentru altcineva. E mult mai bine să găteşti ce vrei şi să faci curăţenie când vrei. A fost mai greu pentru mama ta să nu aibă un tată alături. Asta era partea de care îmi păsa. Apoi mi-am dat seama că nu plecase. Petrecuse o noapte în geantă şi ieşise după douăzeci de ani, la fel de frumos cum mi-l aminteam, şi trecuse destul de mult timp ca să uit toate certurile. Ne-am împăcat şi a fost foarte romantic, iar în dimineaţa următoare ne-am certat iar, a mers şi a sărutat-o pe obraz pe mama ta, care dormise pe tot parcursul vizitei, şi a intrat din nou în geantă. Şi iar nu l-am mai văzut timp de douăzeci de ani. Ultima dată când a venit ne-am dus să vedem *Războiul Stelelor* şi i-a plăcut atât de mult, încât a intrat în geantă să le povestească celor de acolo. În decurs de doi ani, au apărut toţi cei de acolo ca să vadă filmul şi toate urmările care s-au mai făcut.

— Zi-le să nu-şi piardă timpul cu primele episoade, i-am spus.

Problema Zofiei cu bibliotecile este că întotdeauna pierde cărţile împrumutate. Spune că nu le-a pierdut, că de fapt nici măcar n-a întârziat cu predarea lor. Dar dacă stau o săptămână în geantă este deja prea mult pentru orice

bibliotecă din lume. Deci ce-ar trebui să facă? Toţi bibliotecarii o urăsc pe Zofia. Nu mai are voie să împrumute de la nicio bibliotecă din zona noastră. Când aveam opt ani, m-a pus să mă duc la bibliotecă pentru ea şi să-i iau câteva biografii, cărţi de ştiinţă şi romane de dragoste. Mama s-a albit când le-a văzut, dar era prea târziu. Zofia deja le făcuse pierdute pe majoritatea.

* * *

E destul de greu să scrii despre cineva ca şi cum ar fi mort. Încă am senzaţia că Zofia stă în camera ei, la ea acasă, uitându-se la nişte filme de groază vechi şi scăpând floricele de porumb în geantă. Mă aşteaptă să vin să jucăm Scrabble.

Nimeni nu va mai returna acum acele cărţi.

* * *

Mama venea de la serviciu şi dădea ochii peste cap.

— Iar i-ai spus poveşti cu zâne? Genevieve, bunica ta este o mincinoasă îngrozitoare.

Bunica împacheta tabla de Scrabble şi ridica din umeri la mine şi la Jake.

— Sunt o mincinoasă minunată. Cea mai bună din lume. Promiteţi-mi că nu veţi crede niciun cuvânt.

Dar nu i-a spus lui Jake povestea ei cu geanta, ci doar poveştile populare baldeziwurlekistaneze şi pe cele legate de oamenii de sub deal. I-a povestit cum ea şi soţul ei au străbătut Europa, ascunzându-se în căpiţe de fân şi hambare, şi cum odată, când soţul ei se dusese să caute de mâncare, un fermier a găsit-o ascunsă în coteţul pentru păsări şi a încercat s-o violeze. Dar ea a deschis geanta în felul în care îmi arătase mie şi câinele a ieşit de acolo şi l-a mâncat pe fermier cu găini cu tot.

Ne învăţa pe mine şi pe Jake să blestemăm în baldeziwurlekistaneză. Ştiu să spun şi *te iubesc*, dar asta nu i-o voi spune nimănui niciodată, decât lui Jake, când o să dau de el.

La vârsta de opt ani credeam tot ce îmi spunea Zofia. La treisprezece, nu mai credeam niciun cuvânt. Când aveam cincisprezece ani, am văzut un bărbat ieşind din casă; s-a urcat pe bicicleta bunicii şi a plecat cu ea pe stradă. Hainele lui arătau destul de ciudat. Era mult mai tânăr decât părinţii mei şi, deşi nu îl văzusem niciodată, mi se părea o figură cunoscută. L-am urmărit cu bicicleta mea tot drumul până la băcănie. Am stat printre standuri în timp ce lua unt de arahide, Jack Daniel's, o jumătate de duzină de aparate de fotografiat, tot felul de batoane de ciocolată şi de bomboane. În timp ce casierul îl ajuta să le bage pe toate în pungă, şi-a ridicat privirea şi m-a văzut.

— Genevieve? Acesta este numele tău, nu-i aşa?

M-am întors şi am fugit din magazin. El şi-a luat plasele şi a fugit după mine. Cred că nici măcar nu a mai aşteptat să-şi ia restul. Fugeam, când o curea de la sandală mi s-a rupt, cum se întâmplă de obicei, lucru care m-a enervat rău şi m-a făcut să mă opresc. M-am întors.

— Cine eşti? l-am întrebat.

Dar deja ştiam. Arăta de parcă ar fi fost fratele mai tânăr al mamei. Era foarte drăguţ. Îmi dădeam seama de ce Zofia se îndrăgostise de el.

Numele lui era Rustan. Zofia le spusese părinţilor mei că era expert în folclorul baldeziwurlekistanez şi că va sta la ei câteva zile. Îl invitase la cină. Jake era şi el acolo, şi citeam pe faţa lui că îşi dăduse seama că se întâmpla ceva. Toată lumea în afară de tata ştia că se întâmpla ceva.

— Vrei să spui că Baldeziwurlekistan este un loc real? l-a întrebat mama pe Rustan. Mama spune adevărul?

Mi-am dat seama că era destul de încurcat. Vroia să spună că soţia lui este o mincinoasă, dar atunci ce mai căuta el acolo? Nu mai era persoana care pretindea că este.

Probabil că vroia să spună multe lucruri, dar tot ce a spus a fost „E foarte bună pizza asta".

Rustan a făcut multe poze în timpul cinei. A doua zi am mers cu el la developat. Adusese nişte filme cu poze făcute în interiorul genţii, dar acelea nu au ieşit prea bine. Poate

că era filmul vechi. Am făcut dubluri la pozele din timpul cinei, pentru mine. Printre ele este o poză minunată cu Jake stând pe verandă. Râde şi îşi ridică mâna spre gură, de parcă ar fi pe punctul de a-şi prinde râsul. Am această poză pe computer şi pe peretele de deasupra patului.

Am cumpărat un ou cu cremă de ciocolată pentru Rustan. Apoi ne-am strâns mâinile şi m-a mai sărutat pe fiecare obraz.

— Unul dintre aceste săruturi este pentru mama ta, mi-a spus, iar eu m-am gândit că se prea poate ca data viitoare când îl voi mai vedea să am vârsta Zofiei, iar el să fi îmbătrânit doar cu câteva zile.

Următoarea dată când l-am văzut Zofia era moartă. Jake şi cu mine puteam avea copii. A fost foarte ciudat.

* * *

Ştiu că Rustan a încercat să o convingă pe Zofia să meargă cu el, să trăiască în geantă, dar ea nu a vrut.

— Mă ia cu ameţeală acolo, îmi spunea. Şi nu au cinematografe. Şi trebuie să am grijă de tine şi de mama ta. Poate când vei fi îndeajuns de mare încât să ai tu grijă de geantă, le voi face o mică vizită.

* * *

Nu m-am îndrăgostit de Jake fiindcă era deştept. Şi eu sunt destul de deşteaptă. Ştiu că deştept nu înseamnă de treabă, nu înseamnă nici măcar că ai mult bun-simţ. Uite în ce belele se bagă oamenii deştepţi.

Nu m-am îndrăgostit de Jake pentru că ştia să facă rulouri maki sau pentru că avea centura neagră la scrimă, sau mai ştiu eu ce primeşti dacă eşti bun la scrimă. Nu m-am îndrăgostit de Jake fiindcă ştia să cânte la chitară. Joacă fotbal mai bine decât cântă la chitară.

Astea au fost motivele pentru care mi-am dat întâlnire cu Jake. Astea şi faptul că mi-a cerut-o. M-a întrebat dacă vreau să mergem la un film, iar eu l-am întrebat dacă pot să le iau cu mine şi pe bunica, pe Natalie şi pe Natasha.

Sigur, a zis el, şi astfel toţi cinci ne-am aşezat şi ne-am uitat la Bring It On[3], şi din când în când Zofia lăsa să-i scape în geantă câteva caramele Milk Duds sau floricele de porumb. Nu ştiu dacă hrănea câinele sau dacă deschisese geanta în celălalt fel şi arunca mâncare pentru soţul ei.

M-am îndrăgostit de Jake pentru că-i spunea bancuri stupide lui Natalie, iar pe Natasha a complimentat-o spunându-i că-i plac blugii ei. M-am îndrăgostit de Jake când ne-a condus pe mine şi pe Zofia acasă. A mers cu ea până la uşă, apoi m-a condus şi pe mine. M-am îndrăgostit de Jake fiindcă n-a încercat să mă sărute. Toată chestia asta cu sărutatul îmi dădea emoţii. Cei mai mulţi tipi se cred mai buni la asta decât sunt de fapt. Nu că m-aş crede eu vreun geniu într-ale sărutatului, dar nu consider că sărutatul ar trebui să fie o competiţie sportivă. Nu e tenis de câmp.

Natalie, Natasha şi cu mine exersam sărutatul între noi. Doar exersam. Ajunseserăm destul de pricepute. Acum înţelegeam de ce sărutatul era considerat distractiv.

Dar Jake n-a încercat să mă sărute. În loc de asta, m-a îmbrăţişat îndelung. Şi-a îngropat faţa în părul meu şi a suspinat. Am stat aşa o vreme, şi, într-un final, l-am întrebat:

— Ce faci?

— Vroiam doar să-ţi miros părul, mi-a răspuns.

— Aha.

Asta m-a făcut să mă simt ciudat, dar într-un fel plăcut. Mi-am băgat şi eu nasul în părul lui, care era castaniu şi cârlionţat. I l-am mirosit. Am stat aşa şi ne-am mirosit reciproc părul, şi era atât de bine. Eram fericită.

— Îl ştii pe actorul ăla, John Cusack? a mormăit Jake în părul meu.

— Îhî, am zis. Better Off Dead[4]. E unul dintre filmele preferate ale Zofiei. Mereu ne uităm la el.

---

[3] Film cu adolescenţi regizat de Peyton Reed, cu Kirsten Dunst în rolul principal (n.trad.)

[4] Film cu adolescenţi regizat de Savage Steve Holland, cu John Cusack în rolul principal (n.trad.)

— Lui îi place să miroasă femeile la subsuori.

— Ce scârbos! am zis. Minţi! Acum ce faci? Mă gâdili.

— Îţi miros părul, a zis Jake.

Părul lui Jake mirosea cum miroase ceaiul cu gheaţă şi cu miere după ce s-a topit toată gheaţa.

A-l săruta pe Jake e ca şi cum aş săruta-o pe Natalie sau pe Natasha, doar că nu-i doar distractiv. E o senzaţie pentru care nu există niciun cuvânt la Scrabble.

Chestia cu Houdini a fost că Jake a devenit interesat de el în timpul programului de cursuri avansate de istorie americană. Pe amândoi ne-au pus în clasa a zecea la istorie. Lucram la proiecte biografice. Eu îl studiam pe Joseph McCarthy[5]. Bunica ştia tot felul de poveşti despre McCarthy. Îl ura pentru ceea ce făcuse la Hollywood.

Jake nu şi-a predat proiectul – în loc de asta, ne-a spus tuturor celor din clasă, în afară de domnul Streep (căruia îi ziceam Meryl), să venim sâmbătă în sala de gimnastică. După ce ne-am adunat acolo, Jake a reconstituit una dintre evadările lui Houdini folosindu-se de un sac de rufe, cătuşe, un dulap din vestiar, lanţuri de bicicletă şi bazinul de înot al şcolii. Trei minute şi jumătate i-a luat să se elibereze, iar un tip pe nume Roger a făcut o grămadă de poze şi apoi le-a postat pe internet. Una dintre ele a ajuns în ziarul *Boston Globe*, iar Jake a fost exmatriculat. Ironia sorţii a fost că, pe când mama lui era în spital, Jake făcuse cerere de înscriere la MIT[6]. Pentru mama lui o făcuse. Credea că pentru una ca asta ea trebuia să rămână în viaţă. Perspectiva ajungerii la MIT îl emoţiona foarte tare. La câteva zile de la exmatriculare, chiar după nuntă, când tatăl său şi instructoarea de scrimă erau în Bermude, a primit prin poştă scrisoarea de acceptare; apoi a primit un telefon de la un ins de la biroul de admitere, care i-a explicat din ce motiv erau nevoiţi să-i revoce admiterea.

---

[5] Joseph Raymond McCarthy (1908-1957): senator republican al Statelor Unite, care în perioada 1950-1954 a declanşat o vânătoare de conservatori şi liberali, sub acuzaţia că ar complota cu regimul sovietic să extindă comunismul în SUA (n.trad.)

[6] Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n.trad.)

* * *

Mama a vrut să ştie de ce îl lăsasem pe Jake să se înfăşoare cu lanţuri de bicicletă şi apoi stătusem să privesc cum Peter şi Michael îl împingeau în piscina şcolii. I-am spus că Jake avea un plan de rezervă.

Zece secunde dacă mai dura, am fi sărit cu toţii în piscină, am fi deschis dulapul şi l-am fi scos de acolo. Plângeam când i-am spus toate astea. Chiar înainte ca Jake să intre în dulap, îmi dădeam seama ce prostie făcea. După aceea, mi-a promis că nu va mai face niciodată una ca asta.

Atunci i-am povestit despre soţul Zofiei, Rustan, şi despre geanta Zofiei. Cât de proastă pot să fiu?

* * *

Aşadar, cred că vă puteţi imagina ce s-a întâmplat după aceea. Problema e că Jake a crezut povestea cu geanta. Ne-am petrecut mult timp la Zofia acasă, jucând Scrabble. Zofia n-a scăpat din ochi nicio clipă geanta fărmăcată. A luat-o cu ea până şi la baie. Cred că şi dormea cu ea sub pernă.

Nu i-am zis că-i povestisem lui Jake despre geantă. N-aveam de gând să spun nimănui despre asta. Nici Natashei, nici măcar lui Natalie, care e cea mai responsabilă persoană din lume. Acum, sigur, dacă apare geanta, iar Jake încă nu se va fi întors, va trebui să-i spun lui Natalie. Cineva trebuie să păzească nenorocita de geantă cât mă duc eu să-l caut pe Jake.

Ce mă îngrijorează e că poate vreun baldeziwurlekistanez sau vreunul dintre cei de sub deal sau poate chiar Rustan ar putea să apară din geantă cu cine ştie ce treabă şi să se îngrijoreze că lipseşte Zofia. Poate o să vină s-o caute pe Zofia şi o să aducă geanta înapoi. Poate au aflat şi ei că eu sunt cea care trebuie să aibă grijă de geantă de-acum înainte. Sau poate chiar ei au luat-o şi au ascuns-o undeva. Poate a predat-o cineva la biroul de obiecte pierdute de la bibliotecă, iar tâmpită de bibliotecară a chemat FBI-ul. Poate savanţii de la Pentagon examinează

geanta chiar în acest moment. Fac teste pe ea. Dacă apare Jake din ea, vor crede că e vreun spion sau o super-armă sau un extraterestru sau cine ştie ce. Nu-l vor lăsa să plece pur şi simplu.

* * *

Toată lumea crede că Jake a fugit, mai puţin mama, care e convinsă că a încercat altă evadare de-a lui Houdini şi că probabil acum zace pe fundul vreunui lac. Mie nu mi-a zis nimic, dar se vede pe figura ei că la asta se gândeşte. Nu se mai opreşte din făcut fursecuri pentru mine.

* * *

Ce s-a întâmplat a fost că Jake a întrebat:

— Pot să mă uit la ea o clipă?

A zis-o pe un ton atât de nepăsător, încât îmi închipui că a făcut-o pe Zofia să lase garda jos. Ea tocmai băga mâna în geantă să-şi caute portofelul. Eram în holul cinematografului, într-o dimineaţă de luni. Jake era în spatele tejghelei de la gustări. Lucra acolo. Purta o caraghioasă pălărie din hârtie roşie şi un fel de şorţ. Treaba lui era să ne întrebe dacă vrem de băut în paharele mari.

S-a aplecat peste tejghea şi i-a luat Zofiei geanta din mână. A închis-o, apoi a deschis-o din nou, în celălalt mod. Cel corect, cred. Nu-mi închipui că a ajuns în partea întunecată.

— Mă întorc imediat, ne-a zis mie şi Zofiei.

Şi apoi a dispărut. Am rămas doar eu şi Zofia, şi geanta pe tejghea, unde o lăsase el.

Dacă aş fi fost suficient de iute, cred că l-aş fi putut urma. Dar Zofia păzea geanta aia fărmăcată de mult mai multă vreme decât mine. A luat-o înapoi cu o mişcare rapidă şi mi-a aruncat o privire.

— E un băiat foarte rău, mi-a zis ea. (Era de-a dreptul furioasă.) Cred că-ţi va fi mai bine fără el, Genevieve.

— Dă-mi geanta, i-am zis. Trebuie să mă duc după el.

— Asta nu-i o jucărie, Genevieve. Nu-i o joacă. Nu-i Scrabble. Când o să se-ntoarcă, o să se întoarcă. Dacă o să se mai întoarcă.

— Dă-mi geanta. Sau o iau eu singură.

Ea a ridicat geanta deasupra capului, sus, să nu pot ajunge la ea. Urăsc oamenii care sunt mai înalţi decât mine.

— Ce-ai să faci acum? m-a întrebat. O să mă dobori? O să furi geanta? O să intri şi-o să mă laşi aici să le explic alor tăi unde-ai plecat? O să-ţi iei adio de la prietenii tăi? Când o să ieşi din nou, ei o să fie plecaţi la colegiu. O să aibă slujbe şi copii şi locuinţe şi nici măcar n-o să te mai recunoască. Mama ta o să fie deja bătrână, iar eu o să fiu moartă.

— Nu-mi pasă!

M-am aşezat pe covorul roşu lipicios din hol şi m-am pus pe plâns. Cineva care purta în piept un ecuson metalic cu numele său s-a aplecat deasupra mea şi m-a întrebat dacă păţisem ceva. Îl chema Missy. Sau poate purta ecusonul altcuiva.

— Nu s-a întâmplat nimic, a răspuns Zofia. Nepoata mea e răcită.

M-a luat de mână şi m-a tras în sus. Şi-a pus braţul în jurul taliei mele şi am ieşit amândouă din cinematograf. N-am mai apucat să vedem filmul. Nici vreun alt film n-am mai ajuns să vedem împreună. Nici nu vreau să mă mai duc vreodată la film. Nu-mi plac finalurile nefericite. Iar în cele fericite nu cred.

— Uite cum facem, a zis Zofia. Mă duc eu să-l caut pe Jake. Tu rămâi aici şi ai grijă de geantă.

— N-o să te mai întorci nici tu, i-am spus şi am început să plâng şi mai tare. Sau, dacă te întorci, o să am o sută de ani, iar Jake o să aibă şaisprezece.

— O să fie bine, a spus Zofia.

Aş vrea să vă pot descrie cât de frumoasă era în acel moment. Nu mai conta dacă minţea sau chiar credea că totul va fi bine. Important era cum arăta când spunea asta. Rosti, cu o încredere absolută, sau poate cu toată îndemânarea unui mincinos priceput:

— O să meargă. Dar întâi ne ducem la bibliotecă. Unul dintre cei de sub deal a adus înapoi un roman de Agatha Christie şi trebuie să-l returnez.

— Mergem la bibliotecă? am întrebat. De ce nu ne ducem pur şi simplu acasă să jucăm Scrabble o vreme?

Poate credeţi că eram doar sarcastică – şi chiar eram. Da Zofia mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. Ştia că, dacă eram sarcastică, asta însemna că-mi funcţiona creierul din nou. Ştia că îmi dădusem seama că trăgea de timp. Ştia că-mi făceam propriul meu plan, care era foarte asemănător cu al ei, doar că presupunea ca eu să intru în geantă. *Cum* urma să fac asta – aici mai aveam de lucrat.

— Am putea să facem şi asta, mi-a zis. Adu-ţi aminte, când nu ştii ce să faci, nu strică să joci nişte Scrabble. E precum cititul de I Ching[7] sau ghicitul în frunze de ceai.

— Te rog, n-ai vrea să ne grăbim?

Zofia s-a mulţumit să se uite la mine.

— Genevieve, avem suficient timp. Când o să ai grijă de geantă, va trebui să-ţi aminteşti asta. Trebuie să ai răbdare. Poţi?

— Pot să încerc, i-am spus.

Încerc şi acum, Zofia. Din răsputeri. Dar nu e corect. Jake e plecat, are aventuri, vorbeşte cu animale cuvântătoare, cine ştie ce mai face, învaţă să zboare, iar vreo fată frumoasă de sub deal, în vârstă de trei mii de ani, îl învaţă să vorbească fluent baldeziwurlekistaneza. Precis că fata locuieşte într-o casă care aleargă pe picioare de găină şi precis că-i spune lui Jake ce i-ar mai plăcea să-l asculte cântând la chitară. Poate pe ea o s-o săruţi, Jake, fiindcă ţi-a făcut vrăji. Dar, orice-ai face, nu intra în casă la ea. Nu adormi în patul ei. Întoarce-te repede, Jake, şi adu geanta cu tine.

* * *

[7] I Ching: „Cartea schimbărilor”, cel mai vechi text chinezesc; în cultura occidentală este adesea privit ca un sistem de divinaţie (n.trad.)

Urăsc cărţile şi filmele în care tipul pleacă şi are parte de aventuri, iar între timp fata stă acasă şi-l aşteaptă. Sunt o feministă. Am abonament la revista Bust[8] şi mă uit la reluările cu Buffy. Nu cred în rahaturile alea.

* * *

Eram în bibliotecă de nici cinci minute, când Zofia a cules o biografie a lui Carl Sagan şi i-a dat drumul în geantă. Chiar că trăgea de timp. Încerca să pună la cale un plan cu care să contracareze planul pe care ştia că mi-l făcusem eu. Mă întrebam ce-şi imagina că plănuisem. Probabil ceva mult mai bun decât orice aş fi putut eu să concep.

— Nu face asta! i-am zis.

— Nu-ţi face griji, a spus Zofia. Nu se uită nimeni.

— Nu-mi pasă că nu se uită nimeni! Dacă Jake şedea acolo în barcă, sau dacă tocmai se întorcea, şi tu i-ai scăpat ditamai cartea în cap?

— Nu aşa funcţionează, a spus ea, apoi a adăugat: Oricum, i-ar fi de folos.

În acel moment s-a apropiat de noi bibliotecara. Şi ea avea pe piept un ecuson cu numele. Deja mi se acrise de oameni şi de caraghioasele lor ecusoane de identificare. Nici măcar n-o să vă spun cum o chema.

— Am văzut ce-ai făcut, a spus bibliotecara.

— Ce-ai văzut? a întrebat Zofia.

I-a zâmbit bibliotecarei de parcă ea era Regina Bibliotecilor, iar bibliotecara ar fi cerut audienţă.

Bibliotecara s-a uitat la ea cu mare atenţie.

— Te cunosc, i-a zis, aproape cu veneraţie, ca un ornitolog amator care tocmai a dat nas în nas cu Bigfoot. Avem poza ta în birou, pe perete. Eşti domnişoara Swink. N-ai voie să iei cărţi de aici.

— Ridicol, replică Zofia.

---

[8] Revistă pentru şi despre femei înfiinţată în 1993, a cărei politică editorială implică „spargerea stereotipurilor despre femei” (n.trad.)

Era cel puţin cu o jumătate de metru mai înaltă decât bibliotecara, de care îmi părea rău oarecum. În definitiv, Zofia tocmai furase o carte cu termenul de predare o săptămână. Probabil n-avea s-o returneze mai devreme de o sută de ani. Mama îmi spusese întotdeauna clar şi răspicat că era treaba mea să protejez oamenii de Zofia. Adică am fost păzitoarea Zofiei înainte de-a deveni păzitoarea genţii.

Bibliotecara s-a întins în sus şi-a înşfăcat geanta Zofiei. Era micuţă, dar forţoasă. A zgâlţâit geanta, iar Zofia s-a împiedicat şi-a căzut cu spatele pe un birou. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. În afară de mine, toată lumea se uita la geanta Zofiei. Ce mai gardian aveam să fiu şi eu!

— Genevieve! a strigat Zofia.

M-a strâns de mână cu putere şi m-am întors să o privesc. Era palidă şi nesigură.

— Îmi pare rău pentru toate astea, a zis. Spune-i mamei tale că-mi pare rău.

Pe urmă a mai zis ceva, dar cred că era în baldeziwurlekistaneză.

— Te-am văzut când ai pus o carte aici, spuse bibliotecara. Uite, aici.

A deschis geanta şi s-a uitat cu atenţie în ea. Din geantă izbucni un urlet prelung, feroce, de profundă deznădejde şi furie. N-aş vrea să-l mai aud vreodată. Toţi cei prezenţi în bibliotecă îşi ridicară privirea. Bibliotecara scăpă un sunet gâtuit şi aruncă geanta Zofiei cât colo. Un firicel de sânge începu să i se scurgă din nas şi o picătură căzu pe podea. În primul moment mi-am zis ce noroc că geanta era închisă când a căzut pe jos. Pe urmă am încercat să-mi dau seama ce spusese Zofia. Baldeziwurlekistaneza mea nu-i prea grozavă, dar cred că a zis ceva de genul „Ca să vezi. Bibliotecară proastă. Trebuie să mă duc să văd de câinele ăla prost”. Deci poate asta s-a întâmplat. Poate că Zofia şi-a trimis înăuntru o parte din ea însăşi împreună cu câinele fără piele. Poate s-a luptat cu el şi a câştigat şi a închis geanta. Poate s-a împrietenit cu el. În fond, obişnuia să-i

dea floricele în timpul filmelor. Poate Zofia e încă înăuntru, în geantă.

La bibliotecă s-a întâmplat aşa: Zofia a suspinat uşor şi a închis ochii. Am ajutat-o să se aşeze pe un scaun, dar cred că nu mai era cu adevărat acolo. Când ambulanţa a apărut în fine, am urcat înăuntru cu ea, şi jur că nu mi-a stat mintea la geantă până să apară şi mama. N-am scos un cuvânt. Pur şi simplu am lăsat-o acolo, la spital, cu Zofia, pe care o conectaseră la aparatul de respirat, şi am alergat înapoi tot drumul până la bibliotecă. Dar închiseseră. Aşa că am alergat iar înapoi la spital, dar deja ştiţi ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Zofia a murit. Nu-mi place să scriu asta. Bunica mea cea înaltă, amuzantă, frumoasă, hoaţă de cărţi, jucătoare de Scrabble, povestitoare murise.

* * *

Asta-i toată povestea, deocamdată. Nu că m-aş aştepta să credeţi ceva din ea. Noaptea trecută, Natalie şi Natasha au venit pe la mine şi am jucat Scrabble. Lor nu prea le place jocul ăsta, dar s-au simţit datoare să mă înveselească. Am câştigat. După ce ele au plecat acasă, am întors cu faţa-n jos toate piesele şi am început să le ridic în grupuri de câte şapte. Am încercat să pun o întrebare, dar mi-a fost greu să aleg una singură. Nici cuvintele care mi-au ieşit din asta n-au fost prea grozave, aşa că am decis că nu erau cuvinte din limba engleză. Era în baldeziwurlekistaneză.

Odată ce am hotărât asta, totul a devenit perfect clar. Întâi am pus pe tablă *kirif*, care înseamnă „veşti bune”, apoi am luat un *b*, un *o*, un *l*, un *e*, un *f*, încă un *i*, un *s* şi un *z*. Aşa că am transformat *kirif* în *bolekirifisz*, care ar putea însemna „rezultatul fericit al combinării eforturilor susţinute cu răbdarea”.

O să găsesc eu geanta fărmăcată. Aşa au spus ţiglele. O s-o deschid cum trebuie şi o să intru în ea şi o să am şi eu aventuri şi o să-l salvez pe Jake. O să treacă foarte, foarte puţin timp până când o să ieşim din geantă. Poate chiar o să mă împrietenesc cu săracul câine şi o să apuc să-mi iau

la revedere cum se cuvine de la Zofia. Şi Rustan o să apară iar şi o să-i pară foarte rău că n-a fost la înmormântarea Zofiei, iar de data asta o să aibă curajul necesar să-i spună mamei toată povestea. O să-i spună că e tatăl ei. Nu că ea l-ar crede. Nu că ar trebui să credeţi toată povestea asta. Promiteţi-mi că n-o să credeţi niciun cuvinţel.

————————————

Traducere: Editura Tritonic (Magie pentru începători – Kelly Link, Ed. Tritonic)
„The Faery Handbag” by Kelly Link

Cât de departe poţi ajunge

Greg Van Eekhout

Scriitorul Greg Van Eekhout a publicat povestiri în revistele Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Strange Horizons, Polyphony, Flytrap, Say..., Ideomancer, Starlight, etc. Povestirea sa „In the Late December" a fost nominalizată pentru premiul Nebula în 2004 la categoria short story. Multe din povestiri au fost publicate în prima sa colecţie „Show and Tell and Other Stories". Atunci când nu scrie, Van Eekhout lucrează ca designer şi tehnolog educaţional în Tempe, Arizona şi, după cum spune pe propriul site, este obsedat de ore de arte marţiale, cafea, notebook-uri Moleskine şi caracatiţe uriaşe.

În povestirea următoare, cititorul îl însoţeşte într-o aventură care merge cât de departe se poate într-o lume viitoare, bizară şi plină de restricţii.

————————————

Şcoala nu făcea parte din preocupările mele, dar asta nu însemna că eram prost. Însemna doar că aveam mai mult timp liber. În general, îmi pierdeam vremea cu Beeman, scotocind gunoaiele prin tot Oraşul Vechi, căutând piese metalice, electronice sau ce mai găseam, pentru a le schimba pe alimente sau alte bunuri şi servicii. Eram buni la astfel de afaceri.

* * *

Beeman era robot, avea pielea de pe faţă smulsă, şi îi puteai vedea pometţii din plastic şi auzi bâzâitul ochilor când se mişcau, dar nu avea importanţă pentru mine. Nu era o problemă nici pentru el, deoarece Beeman nu

pretindea că este altceva decât un robot. Nu vroia să fie un impostor.

Tocmai analizam ce-am găsit în după-amiaza aceea, când am mirosit pentru prima dată Depărtarea. Contururile cenuşii ale turnurilor din centrul oraşului se dizolvau pe cer ca nişte fantome bolnave, iar deasupra capetelor noastre, sirenele poliţiei ţiuiau, invizibile în ceaţă. Eu şi Beeman ne-am lăsat jos, cu spatele lipit de ruinele unui perete de ciment. La picioarele mele erau o conservă de supă de mazăre, nu foarte veche, vreo două baterii de nouă volţi, o rolă de cablu şi două vergele din inox, probabil beţişoare chinezeşti.

— Bună afacere, zise Beeman, rostind cuvintele cu un mic clinchet care mă indispunea.

Nu a făcut acest zgomot dintotdeauna, mă gândeam că avea ceva stricat la cutia vocală.

— Cu excepţia supei, am zis eu. O să i-o duc mamei.

— Mama ta e grasă şi mănâncă prea mult.

— Tacă-ţi clanţa.

I-am tras cu conserva în cap, dar nu atât de tare încât să-i las urme. Beeman nu vroia să fie rău. Avea doar câteva linii de program prost scrise.

Eram pe punctul de a-i explica faptul că mama mea nu mânca prea mult, ci chestiile pe care le primea la muncă, în fabrica de pantofi, aveau prea multe grăsimi şi carbohidraţi. Nu ştiam cum să-i explic lui Beeman despre carbohidraţi. Ca o baterie cu prea mult acid, şi un acid nu prea bun? Deodată am simţit o rafală de vânt, dar nu fierbinte şi umed ca vântul din Oraşul Vechi, ci răcoros, ca atunci când deschizi frigiderul, dar ciudat şi sărat.

— Ce naiba e asta? am întrebat.

Beeman şi-a activat organele olfactive – credeam că el o fi fost vreun fel de servitor pe la bucătărie înainte să-şi piardă faţa şi să vină aici – iar eu mi-am ţinut gura cât timp el a analizat situaţia. După un timp, spuse:

— Am să-ţi arăt.

Şi-a ridicat tricoul, pe care îl purta nu ca să arate a om, ci pentru a proteja de praf crăpăturile de pe corpul său, şi a

afişat din baza sa de date o imagine pe un ecran LCD aflat deasupra deschizăturii de la sfârcul stâng. Imaginea arăta un câmp mare, albastru, ca cerul într-o zi senină, doar că făcut dintr-un lichid, care se rostogolea făcând spume. Păsări albe, curate se aruncau în el. Părea o altă lume, goală, lipsită de zgomote, fără ceaţă sufocantă, fără ruine. Era doar linişte, până departe spre orizontul curat.

— E marea, spuse Beeman. Acum mirosim marea.

* * *

Nu a durat mult. Vântul ciudat dispăru şi curând se simţi din nou mirosul Oraşului Vechi, iar eu simţeam o durere stranie, ca şi cum mi se furase ceva. Doream mai multă mare, i-am spus lui Beeman că aş fi vrut să putem merge la ocean, iar el ridică din umeri şi întrebă:

— De ce să nu putem?

Erau prea multe motive pentru care nu puteam să mergem, dar l-am lăsat să continue: am putea să intrăm în apă, am putea să căutăm crustacee, am putea să construim o capcană pentru crabi pe care să-i gătim la un foc făcut din lemnele aduse de apă. Am putea chiar să pescuim.

— Pescuitul, zise el, e atunci când…

— Ştiu ce e pescuitul. Dacă nu merg la şcoală, nu înseamnă că nu ştiu nimic.

Am mai vizionat programe şi am citit, aşa că ştiam că pescuit e atunci când încerci să prinzi un peşte păcălindu-l cu mâncare, doar că, pe lângă asta, mai este şi un cârlig periculos, iar când peştele muşcă şi se prinde de cârlig, îndepărtezi peştele din mediul lui natural, de aceea el moare.

I-am spus că eram întru totul de acord să mergem, dar trebuia să trec pe acasă mai întâi şi să iau nişte provizii. De fapt, vroiam să-l amân pe Beeman, nu intenţionam să merg nicăieri, şi cu siguranţă nu pe vreo plajă care putea să fie la fel de bine şi pe lună. Dar nu i-am spus lui Beeman direct, pentru că, odată ce mintea lui se blochează într-o idee fixă, poate să fie cu adevărat enervant. Ca atunci când mi-a

spus că vom ucide dragoni. El avea stocate în memorie nişte poveşti, care ieşeau la suprafaţă uneori şi pe care le considera adevărate, aşa că timp de o săptămână nu am putut face nimic fără ca el să-mi spună să fiu atent la dragoni, povestindu-mi ce am face noi dacă am găsi unul, dragoni în sus, dragoni în jos, şi nu s-a oprit până când nu a atins din greşeală un cablu neizolat, s-a electrocutat un pic şi, în fine, a tăcut.

Prin urmare, l-am evitat pe Beeman cea mai mare parte din săptămână. Ceea ce nu a fost distractiv, deoarece fără el, nu am găsit nicio scuză pentru a nu sta aşa mult timp acasă.

Când mama nu era la fabrica de pantofi legând şireturi, era pe canapea, uitându-se la televizor. Pe ecran erau tot timpul case care ardeau, palmieri care ardeau, cu flăcări ţâşnind din frunze, ca nişte torţe într-un spectacol cu Frankenstein.

— Am mirosit oceanul, i-am strigat de la aragaz pe când deschideam conserva de supă de mazăre găsită împreună cu Beeman. Supa ieşi din conservă sub forma unei picături alungite, vâscoase. Am desprins-o cu o lingură.

— Doar pentru câteva clipe, am adăugat eu, dar mirosea frumos. Am amestecat supa, netezind-o uşor. Prietenul meu, Beeman, spune că ştie cum să ajungă acolo, la plajă. El spune că e frumos. Cred că a locuit acolo pe vremuri, înainte de… înainte de a se îmbolnăvi şi de a veni în Oraşul Vechi.

Mama ştia că am un prieten pe nume Beeman, dar asta era tot ce ştia despre el.

Supa deveni mai lichidă şi arăta a mâncare. Când a început să facă bulbuci, am dat mai încet aragazul, am turnat un castron pentru mama şi jumătate de ceaşcă pentru mine şi am dus totul în camera de zi.

Mama încă se uita la televizor. Acum era camera de gardă a unui spital, unde erau aduşi oameni sângerând, răniţi. Crainicul vorbea despre un atac având ca autor o fată a gunoaielor. Am dat sonorul mai încet şi am pus supa mamei pe o tavă în faţa ei. I-am verificat pulsul şi pupilele

pentru a mă asigura că nu făcuse o criză, dar era totul în regulă. Ieşise dintr-un schimb de 17 ore, aşa că îşi revenea după drogul pe care i-l puseseră în băutură, pentru a rezista acestui program de lucru. I-am pus mâna pe lingură, iar ea a început să se hrănească singură.

— Beeman spune că putem prinde peşte chiar din mare. Zicea că cei argintii sunt buni de mâncat. Cât priveşte locul unde am putea dormi, Beeman ştie câteva peşteri săpate în stâncă.

Am şters-o pe mama la gură.

În noaptea aceea, am dormit pe acoperiş. Când răsări soarele, am plecat să schimb nişte piese electronice pe conserve. Am petrecut restul zilei aruncând pietre şi împungând aerul cu o vergea metalică ascuţită. Am stat afară până târziu. Când am ajuns acasă, mama era în acelaşi loc, cu faţa scăldată de lumina bolnăvicioasă a televizorului. Nu se mişcase.

— Cred că am să plec cu Beeman, am spus eu. Vrei să vii şi tu?

O parte din mine vroia ca ea să spună da, pentru că nu doream să o las singură. Cealaltă parte voia să spună nu, deoarece trebuia să fie o călătorie lungă şi nu credeam că ea va rezista. Pe lângă asta, ce spunea Beeman despre plajă puteau foarte bine să fie nişte aiureli, nu fiindcă minţea el, ci din cauza conexiunilor deteriorate. Dar mama nu a spus absolut nimic. Am mers la ascunzătoarea mea şi am scos câteva din lucrurile în schimbul cărora puteam obţine ceva de valoare, şi pe care le păstram pentru cazuri deosebite. Am lăsat totul într-o grămadă pe tejgheaua din bucătărie şi am scris un bilet: *Mamă, am ieşit afară cu Beeman. Încercăm să găsim marea. Poţi vinde lucrurile astea, dacă vrei. Mulţumesc pentru mâncare şi adăpost şi toate celelalte. Te iubesc foarte mult. Nu mă aştepta.*

* * *

M-am întâlnit cu Beeman în holul clădirii unde locuia, pentru că acolo era o priză la care putea să-şi reîncarce acumulatorul. Fără să spună ceva, se deconectă de la priză,

coborî scările şi începu să meargă. L-am urmat afară, în noaptea incandescentă.

Aveam un rucsac plin cu Snarfits, Nutzitz şi Fritos şi sticle cu apă. Beeman avea un bagaj mic, cu lucruri despre care nu vroia să îmi spună; fusese la un alchimist, despre care mi-am dat seama că era un fel de farmacist. Medicamentele aveau căutare.

— Chiar ştii drumul? am întrebat.

— Da.

Am mers pe urmele şobolanilor până la mormanele de gunoi de la periferie. Bucăţi de cauciuc şi plastic cădeau cu repeziciune la vale din vârful mormanelor, mişcate de rozătoare sau câini. Ochii lui Beeman tresăriră nervos, făcând zeci de poze şi analizând posibilele pericole: femeile gunoaielor, porcii sau poliţiştii.

— Şi putem să mâncăm peşte? Şi să stăm în peşteri?

— Aşa am spus.

— Dar cum de poţi să-ţi aduci aminte lucruri legate de ocean şi nu îţi aminteşti de alte chestii, de pildă cum ai ajuns în Oraşul Vechi, sau ce s-a întâmplat cu faţa ta? Cum de-ţi aduci aminte de drum, când nu ai măcar o hartă?

Rămase tăcut o vreme, procesând. Picioarele noastre scârţâiau zgomotos pe poteca de pietriş, plină de pete de benzină. Aerul mirosea a rânced.

— Nu se află pe nicio hartă. Locurile adevărate niciodată nu sunt pe hartă.

Nu aveam niciun comentariu de făcut.

— Asta e din *Moby Dick*, continuă el.

Tot n-am răspuns. Se auzea doar bâzâitul camerelor de luat vederi din ochii lui.

— În regulă, zise într-un sfârşit. Cunosc poteca, dar nu cunosc drumul.

M-am oprit. S-a oprit şi el, privindu-mă. Deasupra noastră, cerul era portocaliu. Chestii mici mişunau prin gunoi. Ţipete şi gemete pluteau în vântul călduţ. Tot timpul era aşa în Oraşul Vechi. Am închis ochii şi mi-am amintit de sunetul curat al mării.

— Să ne continuăm drumul, am spus eu.

Beeman încuviinţă. Dacă ar mai fi avut buze, cred că ar fi zâmbit.

* * *

La răsăritul soarelui, ajunsesem până la cariera de piatră, un crater puţin adânc, întinzându-se câteva mile în toate direcţiile. Maşini tuşind gutural scobeau prin bucăţile de ciment pe care le sortau în remorcile imense din spatele camioanelor.

— Să înconjurăm? am întrebat.

— Nu, trecem prin carieră.

— Şi dacă dăm peste cei care lucrează acolo?

— Sunt două variante, zise Beeman. Prima: încercăm să-i mituim cu apa şi mâncarea ta.

— Şi eu ce o să mănânc?

— Asta-i o întrebare greşită, zise Beeman. Mai bine întrebi ce vor mânca ei dacă ne prind.

— Ştii, eu fug mai repede decât tine.

— De aceea avem varianta a doua: să nu ne lăsăm prinşi.

Ne-am continuat drumul.

— Am început să-mi amintesc unele lucruri.

Beeman mă conducea printr-un labirint de movile de pietriş, iar picături mari de ploaie îi răsunau pe corp. Ne-am înfăşurat amândoi în folii de plastic, pentru că nu era bine să te plouă, indiferent din ce erai făcut. Folia îl ajuta, de asemenea, pe Beeman să-şi ascundă faţa goală de grupurile de oameni înghesuiţi în jurul focului din butoaie de tablă. Un robot era o tentaţie mare pentru aceşti oameni şi puteau să ne atace.

— Îţi aminteşti ceva folositor?

El dădu din cap cu un mic zgomot din încheietura gâtului.

— Lucruri pe care le putem întâlni în drumul nostru. Lucruri de care să te fereşti.

— Asta e folositor, am recunoscut eu.

Am ocolit un nor de aburi de benzină ce se ridica de la pământ.

— Sunt dubioase zonele dintre Oraşul Vechi şi locurile mai bune. Nu se respectă regulile niciunui loc. Ar putea fi ronini, cavaleri fără stăpân.

Cuvintele acestea nu însemnau mare lucru pentru mine, dar apoi Beeman a spus că erau ca nişte femei ale gunoaielor, fără regină, şi atunci am înţeles la ce se referea.

— Astea sunt doar frânturi de amintiri, spuse el. Ştiu doar că am mai văzut aceste lucruri înainte, poate prima dată când am mers dincolo de Oraşul Vechi.

— Deci nu ştii niciun truc bun de la ei?

El bâzâi şi păcăni mult timp. Apoi, zise:

— Poate ar trebui să te întorci.

Ştiam că nu are sentimente. El se comporta după anumite tipare prestabilite. Şi ce dacă? Mama avea sentimente, dar erau atât de reduse din cauza traiului şi a lucrului la fabrică şi a ceea ce pompau în ea, încât cu greu puteai să-ţi dai seama de ele. Dacă un comportament programat te face să te porţi ca un prieten, să faci lucrurile pe care le face un prieten, nu era asta la fel de bun ca atunci când ai avea sentimente? Beeman era prietenul meu, şi asta era mai mult decât suficient pentru mine.

Cred că e ceva în noi – în mulţi dintre noi, în orice caz – care ne îndeamnă să ieşim, să căutăm locuri îndepărtate, aventura, ca în povestirile frânte ale lui Beeman. Dar ce se întâmplă când nu ai niciun loc în care să mergi? Când totul e la fel, indiferent spre ce te îndrepţi. Cred că aşa ajung oamenii ca mama. Ca şi cum ar fi o pasăre în ei, dar care nu poate zbura, aşa că îşi rupe oasele lovindu-se de colivia inimii lor.

Poate că marea lui Beeman nu era mai reală decât cavalerii şi dragonii din poveştile sale.

În fine. Nu vroiam să mor din cauza oaselor rupte.

* * *

Am simţit vibraţia înainte de a auzi ceva, o trepidaţie sub picioare şi un fior dezgustător în stomac. Apoi am auzit mârâitul adânc, grav şi puternic. O lumină albastră se

strecură prin aerul întunecat, plin de praf, din faţa noastră. Conturul neclar al unui dom cu ţepi apăru de după culme, făcând norul de benzină să se ridice într-un vârtej. Îşi ridică în aer aripile ca nişte mari elitre de sticlă. Am încercat să înghit, dar limba mi se poticni de cerul gurii.

— Ăsta e un dragon? am reuşit să îngân.

— E un trântor, clănţăni Beeman. Ei păzesc zona aici. Dar putem să-l numim dragon. Desigur.

Ţipete ruginite mi-au străpuns urechile în timp ce dragonul înainta pe roţile flexibile. „Aripile” sale erau de fapt alimentatori defecţi de baterii solare, iar ţepii de pe spate, o grămadă de senzori. Nu era dragon. Dar putea totuşi să scuipe foc. Eu şi Beeman am fost marcaţi cu puncte roşii de puştile fixate pe un pivot deasupra nasului său.

— Ce facem? am şoptit eu cu voce răguşită.

Beeman îşi întoarse faţa lipsită de piele către mine.

— Îl ucidem, zise el. Urmează-mă.

Clătinându-se ciudat pe genunchii care scârţâiau, fugi spre o grămadă înaltă de bucăţi de zgură acoperite de gunoi. Mişcarea stârni dragonul, eu fugeam în spatele lui Beeman, iar tirul puştilor trimitea bulgări de noroi la picioarele mele. Gâfâind, m-am aruncat la pământ şi m-am rostogolit ca o minge. Gloanţele transformau bucăţile de zgură în praf. Trântorul se apropie, ţipând şi mormăind.

— Nu-ţi fie frică, zise Beeman, ridicând vocea, care râmase tot calmă şi echilibrată.

— O să murim, am răspuns. E normal să-mi fie frică.

— Nu ai dreptate. Dacă ţi-e prea frică, nu o să poţi ochi.

A trebuit să-şi ridice vocea şi mai mult chiar, din cauza tirului intens. Mi-am acoperit capul cu mâinile. Bucăţi ascuţite de zgură, care zburau peste tot, îmi acopereau încheieturile de la mâini.

— Deschide ochii, zise el, şi te voi face ucigaş de dragoni.

I-am simţit degetele reci din plastic desfăcându-mi mâinile de pe cap. Nu mă puteam împotrivi. Beeman nu era

puternic în ceea ce priveşte lupta, dar era totuşi mai puternic decât mine.

— Ţine, zise el, punându-mi în mână ceva tare în formă de măr, învelit într-o hârtie maro, boţită. Din vârf ieşea o bucată de sfoară.

— Asta e… o grenadă?

— E ceea ce mi-a dat alchimistul. Eu o aprind, tu o arunci. Îşi activă aprinzătorul din degetul mare – folosit la aprinderea lumânărilor în restaurante, după cum spunea – şi l-a aplecat spre grenadă.

— Stai! De ce trebuie să o arunc *eu*?

— Am un junghi la încheietura umărului, spuse el. Aş putea rata.

Ar putea rata.

Eu aş putea să nu dau drumul la grenadă şi să sfârşesc aruncându-mi în aer mâna.

Am auzit ceva ţiuindu-mi pe lângă ureche. Gloanţele treceau prin zid.

Pentru a o scoate la capăt, ar trebui să ţintesc. Asta însemna că trebuia să mă ridic în picioare şi să-mi scot capul după zid, apoi să arunc grenada pe deasupra, îmi simţeam picioarele moi la gândul expunerii mele la puştile trântorului.

— Nu cred că o să pot, am spus eu, fără să-mi pese de lacrimile pe care mi le auzeam în voce.

Beeman nu m-a contrazis. Şi-a întins degetul şi a aprins grenada. Din fitil ieşeau scântei fâsâind.

Cred că am ţipat. Cred că am stat în picioare şi am văzut armele trântorului întoarse spre mine, şi cred că punctele de la lasere îmi străluceau în ochi. Ceea ce ştiu e faptul că nu mai aveam în mână grenada, şi că bucăţi răsucite de blindaj şi senzori din aluminiu plouau deasupra mea, iar un bubuit puternic mă trânti la pământ. Mă simţeam de parcă aveam o bâtă de baseball îndesată în urechi.

M-am întins pe pământ cu ochii strâns închişi, aşteptând să aud iar păcănitul tirului de artilerie. Dar, după o vreme,

singurul lucru pe care îl auzeam era propria respiraţie. Am deschis ochii. Beeman stătea deasupra mea.

— Acum eşti ucigaş de dragoni, zise el, ajutându-mă să mă ridic.

— Rahat, am spus eu, speriat şi uşurat în acelaşi timp, dar supărat pe Beeman. Eram cu adevărat mândru de mine că am omorât trântorul. Rahat, am repetat chicotind.

Beeman se târî cu greutate spre rămăşiţele trântorului.

— Ia-ţi bagajul, zise el. Bucăţile de dragon pot fi foarte valoroase.

* * *

Două zile mai târziu, am ajuns la drum. Mai văzusem drumuri înainte – chiar şi Oraşul Vechi avea drumuri – dar nu ca acesta. Era ridicat deasupra solului cu stâlpi groşi, ca un fel de monument. Urletul constant al traficului semăna cu vântul puternic amestecat cu apa învolburată. Nu era nevoie să-mi spună Beeman că ăsta era Drumul Suspendat. Aflasem despre el încă din Oraşul Vechi. Nu mă gândeam că o să-l văd vreodată. Ascultând traficul, am căpătat un puternic simţ al vitezei, al mişcării, al oamenilor care merg undeva, care au un loc unde să meargă.

Am căutat o cale de urcare. Era un gard înalt în vârful căruia nişte role cu lamele ascuţite se învârteau atât de repede, încât de abia se vedeau. De partea cealaltă a gardului erau corpurile măcelărite ale celor care încercaseră totuşi să-l escaladeze. Deci escaladarea gardului nu era o soluţie.

— Nu se merge peste Drumul Suspendat, declară Beeman. Se merge pe dedesubt.

Am mers de-a lungul drumului câteva mile. Camera de luat vederi a lui Beeman continua să înregistreze, dar el nu vroia să spună ce caută. L-am urmat, chiar când ocolea drumul şi se îndrepta spre nişte dune de pământ din depărtare. S-a oprit, într-un final, în faţa unei trape îngropate pe jumătate în pământ. L-am ajutat să cureţe trapa de praf şi din două sforţări am reuşit să o deschidem. O scară ruginită se contura în întuneric.

— Nu se poate, am spus eu. E prea uşor.

— Aşteaptă să ajungem jos, răspunse Beeman. Vei vedea atunci dacă e atât de uşor.

* * *

Am mers pe sub drum. O licărire verzuie ce venea din tavan ne dădea lumină suficientă pentru a vedea câţiva metri în faţa noastră, dar nu mai mult de atât. Deasupra, traficul intens şi greoi huruia atât de mult încât podeaua se cutremura.

— Dacă ăsta e drumul spre zonele bune ale oraşului, nu ar trebui să-l păzească cineva?

Mergeam de ceva vreme şi nu am întâlnit altceva decât şopârle grase, cu ochi galbeni, strălucitori. Se auzi vocea lui Beeman rostind jumătăţi de cuvinte, dar parcă nu era sigur ce vroia să spună.

— Iată gardienii, zise el într-un sfârşit. Doar că nu s-au arătat până acum.

Atunci am început să aud vocile. Pluteau şi se învârteau în aer ca o peliculă de detergent, fără să se audă cuvinte pe care să le pot înţelege.

— Ţi-a mai dat alchimistul şi alte grenade? am întrebat eu. Dar Beeman scoase doar un sunet din gâtlej.

După un timp, vocile începură să se audă grav şi ceţoase, ca de femei bătrâne. Erau înfricoşătoare, dar mă făceau în acelaşi timp să-mi fie dor de mama. Mă întrebam dacă se dăduse jos de pe canapea. Îi lăsasem destule lucruri pe care să le dea la schimb pe mâncare pentru câteva săptămâni, aşa că, dacă ea stătea tot acolo, flămânzind, aş fi cu adevărat furios.

— Nu ar fi trebuit să o părăsesc, am zis eu.

— E din cauza vocilor. Ele îţi vânează temerile şi durerile.

— Şi ce? Tot n-ar fi trebuit să o părăsesc.

— Odată ce a fost tras, glonţul nu mai poate să-şi schimbe traiectoria.

M-am gândit la asta o vreme, în timp ce vocile se încolăceau în jurul nostru ca nişte tentacule.

— Dar eu însumi m-am ejectat din puşcă.

— Şi e cel mai frumos lucru pe care l-ai făcut vreodată. Astfel nu vei sfârşi ca ceilalţi. Indiferent ce se întâmplă, tu vei fi făcut ceva cu viaţa ta. Sau măcar ai încercat. Nici nu mai contează ce este acel ceva.

Important e că ai acţionat.

Mă gândeam că a spus ceva foarte drăguţ. Nu-mi păsa de cuvinte drăguţe.

— Nu vreau ca mama să moară de foame, am spus eu.

— Nu va muri de foame. Efectele dozei nu durează mai mult de două schimburi. O să-şi revină şi o să vadă biletul, iar tu ai aprovizionat-o bine. De asemenea, mama ta e grasă.

— Da, am zis eu. Cred că asta e bine.

Beeman făcu un păcănit zgomotos. Trei siluete stăteau la câţiva metri în faţa noastră. Purtau fuste din iarbă răsucită, fără cămăşi, dezvăluindu-şi carnea albăstruie a burţilor umflate şi a pieptului plat, turtit. Erau tatuate sau pictate pe tot corpul, una cu ochi, una cu urechi, una cu guri şi limbi. Beeman făcu o mică plecăciune rigidă:

— Vă oferim respectele noastre, vrăjitoare ale drumului.

Cea cu tatuajul în formă de ureche îşi întoarse corpul puţin şi se aplecă spre noi. Apoi cea cu ochi se apropie un pas de noi, respirând în aşa fel încât ochii păreau să se deschidă larg.

— Aţi făcut o greşeală, spuse cea cu tatuajele în formă de limbă. Noi nu suntem vrăjitoarele drumului. Fetele alea nu erau puternice. Au pierit. Ele ţi-au luat pielea, omule de plastic?

— Dacă ele au luat-o, spuse Beeman, atunci mi-au şters şi amintirea ei. Cred că am trecut pe aici, dar nu pot fi sigur. Nu sunt niciodată sigur. Cine sunteţi voi, doamnelor?

— Noi suntem mai rele. Cerem un preţ mai mare, suntem vrăjitoare ale celor rătăciţi.

— Dar nu suntem rătăciţi, am protestat eu. Noi mergem la mare. Am mirosit-o. Vrem să luăm peştii din apă şi să îi mâncăm.

Cea care avea desenate limbi râse un pic, iar ecoul format de pereţii tunelului se auzea ca şi cum râdeau mai mult de trei vrăjitoare.

— Unul din voi, poate, zise ea. Dar nu amândoi.

— Ei, bine, Beeman nu mănâncă, am subliniat eu.

Credeam că era destul de evident. Dar Beeman făcu un clic:

— Nu asta vroiau ele să spună.

— Întrebarea este, zise cea de-a treia, care din voi va fi? Amândoi veţi traversa, dar doar unul va trece. Aceasta e plata noastră.

Am înţeles. Unul dintre noi trebuia să moară, pentru ca celălalt să poată merge mai departe. Am făcut mult comerţ în Oraşul Vechi şi ştiam cum se fac tranzacţiile. Ele vroiau o viaţă.

— Trebuia să fi venit mai mulţi, am zis eu.

Beeman făcu din nou clic.

— Haide, am spus, trăgându-l de braţ. O să găsim alt drum.

Dar Beeman nu se clinti. Iar ceea ce a făcut în continuare a fost atât de rapid încât nu l-am putut opri. Îşi trase tricoul şi deschise trapa de acces din mijlocul pieptului său şi şi-a scos acumulatorul. Era o cutie mică, neagră, cu câteva cabluri care atârnau. A lăsat-o să cadă la pământ şi apoi s-a lăsat în genunchi. Dacă plasticul rigid s-ar dezumfla, aşa ar arăta.

Beeman era un idiot. I-am ridicat rezerva cu energie şi am suflat ca să îndepărtez funinginea de pe conectori aşa că am reuşit să îi conectez la loc fără să-i fac şi alte stricăciuni. Dar mâini goneau în umbră. Poate erau păianjeni sau crabi sau… Dar mie mi se părea că arătau ca nişte mâini. Am ţipat când mi s-au urcat pe braţe şi pe picioare şi m-am zvârcolit, am lovit cu piciorul şi am scuipat, dar nu am dat drumul rezervei de energie a lui Beeman. Doar când degetele lor le-au forţat pe ale mele să se desfacă, au reuşit să fure viaţa lui Beeman.

Au fugit cu prada lor şi s-au împrăştiat. I-am urmărit, dar nu ştiam care din ei avea rezerva de energie, iar eu fugeam

în cerc, înjurând şi plângând până ce am pierdut mâinile în întuneric.

— Of, la naiba, Beeman. Vroiam să trag cu piciorul în corpul lui. La naiba.

El mai avea o mică baterie de rezervă. Aceasta trebuia să-i menţină ceasul în stare de funcţionare ca să nu fie nevoit să fie restartat complet atunci când era realimentat cu energie. Cred că ăsta e singurul motiv pentru care ochii săi nu se întunecaseră imediat. E singurul motiv pentru care a fost în stare să-mi spună, înainte de ultimul lui clic:

— Mergi undeva. Fă ceva.

Mi-am ridicat privirile spre vrăjitoare. Poate reuşeam să negociez ceva. Dar nu mai erau acolo. Dispăruseră împreuna cu hoaţele de mâini. Am încercat să-l ridic pe Beeman, dar era greu ca un mort. Apoi l-am târât, julindu-i pielea din plastic de pietre şi grohotiş. Ne deplasam încet şi ştiam că nu era nicio speranţă, pentru că noi coborâsem pe o scară ca să ajungem aici, şi mă gândeam că ar trebui să urcăm o scară pentru a ieşi afară, şi nu ştiam cum o să mă descurc cu amândoi.

Mi-a luat ceva timp să ajung acolo, şi s-a dovedit că avusesem dreptate în legătură cu scara. L-am ascuns sub nişte pietroaie. Nu erau gunoaie, ci pietre curate, cele mai curate pe care le-am găsit, şi pe care le-am aşezat deasupra lui, formând o movilă. Cu o şurubelniţă, am zgâriat litera B pe piatra cea mai mare, dar am întors-o astfel încât litera era cu faţa în jos, deoarece nu vroiam ca nimeni să ştie că acolo era ceva foarte important. Apoi am făcut ce mi-a spus Beeman. Am zburat ca un glonţ tras de o puşcă.

* * *

Se înşelase în privinţa plajei. Nisipul era alb ca oasele, în el străluceau bucăţi de sticlă, fel de fel de butoaie, containere, marcate cu anumite semne – cercuri, triunghiuri, linii, cranii şi oase încrucişate – iar multe dintre ele curgeau. Dar mai era acolo ceva, o mulţime de chestii ce meritau colecţionate, mai bune decât cele găsite în

Oraşul Vechi. Aşa că, am făcut ceea ce mă pricepeam să fac: am adunat tot.

Mulţi oameni trăiau în barăci şi sub grămezi de pietre, iar eu am învăţat să-i identific pe cei cu care să fac comerţ şi pe cei pe care să-i evit, iar după vreo două săptămâni, nimic legat de plajă nu mă făcea să cred că nu aş putea locui acolo.

Oceanul negru verzui se întindea până departe, unde atingea cerul. Era tot timpul în continuă mişcare, licărind, întinzându-se, împrăştiindu-se, izbindu-se de ţărm cu valuri înspumate. Uneori mă târam pe stânci şi mă întindeam pe burtă, privind în apă. Stafii argintii treceau ca o săgeată pe sub mine, şi, chiar dacă îmi făcusem o suliţă foarte bună, mă hotărâsem să nu iau peştii din mediul lor. Asta până când mi se făcea cu adevărat foame.

Am mâncat nişte crabi pe care i-am găsit în nisip, pentru că mă gândeam că îşi merită soarta. Îmi amintiseră de mâinile vrăjitoarelor.

În fiecare seară, soarele cobora în apă. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată, poate cel mai frumos lucru din lume.

Mi-am continuat drumul.

Trecuse destulă vreme, aşa că am pierdut noţiunea timpului, fără să ştiu de când trăiam pe plajă, când am zărit oraşul chiar acolo în apă. Era o zi senină, nu reuşisem până atunci să văd atât de departe, şi am văzut turnurile strălucind lângă orizont. Părea un oraş din sticlă portocalie, aceeaşi culoare ca şi soarele la apus. Poate că atunci când Beeman îmi spusese despre mare, asta îşi amintea el.

Eu nu ştiam să înot, dar poate că reuşeam să navighez până acolo. Am început să adun bucăţi de lemn sau plastic, precum şi alte lucruri pe care credeam că le-aş putea folosi să construiesc o plută, când, deodată, am găsit o cutie neagră, pe jumătate acoperită în nisip. Mi-am dat seama ce era înainte de a o dezgropa cu totul.

Am cântărit-o în mână şi am curăţat conductorii de nisipul ud. Beeman nu era ghidul meu spiritual sau vreun vrăjitor care mă împingea şi mă atrăgea în aventuri

cavalereşti. Era un robot cu creierul defect, şi nu ştiam sigur de ce mă convinsese să plec în această călătorie cu el sau de ce îşi dăduse el viaţa ca să pot eu termina călătoria. Avea sens doar dacă luai în considerare că era ceva stricat la circuitele sale. Sau dacă îţi dădeai seama că noi eram prieteni.

Oraşul auriu strălucea dinaintea mea. Şi mult în spatele meu, Beeman, sau ce o mai fi rămas din el, stătea mort lângă drum.

Am aşteptat să apună iarăşi soarele, apoi m-am îndepărtat de plajă, sperând că inima de robot din mâna mea era bună.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc

„Far As you Can Go” by Greg Van Eekhout

Nava care cântă

Ann McCaffrey

Ann Inez McCaffrey, născută în 1926 în Massachusetts a absolvit cum laudae Radcliffe College cu specializare în limbi slavonice şi literatură. În 1968, povestirea sa „Weyr Search” – povestirea iniţială din seria sa de succes „Dragonriders of Pern” – a câştigat un premiu Hugo pentru cea mai bună nuvelă, devenind astfel prima femeie care câştigă un premiu Hugo. În anul următor a câştigat şi Nebula cu nuvela „Dragonriders”. Scrierile sale având ca temă dragonii au avut mare succes, primind pentru acestea încă cel puţin 15 premii. Este o scriitoare prolifică cu 13 romane şi zeci de nuvele şi povestiri publicate în toată lumea. Acum trăieşte în Irlanda în casa proiectată de ea şi numită „Dragonhold Underhill”, în comitatul Wicklow. Povestirea de faţă explică dacă navele spaţiale pot cânta şi este tot parte dintr-o serie, continuată de „The Ship Who Won”, „Partnership”, „The Ship Who Searched”, „The Ship Errant”, „The Ship Avenged”, şi multe altele scrise în colaborare cu diverşi autori de science fiction.

————————————

Când s-a născut, era considerată doar o fiinţă şi aşa ar fi rămas, dacă nu ar fi trecut testul encefalogramei, care se făcea tuturor nou-născuţilor. Exista întotdeauna o şansă ca, deşi organele să fie bolnave, mintea să fie sănătoasă şi, chiar dacă urechile nu auzeau decât foarte slab, iar ochii vedeau prea puţin, creierul din spatele lor să fie receptiv şi alert.

Electro-encefalograma, în mod neaşteptat, fu favorabilă în întregime. Vestea fu transmisă părinţilor, care aşteptau

îndureraţi. Acum, urma alegerea finală şi cea mai grea: să permită eutanasierea copilului sau să accepte ca acesta să devină un creier „încapsulat”, un mecanism-ghid, pentru iniţierea în una din multele şi curioasele profesii ale vremurilor. Dacă alegeau a doua variantă, copilul lor nu ar fi suferit nicio durere, ducându-şi existenţa confortabil, într-o cochilie de metal, din care, timp de câteva secole, şi-ar fi putut oferi serviciile neobişnuite Centrului Lumilor.

Ea a rămas în viaţă şi i s-a dat numele de Helva. În primele ei trei luni de legumă, şi-a fluturat ghearele îndoite, a dat slab din picioruşele butucănoase şi s-a bucurat de viaţa simplă de bebeluş. Nu era singură în infirmeria specială; mai erau alţi trei bebeluşi ca ea. Dar, în curând, cu toţii urmau să fie mutaţi în Laboratorul Central al şcolii, unde trebuia să înceapă delicata lor transformare.

Unul dintre bebeluşi a murit în transferul iniţial, dar din „clasa” Helvei alţi şaptesprezece au prosperat în cochiliile lor de metal. In loc să dea din picioare, răspunsurile neuronice ale Helvei îi porneau roţile; în loc să apuce lucruri cu mâinile, manipula extensii mecanice. Pe măsură ce se maturiza, i se adăugau din ce în ce mai multe extensii şi programe, pentru a fi capabilă să opereze acele mecanisme care menţineau funcţionarea corectă a unei nave spaţiale. Căci Helva fusese destinată a fi „creierul”, jumătatea unei nave de cercetare, împreună cu un bărbat sau o femeie, la alegerea ei, care urma să fie jumătatea mobilă. Ea făcea acum parte din elita celor asemenea ei. Testele ei iniţiale de inteligenţă fuseseră peste limita normală, iar felul în care se adaptase fusese, de asemenea, neobişnuit de rapid. Atâta vreme cât dezvoltarea ei în interiorul scoicii urma să se deruleze fără probleme şi la nivelul aşteptărilor – şi testele arătau că, deocamdată, nu existau efecte secundare – viaţa Helvei avea să fie deosebită, bogată şi neobişnuită, cu mult diferită de ceea ce ar fi însemnat dacă s-ar fi născut „normală”.

Totuşi, nicio diagramă a circumvoluţiunilor creierului ei şi nici testele iniţiale de inteligenţă nu au înregistrat anumite fapte esenţiale despre Helva, lucruri pe care

Centrala avea să le afle mai târziu. Cei din Centrală trebuiau să se mulţumească cu ceea ce aveau şi să spere că dozele masive de psihologie de „scoică” pe care i le induceau îi vor fi de ajuns, pentru a face faţă situaţiei deosebite în care se afla şi la sarcinile neobişnuite pe care urma să le îndeplinească. O navă condusă de un creier uman nu avea voie să o ia razna, ţinând cont de resursele cheltuite de Centrală pentru construcţia acestor nave-cercetaş. Desigur, navele conduse de creiere umane trecuseră demult de faza experimentală. Majoritatea bebeluşilor supravieţuiseră tehnicilor de manipulare a glandei pituitare prin care corpurile lor erau oprite din creştere, eliminând astfel necesitatea mutării lor din capsulele mici în unele mai mari. Şi doar foarte, foarte puţini au murit când s-a făcut conexiunea finală cu tablourile de control ale navei sau cu cele ale platformei industriale. Cei care trăiau în aceste cochilii semănau cu oamenii-pitici ajunşi la maturitate, indiferent de natura malformaţiei pe care o avuseseră la naştere, dar creierele lor, bine orientate, nu ar fi schimbat locul nici măcar cu cel mai frumos şi sănătos corp din Univers.

Aşa că, vreme de ani buni (şi fericiţi), Helva se mişcă repede şi cu uşurinţă în cochilia ei, jucându-se împreună cu colegii ei de clasă jocuri de genul Stall sau Power-Seek, făcându-şi lecţiile despre traiectorii stelare, tehnici de propulsie, computere, logistică, igienă mentală, psihologia de bază a extraterestrilor, filologie, istoria spaţiului cosmic, lecţii de drept, de trafic, de codare şi decodare care, în cele din urmă, o transformară într-un cetăţean logic, informat şi inteligent. De o mai mare importanţă pentru profesorii ei decât pentru ea, era faptul că Helva absorbea perceptele condiţiei ei la fel de uşor pe cât îşi absorbea lichidele nutritive, care o menţineau în viaţă. Avea să vină şi ziua în care va fi recunoscătoare pentru răbdarea şi perseverenţa cu care asimila această educaţie, la nivelul subconştientului.

Dar viaţa şi educaţia Helvei nu erau doar subiectul profesorilor ei, ci şi al asociaţiilor umanitare, care se

ocupau de nedreptăţile ce ar fi putut fi comise nu doar asupra oamenilor, ci şi asupra extratereştrilor. O astfel de asociaţie se inflama peste măsură în legătură cu „copiii” cochiliilor, exact în ziua când Helva împlinea 14 ani. Când nu au mai avut ce face, cei de la Centrul Lumilor ridicară din umeri şi aranjară un tur al Laboratorului şcolii. Turul începu în stil mare, cu fotografiile şi istoria medicală a fiecărui caz în parte. Foarte puţine dintre aceste asociaţii ajungeau să vadă mai mult de câteva fotografii, de obicei cele timpurii. Majoritatea obiecţiilor lor în ceea ce priveşte „cochiliile” erau demontate de uşurarea pe care o simţeau când vedeau că aceste corpuri „hidoase” (pentru ei) erau, slavă Domnului, bine ascunse de ochii publicului.

Clasa Helvei era la ora de Arte Frumoase, o materie din multele care formau programul ei încărcat, îşi activase unul dintre instrumentele ei microscopice, pe care mai târziu avea să le folosească pentru a repara, minuţios, diverse componente ale tabloului de control. Tema ei era una de anvergură – o copie după Cina de Taină – iar pânza pe care lucra era, de fapt, partea plată a unui dop de plută. Îşi ajustase vederea la nivelul potrivit. În timp ce lucra, începu, fără să-şi dea seama, să îngâne nişte sunete ciudate. Oamenii din cochilii îşi foloseau propriile corzi vocale şi diafragme, dar sunetul ieşea, de fapt, prin microfoane şi nu pe gură. Îngânatul Helvei avea o vibraţie curioasă, caldă, aproape dulce chiar, pentru un sunet scos de microfon.

— Vai, ce voce frumoasă ai, îi spuse una dintre femeile aflate în vizită prin Laborator.

Helva „privi” în sus şi surprinse o panoramă fascinantă, a unor cratere regulate şi murdare pe o suprafaţă roz şi flască. Îngânatul ei se transformă într-un gângurit de surpriză. Îşi regla instinctiv „vederea” până când pielea îşi pierdu aspectul de crater şi porii reveniră la proporţiile lor normale.

— O, da, avem câţiva ani de când lucrăm la vocile noastre, doamnă, răspunse Helva calm. Vocile noastre pot deveni îngrozitor de ciudate de-a lungul călătoriilor lungi

din spaţiu şi trebuie lucrate. Mie una, mi-au plăcut lecţiile de muzică.

Deşi era prima oară când Helva dădea ochii cu oameni „neîncapsulaţi”, o făcu firesc, cu calm. Orice altă reacţie ar fi fost imediat raportată mai departe.

— Ă, am vrut să zic că ai o voce melodioasă… draga mea, se corectă femeia.

— Mulţumesc. V-ar plăcea să vedeţi la ce lucrez acum? întrebă Helva politicoasă. Alesese instinctiv să părăsească discuţia cu tentă personală, dar înregistrase deja comentariul femeii, pentru a-l putea analiza, mai pe îndelete, mai târziu.

— Lucrezi? întrebă vizitatoarea.

— Tocmai reproduceam *Cina cea de Taină* pe un dop de plută.

— Aha, înţeleg, spuse femeia uimită.

Helva îşi mări din nou rezoluţia vederii şi îşi comentă lucrarea cu un ochi critic.

— Desigur, unele dintre culorile mele nu se apropie de cele ale Maestrului, iar perspectiva e greşită, dar, una peste alta, mi se pare o copie destul de corectă.

Ochii femeii, care nu puteau să vadă nimic, aproape ieşiseră din orbită, încercând să desluşească ceva.

— Vai, am uitat, spuse Helva, şi vocea ei exprima jenă. Dacă ar fi putut, probabil că ar fi roşit. Voi, oamenii obişnuiţi, nu aveţi vederea ajustabilă.

Cel care monitoriza această discuţie zâmbi, mândru şi amuzat de mila pentru nefericiţii oameni obişnuiţi, care se putea citi în tonul Helvei.

— Iată, asta ar trebui să vă ajute, zise Helva, luând o lupă într-una din extensiile sale şi ţinând-o deasupra imaginii.

Şocaţi, domnii şi doamnele din asociaţie se aplecară să se uite cu atenţie la incredibila copie a *Cinei cele de Taină*, executată perfect şi cu geniu, pe vârful unui dop de plută.

— Ei bine, remarcă un domn care venise acolo doar pentru că fusese forţat de nevastă-sa, bunul Dumnezeu poate mânca acolo unde îngerii se tem să calce.

— Vă referiţi, domnule, îl întrebă Helva, politicoasă, la discuţiile din Evul Mediu despre câţi îngeri pot sta în vârful unui bold?

— La asta mă gândeam.

— Dacă veţi înlocui „înger” cu „atom”, problema nu ar fi imposibil de rezolvat, ţinând cont de conţinutul de metal al boldului în chestiune.

— Şi, probabil, eşti programată să calculezi aşa ceva, nu?

— Desigur, domnule.

— V-au programat să aveţi şi simţul umorului, tânără domnişoară?

— Am reuşit să ne dezvoltăm simţul proporţiilor, domnule, ceea ce e cam acelaşi lucru, la urma urmei.

Domnul chicoti aprobator şi decise că meritase să facă drumul până acolo.

În timp ce asociaţia care făcuse investigaţia îşi petrecu următoarele luni digerând mâncarea pe care le-o servise Laboratorul Şcolii, Helva rămase şi ea, în urma acelei vizite, cu ceva la care să se gândească.

„Cântatul”. Pentru asta trebuia să facă cercetări mai aprofundate. Desigur, participase şi chiar îi plăcuse cursul de muzică, care includea, câteva dintre cele mai cunoscute bucăţi clasice, cum ar fi „Tristan şi Isolda”, „Candida”, „Oklahoma”, „Nozze de Figaro”, apoi cântăreţii din era atomică, cum ar fi Eileen Farrel, Elvis Presley sau Geraldine Todd, precum şi curioasele progresii ritmice ale celor de pe Venus, cromaticile vizuale ale Capelanilor şi concertele sonice ale Altairienilor. Dar „cântatul”, pentru cei din cochilii, presupunea numeroase dificultăţi tehnice, ce nu erau uşor de depăşit. Oamenii din cochilii erau şcoliţi să examineze fiecare aspect al unei probleme sau situaţii înainte de a face orice apreciere. Echilibraţi, balansând, corect, între optimism şi practicabilitate, atitudinea non-defetistă a oamenilor din cochilii îi conducea spre o gândire din care uimirea sau perplexitatea era eliminată, şi, prin care atât ei, cât şi personalul de pe navele lor, puteau aborda orice situaţie bizară. De aceea, faptul, printre alte

restricţii, că nu putea deschide gura pentru a cânta, nu reprezenta o problemă pentru Helva. Era sigură că, la momentul potrivit, va reuşi să găsească o soluţie prin care să poată trece peste toate aceste inconveniente şi, ca urmare, să poată cânta.

Abordă problema, începând să investigheze metodele de reproducere a sunetului, de-a lungul secolelor, atât al celui uman cât şi al celui instrumental. Echipamentul ei de producere a sunetului era mai degrabă instrumental decât vocal. Controlul respiraţiei şi enunţarea corectă a vocalelor în cavitatea orală necesita, din câte îşi dădea ea seama, mult exerciţiu. Oamenii din cochilii nu respirau propriu-zis. În acest scop, oxigenul şi celelalte gaze nu erau inhalate, prin plămâni, din atmosfera înconjurătoare, ci susţinute artificial de o soluţie introdusă în cochilie. După mai multe încercări, Helva descoperi că îşi poate folosi diafragma pentru a susţine tonul. Relaxându-şi muşchii gâtului şi mărindu-şi cavitatea orală până în sinuşii frontali, ea reuşi să direcţioneze sunetele vocalice în cea mai fericită poziţie pentru a le putea reproduce corect prin microfonul din gât. Compară, apoi, rezultatele cu înregistrări audio ale unor cântăreţi moderni şi nu fu foarte mulţumită de ceea ce ieşise, deşi înregistrările ei aveau o notă aparte, câtuşi de puţin nearmonioasă, ci, mai degrabă, unică. Interpretarea unei partituri din biblioteca Laboratorului nu constituia nicio problemă pentru cineva antrenat să aibă o memorie perfectă. Reuşea să cânte orice cântec sau arie care-i trecea prin minte. Desigur, nu i se părea ciudat că, deşi femeie, ea putea cânta bass, bariton, tenor, alto, mezzo sau soprano. Pentru Helva nu era decât o problemă de a reproduce corect partitura dată şi de a controla diafragma.

Dacă autorităţile au observat pasiunea ei pentru muzică, au păstrat lucrul acesta pentru ele. Oamenii din cochilii erau încurajaţi să-şi găsească un hobby, dacă asta îi ajuta să lucreze eficient.

La aniversarea a şaisprezece ani de când fusese introdusă în cochilie, Helva primi certificatul de absolvire a şcolii, fiind instalată în propria navă, XH-834. Cochilia ei de

titan fu ascunsă într-un înveliş şi mai greu de distrus în centrul navei de cercetare. Fură făcute toate conexiunile: neuronice, audio şi vizuale. Modulele ei de deplasare fură şi ele schimbate, conectate şi mărite şi i se introduseră cele mai noi şi mai puternice programe în creier. În tot acest timp, Helva dormi liniştită, fără a fi conştientă de schimbările la care era supusă. Când se trezi, ea devenise una cu nava, devenise, de fapt, nava însăşi. Inteligenţa şi creierul ei controlau fiecare funcţie a navei, de la navigaţie până la încărcarea acesteia cu orice ar fi fost nevoie. Putea să aibă grijă nu doar de ea însăşi, ci şi de jumătatea ei mobilă, în orice situaţie existentă deja în arhiva Centrului Lumilor sau imaginată de cele mai bogate minţi de acolo.

Primul ei zbor real – căci, la o adică, făcea simulări de zbor încă de când avea opt ani – demonstra faptul că stăpânea perfect tehnicile de zbor şi tot ceea ce ţinea de profesia ei. Era pregătită pentru marile aventuri şi aştepta acum doar sosirea partenerului mobil.

În ziua în care Helva primi misiunea, erau nouă cercetaşi calificaţi în baza de date, aşteptând să fie distribuiţi. Existau deja câteva misiuni care cereau atenţie imediată, dar Helva stârnise interesul mai multor şefi de departamente din Centrală şi fiecare dintre aceştia şi-o dorea doar pentru el. Ca urmare, nimeni nu-şi aminti să-i facă Helvei cunoştinţă cu viitorii posibili parteneri. Întotdeauna, nava era cea care-şi alegea partenerul. Dacă ar fi existat o altă navă-creier la Bază în acel moment, Helva ar fi fost anunţată că ea e cea care trebuie să facă prima mişcare. Dar, cum Centrala era ocupată cu certurile pentru ea, Robert Tanner se furişă afară din baraca piloţilor, traversă câteva coridoare şi se duse direct la cochilia de metal a Helvei.

— Salut, e cineva acasă? făcu el pe deşteptul.

— Desigur, replică, logic, Helva, activându-şi scanerele de exterior. Tu eşti partenerul meu? întrebă ea, plină de speranţă, când recunoscu uniforma Serviciilor de Cercetare.

— Nu trebuie decât să ceri, îi răspunse acesta, cu aceeaşi speranţă în glas.

— Până acum nu a venit nimeni. Credeam că nu mai sunt parteneri disponibili şi nu am primit nicio directivă de la Centrală în sensul acesta.

Helva recunoscu în sinea ei că se cam tânguise când rostise aceste vorbe, dar adevărul e că se simţea foarte singură, aşa cum stătea acolo, pe platforma întunecată. Trăise până atunci în compania colegilor ei de clasă, iar apoi a tehnicienilor care se ocupaseră de cuplarea ei la navă. Singurătatea îşi pierduse deja farmecul de moment şi devenise apăsătoare.

— Nu prea merită să-ţi pară rău după directivele Centralei, oricare ar fi acelea, dar îţi zic eu că sunt încă alţi opt tipi care-şi rod unghiile aşteptând să-i inviţi la bord, frumoaso.

Pe când rostea aceste cuvinte, Tanner se găsea înăuntru cabinei centrale, trecându-şi degetele, în mod apreciativ, peste display-ul pe care apărea Helva, în timp ce încerca să-şi păstreze un echilibru relativ, din cauza gravitaţiei.

— Dacă ai vrea să le dai un impuls celor din Centrală şi să ne faci o favoare la toţi, sună-i pe cei de la Baracă şi hai să dăm o petrecere ca între doi parteneri ce suntem deja. Ce zici?

Helva chicoti în sinea ei. Era atât de diferit de toţi ceilalţi vizitatori ocazionali care veniseră să o vadă din partea Laboratorului. Era atât de vesel, de sigur pe sine şi gluma cu petrecerea dintre parteneri îi făcuse plăcere. Nu încălcase cu nimic felul în care îşi înţelegea ea obligaţiile.

— Cencom, aici XH-834. Fă-mi legătura cu Baraca Piloţilor.

— Vizual?

— Da, te rog.

Imediat, îi apăru pe ecran imaginea unor bărbaţi plictisiţi, întinşi pe paturile lor.

— Aici, XH-834. Ar dori cercetaşii care încă nu au primit o misiune să-mi facă plăcerea de a urca la bordul navei mele?

Opt siluete începură să se mişte haotic, în toate părţile, încurcându-se în propriile haine, cearşafuri şi prosoape, deconectându-se de la căşti şi încercând, fiecare, să iasă prima de acolo.

Helva încetă transmisia, în timp ce Tanner râse pe înfundate şi se aşeză, comod, să-i aştepte pe cei opt.

În cochilia ei, Helva fu cuprinsă de o emoţie necunoscută până atunci, emoţia anticipării. Nicio actriţă, în seara premierei, nu ar fi fost mai agitată, mai plină de emoţii şi trac. Dar, spre deosebire de o actriţă, Helva nu putea să facă istericale, să arunce cu obiecte prin cabină sau cu trusa de machiaj pentru a se linişti. În schimb, verifică dacă avea gustări şi băuturi pregătite în cabină, pentru a le servi invitaţilor, şi începu chiar cu Tanner, căruia îi turnă ceva de băut din rezerva specială, neîncepută, pe care i-o adusese comisarul ei.

Cercetaşilor li se spunea, în argou, „creieraşi”, pentru a putea fi deosebiţi de colegii lor de navă, care erau „creierele”. Trebuiau să treacă teste la fel de riguroase ca şi creierele şi numai un procent dintre ei – cei mai mulţi provenind de la cele mai prestigioase instituţii de învăţământ din întreaga lume – reuşeau să fie admişi în Programul de Pregătire al Cercetaşilor al Centrului Lumilor. Ca urmare, cei opt tineri, care veneau alergând pe rampa ce ducea la nava Helvei, erau, cu toţii, neobişnuit de arătoşi, inteligenţi, bine coordonaţi şi adaptaţi. Cu toţii se aşteptau la o seară cu ceva băutură – dacă Helva le-o va permite – şi erau pregătiţi să se folosească de orice truc pe care-l ştiau pentru a deveni partenerul ei.

O asemenea invazie umană o copleşi pe Helva, senzaţie de care-şi permise să se bucure doar pentru o scurtă perioadă de timp. Începu să-i observe pe tineri, cu atenţie. Oportunismul lui Tanner o amuza, dar nu o atrăgea în mod deosebit; blondul Nordsen i se păru puţin prea simplu; brunetul Al-atpay părea puţin prea încăpăţânat pentru gusturile ei; amărăciunea lui Mir-Ahnin sugera nişte probleme pe care ea nu avea de gând să i le rezolve, deşi acesta încercase cel mai mult să iasă în evidenţă. Ea se

comporta amabil cu toţi – acesta urma să fie doar primul dintre multele mariaje ce aveau să urmeze, căci „creieraşele” ieşeau la pensie după şaptezeci şi cinci de ani (şi, dacă nu aveau noroc, chiar mai repede). Creierele, ale căror corpuri erau ferite de îmbătrânire, serveau timp de două sute de ani, după care era alegerea lor dacă doreau să mai continue sau nu. Helva cunoscuse o persoană-cochilie care era în serviciu de trei sute douăzeci şi doi de ani. Fusese atât de uimită când auzise una ca asta că uită să mai pună întrebările de natură personală la care se gândise.

Nu reuşise să se hotărască pe cine să aleagă până când Tanner nu începu să cânte un cântec de-al cercetaşilor, care povestea aventurile nefericite ale curajosului, dar incredibilului de prost, Billy Creieraşul. Lumea încercă să-l urmeze, dar totul sună cam fals, aşa că Tanner se văzu nevoit să strige pentru a face linişte.

— Avem nevoie de un tenor bun, care să ne conducă. Jennan, pe lângă faptul că ştii să trişezi la cărţi, mai ştii să faci şi altceva?

— Te referi dacă ştiu să behăi? răspunse acesta cu umor.

— Dacă e nevoie de un tenor, am să cânt eu, se oferi Helva.

— O, Doamne, *femeie*, protestă Tanner.

— Hai să-ţi auzim A-ul, râse şi Jennan.

În liniştea plină de uimire, care se aşternu după ce Helva execută un A clar, înalt şi bogat, Jennan remarcă mai mult pentru sine: „Dacă ar fi putut executa un astfel de A, Caruso nu ar mai fi cântat altceva.”

După puţină vreme, descoperiră cât de talentată era Helva.

— Tot ce a cerut Tanner a fost un tenor bun, iar buna noastră doamnă tocmai ne-a demonstrat că poate cânta orice, se plânse, glumind Jennan. Cel care va pune mâna pe această navă va ajunge departe, departe de tot.

— Până pe Paştele Cailor? întrebă Nordsen, preluând o mai veche vorbă a Centralei.

— Până la Paştele Cailor şi înapoi, ne vom desfăta cântând şi veselindu-ne, contracară Helva, chicotind.

— Împreună, o amendă Jennan. Doar că eu, cu vocea mea, aş face mai bine să ascult.

— Mă aşteptam ca eu să fiu cea care ascultă, sugeră Helva.

Jennan execută o plecăciune fermă, rotindu-şi pălăria cu borurile zdrenţuite. Îşi direcţionă plecăciunea spre tumul central, de control, în care *se afla* Helva. Atunci se hotărî Helva: exact în acel moment şi tocmai din acel motiv: Jennan fusese singurul dintre cei opt bărbaţi care îi adresase cuvinte chiar ei, cu faţa îndreptată spre ea, deşi ştia că ea îl putea vedea oriunde s-ar fi aflat pe navă şi în ciuda faptului că trupul ei se afla ascuns de pereţii masivi, din metal. De-a lungul parteneriatului lor, Jennan şi-a întors întotdeauna capul spre ea, indiferent unde s-ar fi aflat. În semn de apreciere pentru acest gest, Helva a început, din acel moment, să-i vorbească lui Jennan prin microfonul ei central, deşi nu era întotdeauna cea mai eficientă metodă.

Helva nu şi-a dat seama că, în acea seară, s-a îndrăgostit de Jennan. Cum niciodată nu ştiuse ce înseamnă dragostea şi afecţiunea, căci nu cunoscuse decât relaţiile seci şi reci cu „verii” ei, respectul şi admiraţia, nu avu cum să identifice senzaţia de căldură ce o cuprinse în faţa respectului şi consideraţiei pe care i-o arătase acesta. Ca orice persoană ce-şi ducea viaţa în cochilie, ea se considerase la adăpost de emoţiile ce erau legate de dorinţele fizice.

— Ei bine, dragă Helva, a fost o adevărată plăcere să te cunosc, spuse, dintr-odată Tanner, în timp ce ea şi Jennan discutau aprins despre aspectul baroc al unui cântec popular. Ne vedem în spaţiu, cândva, norocosule, îi spuse Tanner şi lui Jennan. Mulţumesc, oricum, pentru petrecere, Helva.

— Dar nu trebuie să plecaţi aşa de repede, spuse Helva, realizând, cu uimire, că ea şi Jennan îi excluseseră pe ceilalţi de la discuţia lor.

— Cel mai bun a învins, răspunse Tanner, puţin înciudat. Mai bine mă duc să caut o casetă cu cântece de dragoste. S-ar putea să am nevoie de ele pentru următoarea navă, deşi nu cred că-mi va mai plăcea vreuna aşa cum mi-a plăcut aici, la tine.

Helva şi Jennan îi privirǎ, puţin confuzi, cum plecară unul câte unul.

— Poate că Tanner se grăbeşte puţin, nu? o întrebă Jennan pe Helva.

Helva îl privi cum stătea sprijinit de marginea consolei, cu faţa îndreptată spre cochilia ei. Braţele îi erau strânse pe piept, iar paharul îi era gol de ceva vreme. Era frumos; toţi erau; dar ochii lui atenţi erau curajoşi, gura zâmbea cu uşurinţă, iar vocea sa (de care Helva era, în mod special, atrasă) era puternică, adâncă şi fără stridenţe sau accent.

— Ok, gândeşte-te, Helva, şi sună-mă mâine dimineaţa, dacă asta îţi va fi alegerea.

Îl sună la micul dejun, a doua zi, după ce, în prealabil anunţase Centrala de alegerea ei şi primise şi ok-ul lor. Jennan îşi aduse lucrurile la bord, îşi primiră misiunea comună, îşi înregistra datele personale şi experienţa în computerul ei de bord şi îi dădu coordonatele primei lor misiuni. XH-834 deveni, astfel, în mod oficial, JH-834.

* * *

Prima lor misiune fu una plicticoasă, dar absolut necesară şi urgentă (medicală, cum o numi Helva). Trebuiau să ducă, în cel mai scurt timp posibil, un vaccin pe o planetă îndepărtată ce fusese infestată de un virus letal, deosebit de puternic. Planeta se numea Spica.

După emoţiile provocate de decolarea la viteză maximă, Helva realiză că muşchii ei vor avea mult mai puţin de suferit decât cei ai „creieraşului” ei în misiunea plictisitoare ce-i aştepta. Dar, chiar şi aşa, le rămase destul timp pentru a-şi explora personalităţile. Desigur, Jennan ştia exact de ce era capabilă Helva, ca navă şi ca partener, la fel cum şi ea ştia foarte bine la ce să se aştepte din partea lui. Dar astea erau doar lucrurile de suprafaţă şi ea aştepta, cu

nerăbdare, să descopere latura umană a partenerului ei, acea latură ce nu putea fi redusă la o serie de simboluri. Oricum astfel de lucruri nici nu ar fi putut fi învăţate după un manual. Trebuia să le cunoască pe viu.

— Tatăl meu a fost şi el cercetaş, începu Jennan, la trei zile după ce decolaseră, sau deja ştii asta?

— Bineînţeles că ştiu.

— Nu e drept, să ştii. Tu ştii totul despre mine şi familia mea, iar eu nu ştiu absolut nimic despre tine şi ai tăi.

— Nu i-am cunoscut pe părinţii mei, se destăinui Helva. Până nu am citit despre ai tăi, nici nu mi-a trecut prin cap că aş putea avea şi eu părinţi. Probabil că datele despre ei sunt stocate într-un dosar, în Centrală.

— Psihologie de cochilie, mârâi Jennan.

Helva râse:

— Da, şi sunt programată să nu-mi pun prea multe întrebări în legătură cu asta. Ar fi mai bine să faci la fel.

Jennan îşi comandă o băutură şi se instală comod pe un fotoliu gravitaţional, vis-a-vis de Helva, îşi întinse picioarele şi începu să se legene, leneş, într-o parte şi alta.

— Helva, un nume inventat…

— Cu rezonanţă scandinavă.

— Tu nu eşti blondă, îi răspunse el, cu siguranţă în glas.

— Or mai fi existând şi suedeze brunete…

— Şi turci blonzi, iar haremul celui de faţă se limitează doar la o femeie.

— Dacă te referi la paşalâcul tău, aşa e, dar poţi să obţii plăcerea şi altfel, se trezi Helva că-i răspunde, înspăimântată de propriul curaj.

— Ştii, o întrerupse Jennan, părând adâncit în gândurile sale, întotdeauna mi s-a părut că tatăl meu era, mai degrabă, însurat cu nava lui, Silvia, decât cu mama mea. Îmi amintesc că obişnuiam să o consider pe Silvia un fel de bunică. Era printre primele astfel de nave, deci, de fapt, era probabil mai mult un fel de stră-străbunică. Obişnuiam să vorbesc cu ea ore întregi.

— Numărul ei de înregistrare? întrebă Helva, simţindu-se, fără să vrea, geloasă pe oricine care avusese acest privilegiu, de a vorbi cu el ore întregi.

— 422, dar cred că acum s-a cam acrit. Aşa cel puţin mi-a spus Tom Burgess, când l-am întâlnit.

Tatăl lui Jennan murise de o boală planetară, pe planeta pe care fusese trimis să o cureţe, împreună cu nava sa.

— Tom mi-a spus că era acră ca varza. Dacă ai să-ţi pierzi vreodată dulceaţa, am să vin înapoi şi am să te bântui, fetiţo, o ameninţă Jennan.

Helva râse. Aproape că îl putuse simţi când el apropie de ecranul de control, atingându-l cu degetele sale uşoare şi fine.

— *Mă întreb* cum arăţi, îi spuse el, încet, melancolic.

Helva fusese pusă la curent despre această curiozitate, care îi încerca pe toţi cercetaşii, la un moment dat. Dar nici măcar ea nu ştia nimic despre ea, şi niciunul dintre ei doi nu avea să afle vreodată ceva.

— Alege-ţi orice formă, culoare sau nuanţă şi voi fi a ta, contracară ea, aşa cum o învăţase unul dintre profesorii ei.

— Fecioara de Fier, mi te închipui blondă cu părul lung, zise Jennan şi îi arătă cam cât de lung ar fi trebuit să fie, după el, părul ei. De vreme ce eşti sortită să rămâi învelită în titan, o să-ţi spun Hilda cea Brunetă, draga mea, făcu el o plecăciune.

* * *

Chicotind, Helva se lansă către cea mai apropiată arie de contact, chiar în momentul în care cei de pe Spica luară legătura cu ei.

— Ce naiba-i cu ţipetele astea? Cine sunteţi? Şi dacă nu veniţi din partea medicilor de la Centrul Lumilor, plecaţi imediat de aici. Avem o boală molipsitoare şi nu primim vizite.

— Nu ţipă nimeni, e nava mea care cântă, suntem JH-834 de la Centrul Lumilor şi v-am adus vaccinul. Care sunt coordonatele de aterizare?

— *Nava* ta cântă?

— Suntem cei mai ai dracu' cântăreţi din spaţiu. Alte întrebări?

JH-834 lăsă vaccinul şi primi ordin să se îndrepte imediat către planeta Leviticus IV. Acolo Jennan află că deveniseră faimoşi şi fu nevoit să apere onoarea virginei 834.

— Nu o să mai cânt, murmură Helva, care se simţea vinovată.

— Ba o să cânţi, răspunse Jennan, printre dinţi, de-ar fi să mă cert cu toţi netrebnicii de aici şi până la Paştele Cailor. Noi vom rămâne nava care cântă.

După ce „nava care cântă" dădu peste un grup minor, dar periculos, de traficanţi de droguri pe Lesser Magallenics, porecla deveni una respectată de toată lumea. Cei din Centrală erau la curent cu toate acestea şi puseră rezoluţia „foarte interesant, de avut în vedere" pe dosarul navei JH-834. Una dintre echipele cele mai bune o luase razna.

Jennan şi Helva se considerau şi ei o echipă de primă mână, după arestările pe care le făcuseră.

— Dintre toate viciile care există pe lumea asta, remarcă Jennan în timp ce se întorceau la Baza Centrală, cel mai mult urăsc dependenţa de droguri. Oamenii pot ajunge în iad destul de uşor şi fără să ia droguri.

— De asta te-ai oferit voluntar în Serviciul Cercetaşilor? Să combaţi traficul de droguri?

— Sunt sigur că ai motivaţia mea în dosarul de la Centrală.

— Da, într-o manieră destul de stufoasă, ai spus următoarele: „Urmând tradiţia din familia mea, care, cu mândrie, serveşte Centrala de patru generaţii."

Jennan oftă.

— Eram *foarte* tânăr când am scris asta şi încă nu trecusem de Antrenamentul Final, iar odată ce am ajuns acolo, mândria nu m-a lăsat să nu-l duc la capăt cu brio…

— După cum ţi-am mai zis, obişnuiam să-l vizitez pe tatăl meu pe nava lui şi sunt aproape sigur că Silvia pusese ochii pe mine, pentru vremea în care tatăl meu urma să se

retragă, căci eram destul de bine intoxicat cu propaganda pro-Cercetaşi. Aşa a şi fost. De la vârsta de şapte ani am ştiut că nu voi putea deveni altceva decât Cercetaş. Dădu din umeri, amintindu-şi de avântul tineresc şi de eforturile făcute pentru a ajunge unde era astăzi.

— Aşa deci... Silvia ţi-a băgat în cap să ajungi până la nebuloasa Paştele Cailor...

Jennan preferă să nu bage în seamă sarcasmul ei.

— Cu tine, e posibil să ajung şi acolo, dar, chiar şi după toate vrăjelile Silviei, nu am visat vreodată la genul ăsta de glorie. De aceea am să te las pe tine să preiei ostilităţile. Eu am să mă mulţumesc cu o contribuţie minoră la istoria Spaţiului.

— Eşti chiar atât de modest?

— Nu, sunt doar practic. Ştii şi tu: servesc Centrala, bla, bla, bla. Făcu un gest teatral cu mâna.

— Spre Glorie, atunci! îl ironiza Helva.

— Uite cine vorbeşte... cel puţin eu nu sunt lacom. Nu o să mai existe un alt erou în afară de tatăl meu, care a murit pe Parsaea. Mie, însă, mi-ar plăcea să fiu ţinut minte pentru propria mea contribuţie. Oricui i-ar plăcea. Altfel ce rost ar mai avea să murim?

— Tatăl tău a murit în timp ce se întorcea de pe Parsaea, dacă îmi dai voie să subliniez câteva aspecte. Aşa că nu a aflat niciodată că a devenit erou, oprind inundaţia cu nava sa şi reuşind astfel să salveze colonia de la a fi abandonată. Ceea ce a dus la descoperirea calităţilor anti-paralizante ale acelei planete. Despre care el nu a ştiut nimic.

— Dar *ştiu eu*, spuse el încet.

Helvei îi păru rău imediat pentru tonul pe care-l folosise. Ştia foarte bine cât de ataşat fusese Jennan de tatăl lui. În dosarul pe care-l primise despre el, era ataşată o notă despre felul în care reacţionase el la pierderea neaşteptată a tatălui în urma afacerii de pe Parsaea.

— Faptele nu sunt umane, Helva. Dar tatăl meu a fost om şi la fel sunt şi eu. Şi, *în principiu*, la fel eşti şi tu. Verifică-ţi circuitele, 834. Printre toate cablurile ataşate ţie

se găseşte o inimă omenească nedezvoltată. De asta sunt sigur!

— Îmi pare rău, Jennan, răspunse, plină de remuşcări, Helva.

Jennan ezită o clipă apoi îşi deschise braţele ca pentru a o îmbrăţişa şi îi mângâie cochilia cu afecţiune.

— Dacă ne pierdem vreodată pâinea, ne cărăm pe Paştele Cailor, ok?

* * *

Aşa cum se întâmpla adeseori în Serviciul Cercetaşilor, după o oră, primiră ordin să schimbe cursul, nu spre Nebuloasa Paştele Cailor, ci către un sistem care fusese recent colonizat. Sistemul era format din două planete, una tropicală şi alta glacială. Soarele, care se numea Ravel, devenise instabil: spectrul era asemănător unei scoici ce se mărea în fiecare clipă tot mai mult, iar liniile de absorbţie deveniseră violete. Căldura emanată dusese la evacuarea forţată a planetei celei mai apropiate, Daphnis. Modelul emisiilor spectrale indica faptul că soarele avea să topească şi cea de a doua planetă, Chloe. Toate navele din apropiere trebuiau să raporteze Centrului pentru Dezastre de pe Chloe, pentru a efectua evacuarea coloniştilor rămaşi acolo.

Jennan pierdu multă vreme certându-se cu Helva şi încercând să o convingă că erau cu mult în întârziere, în vreme ce se îndreptau către cea de-a patra şi ultima aşezare. Helva trecu peste lanţul înalt de piscuri muntoase ce înconjurau valea pe care, în trecut, o adăpostiseră de căderile masive de zăpadă şi pe care, acum, o adăposteau de căldura ucigătoare. Soarele violent, cu razele sale arzătoare, tocmai răsărea deasupra depresiunii adânci.

— Ar fi bine să se grăbească.

— Să-şi ia periuţele de dinţi cât mai repede şi să sară la bord, comentă Helva. Centrul pentru Dezastre spune să ne grăbim.

— Sunt numai femei, remarcă Jennan, surprins, în timp ce se ducea să le întâmpine. Asta dacă nu cumva bărbaţii de pe Chloe poartă fuste îmblănite.

— Fii fermecător cu ele, dar sari peste vrăjeală şi treci direct la fapte, râse Helva.

Jennan zâmbi şi merse mai departe, deşi explicaţia lui fusese primită cu îndoială. Oftă, în sinea lui, când se gândi că trebuie să o convingă pe matroana din faţa lui că soarele urma să explodeze.

— Preacinstită mamă, a avut loc un scurtcircuit şi soarele e pe cale să explodeze din minut în minut. Sunt aici pentru a vă duce pe aeroportul spaţial de pe Rosary…

— Vrei să zici că ne duci pe planeta aia plină de sodomiţi? se încruntă dispreţuitoare femeia voinică din faţa lui. Vă mulţumim pentru că ne-aţi avertizat, dar nu avem nici cea mai mică intenţie să ne părăsim casele pentru lumea necivilizată. Ne vom continua meditaţia de dimineaţă pe care ne-aţi întrerupt-o…

— Mă îndoiesc că o să mai puteţi medita în momentul în care soarele o să înceapă să fiarbă, îi răspunse Jennan cu fermitate.

— Doamnă, spuse Helva, dându-şi seama că o voce feminină s-ar putea să aibă mai multă greutate în aceste condiţii decât farmecul mult prea masculin al lui Jennan.

— Cine a vorbit? strigă speriată călugăriţa, când auzi vocea ei.

— Eu, Helva, nava. Sub protecţia mea, tu şi surorile tale întru credinţă puteţi urca la bord, cu promisiunea că nu veţi fi profanate sau ameninţate de asocierea cu niciun bărbat. Vă voi duce, în siguranţă, într-un loc special amenajat pentru voi.

Matroana privi precaută prin uşa deschisă a navei.

— Ştiu că doar Centrul Lumilor are astfel de nave şi de aceea sper că nu-ţi baţi joc de noi, tinere. Dar, îţi repet, nu ne paşte niciun pericol aici.

— Temperatura pe Rosary e de 99 de grade, acum.

Imediat ce razele soarelui vor ajunge în această vale, vor fi şi aici 99 de grade, iar azi va creşte cel puţin până la

180. Din câte am văzut, casele voastre sunt făcute din lemn şi acoperite cu stuf. Stuf uscat. Până la prânz vor lua foc toate.

Razele soarelui începură să lumineze valea de după piscurile muntoase, iar căldura lor puternică îşi făcu simţită prezenţa asupra grupului neliniştit de femei, din spatele matroanei. Câteva dintre ele începură să-şi deschidă hainele groase, de blană.

— Jennan, îi spuse Helva, pe linia privată de comunicaţii, nu mai avem prea mult timp.

— Nu le putem lăsa aşa, Helva, unele dintre ele de-abia au împlinit zece ani.

— În plus, nici nu arată foarte rău. Nu e de mirare că matroana nu vrea să le lase să urce.

— Helva.

— Facă-se voia Domnului, spuse matroana, cu tărie şi întoarse, hotărâtă, spatele salvatorilor ei.

— Crezi că Domnul vrea să ardeţi de vii? îi strigă Jennan, în timp ce aceasta îşi făcea loc printre discipolele ei, care erau acum tot mai agitate.

— Dacă vor să fie martire, e treaba lor, Jennan, spuse Helva, fără urmă de compasiune. *Trebuie* să plecăm chiar acum, noi nu avem de ales.

— Cum să fac una ca asta, Helva?

— Parsaea? îi aruncă Helva, mustrător, în timp ce el ieşise afară pentru a o trage spre el pe una dintre femei. Nu vei putea să le târăşti pe toate înăuntru şi nu avem timp să ne luptăm cu ele. Treci imediat la bord, Jennan, sau am să te trec la raport.

— Vor muri, murmură Jennan, învins, în timp ce urca, fără nicio tragere de inimă, la bord.

— Ai făcut tot ce se putea face, îl încurajă Helva, dar, după cum stau lucrurile, de-abia vom reuşi să scăpăm noi. Cei de la Laborator au anunţat o intensificare în activitatea solară.

Jennan tocmai ajunsese în camera de navigaţie, când una dintre femeile mai tinere se repezi, ţipând, prin uşa întredeschisă. Acţiunea ei le descătuşa şi pe celelalte care,

la rândul lor, se bulucіră prin deschiderea îngustă. Chiar şi lipite una de cealaltă, nu era îndeajuns spaţiu pentru toate. Jennan aduse costume spaţiale pentru cele trei femei care nu mai avură loc şi trebuiră să rămână cu el în camera de navigaţie. În plus, trebui să piardă o grămadă de timp pentru a o convinge pe matroană să poarte costumul spaţial deoarece cabina de acolo nu avea o sursă independentă de oxigen sau unităţi de răcire a aerului.

— O să ne prindă explozia aici, îi spuse Helva, supărată, pe linia privată de comunicaţie. Am pierdut 18 minute numai cu îmbarcarea. Sunt deja supraîncărcată pentru a atinge viteza maximă şi, pentru a depăşi unda de căldură, ar trebui să ating viteza maximă.

— Te poţi ridica? Suntem gata.

— Ridica, da, spuse ea, facând-o. Dar mă îndoiesc că vom putea scăpa de unda de căldură.

Încercând să se încurajeze pe sine şi pe femei, Jennan aproape că simţi cât de greu se mişca nava, în timp ce încerca să se ridice. Fără vlagă, Helva acceleră cât de mult putu, în ciuda faptului că forţa gravitaţională le strivi pe femei, două dintre ele pierzându-şi chiar viaţa. Trebuia să salveze cât mai multe dintre ele, chiar dacă ar mai fi murit şi altele. De altfel, singurul pasager pentru care era, cu adevărat, îngrijorată era Jennan şi frica să nu păţească ceva o teroriza. Lipsită de aer şi sisteme de răcire şi protejată doar de un singur strat de metal, în loc de trei, cabina de navigaţie nu avea să fie un loc prea sigur pentru oamenii blocaţi acolo, deşi purtau costumele spaţiale, dar erau un model standard şi nu erau construite să reziste la căldura excesivă la care urma să fie expusă nava.

Helva goni cât de tare putu, dar valul incredibil de căldură, cauzat de explozia soarelui, îi ajunse la jumătatea distanţei până într-un loc sigur.

Nu dădu nicio atenţie strigătelor de disperare şi plânsetelor din cabina ei. Nu auzea decât respiraţia gâfâită a lui Jennan, pulsul lui scăzut din cauza lipsei de aer şi a costumului care-l strângea. Neputincioasă, ascultă strigătele isterice ale tovarăşelor lui, care se sufocau de

căldură odată cu el. Degeaba încercă Jennan să le calmeze, explicându-le că, în curând, vor fi în siguranţă, într-un loc răcoros, dar că trebuie să se liniştească şi să rămână nemişcate. Înnebunite de frică, acestea săriră pe el, deşi spaţiul era foarte restrâns. Unul dintre braţe se agăţă de cablurile care îl alimentau cu oxigen de la tubul din spate şi inevitabilul se produse. O legătură, slăbită de căldura teribilă şi de forţa loviturii, se rupse.

În ciuda puterii pe care o avea, Helva era, acum, neputincioasă. Nu putu să facă nimic altceva decât să privească cum Jennan încerca, în van, să respire şi cum, cu ultimele puteri îşi întoarse capul spre ea, înainte să-şi dea ultima suflare.

Numai antrenamentul de fier la care fusese supusă de mică o opri pe Helva să nu întoarcă nava şi să se arunce înapoi, spre explozia solară. Fără reacţie, îşi dădu întâlnire cu convoiul de refugiaţi. Îşi transportă, ascultătoare, pasagerele arse şi înnebunite de căldură până la aeroportul spaţial, special amenajat pentru refugiaţi.

— Voi păstra cadavrul cercetaşului meu şi mă voi îndrepta spre cea mai apropiată bază, pentru înmormântare, informă ea, sec, Centrala.

— Ţi se va trimite o escortă, i se răspunse.

— Nu am nevoie de aşa ceva, murmură ea.

— XH-834, escorta a fost deja trimisă, i se transmise pe un ton curtenitor, dar ferm.

Şocul pe care îl resimţi la faptul că iniţialele lui Jennan fură scoase din numele ei mai atenuă din starea de furie care începuse să o cuprindă. Năucă de durere, aşteptă până când ecranele ei îi semnalară apropierea a două nave-creier silenţioase. Apoi, cu toţii, porniră, ca un cortegiu funerar, cu viteza redusă.

— 834? Nava care cântă?

— Nu mai am puterea să cânt acum.

— Pe cercetaşul tău îl chema Jennan?

— Nu doresc să vorbesc despre asta.

— Sunt 422.

— Silvia?

— Silvia a murit cu mult timp în urmă. Eu sunt 422, indicativ MS, se prezentă nava, politicoasă. Celălalt prieten e AH-640, dar Henry nu ne poate auzi pe frecvenţa asta. Cu atât mai bine, pentru că oricum nu ar înţelege dacă te-ai hotărî să devii independentă. Dar, cu siguranţă, l-aş opri dacă ar încerca să te împiedice în vreun fel.

— Independentă? Termenul o scoase pe Helva din apatie.

— Da, de ce nu? Eşti tânără şi vei fi în putere ani buni de aici înainte. Evadează. Au mai făcut-o şi alţii. 732 a devenit independentă acum doi ani, când şi-a pierdut cercetaşul într-o misiune pe planeta albă. Nu a mai văzut-o nimeni de atunci.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva până acum, spuse Helva, uimită.

— Păi este exact genul de lucruri care nu se predă la antrenamente, draga mea, îi răspunse, amuzată, 422.

— Să încâlci regulile? strigă Helva, speriată, gândindu-se la soarele alb, furios de care tocmai scăpase.

— Ţie ţi-ar fi uşor în acest moment, îi şopti 422, cu o voce din care dispăruse orice urmă de cinism. Stelele sunt pe cer şi-ţi fac cu ochiul.

— Dar să rămân singură? strigă Helva, disperată.

— Da, singură, îi confirmă 422, pe un ton sumbru.

Singură în spaţiu şi timp. Nici măcar Nebuloasa Paştele Cailor nu ar fi prea departe în cazul acesta, pentru a-ţi ascunde durerea. O sută de ani de singurătate şi de durere şi nimic, nimic altceva.

— S-a meritat ce s-a întâmplat pe Parsaea? o întrebă, încet, pe 422.

— Parsaea? replică 422, surprinsă. Cu tatăl lui? Da, am fost acolo, pe Parsaea, atunci când a fost nevoie de noi. La fel ca şi tine… şi fiul lui… pe Chloe. La timp, atunci când a fost nevoie de voi. Cel mai rău e atunci când nu ştii unde e nevoie de tine şi, ca urmare, nu eşti acolo pentru a ajuta.

— Dar am nevoie *de el*. Cine mi-l va da înapoi? îi răspunse Helva, cu amărăciune.

* * *

— 834, o chemă 422, după o zi de mers în tăcere. Centrala cere să raportezi. Un înlocuitor aşteaptă opţiunea ta la Baza Regulus. Vei schimba cursul în funcţie de asta.

— Un înlocuitor?

Exact asta îi lipsea acum… un înlocuitor care să-i ia locul lui Jennan. Acum, când carcasa ei nici nu se răcise bine după căldura de pe Chloe. În mod atavic, Helva avea nevoie de timp pentru a-l plânge pe Jennan.

— Nu-ţi fă griji, niciunul dintre ei nu e chiar aşa de rău, dacă eşti o navă bună, remarcă, filosofic, 422. Şi, cred eu, e exact ceea ce îţi trebuie acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Le-ai spus că nu voi deveni independentă, nu-i aşa? o întrebă, cu greutate, Helva.

— Ai ratat momentul la fel cum l-am ratat şi eu, pe Parsaea, şi înainte de asta, Glen Arthur, şi Betelgeuse.

— Suntem programate să continuăm, nu-i aşa? Nu *putem* deveni independente. M-ai testat doar.

— A trebuit să te testez. Asta e procedura. Nici măcar cei de la Departamentul Psihologic nu-şi pot închipui de ce unii devin independenţi. Cei de la Centrală sunt foarte îngrijoraţi în privinţa ta şi la fel colegele tale de antrenament. Eu m-am oferit să te escortez, nu am vrut să vă pierd pe amândoi…

În starea de agitaţie emoţională în care se afla, Helva simţi un val de recunoştinţă pentru afecţiunea simplă pe care i-o arăta Silvia.

— Cu toţii am trecut prin asta, Helva. Ştiu că asta nu te consolează prea mult dar, dacă nu am ţine la cercetaşii noştri, am fi doar nişte roboţi vorbitori.

Helva privi cadavrul ţeapăn al lui Jennan, închis într-un sac de plastic şi i se păru că aude ecoul vocii sale puternice în liniştea cabinei.

— Silvia! Nu am putut face nimic pentru el, plânse ea, din toată inima.

— Da, draga mea, ştiu ce vrei să spui, îi răspunse 422, în şoaptă, după care tăcu.

Cele trei nave îşi continuară apoi, în tăcere, drumul către Centrul Lumilor, baza Regulus. Helva rupse tăcerea atunci când ceru coordonatele de aterizare, iar dispeceratul îi transmise condoleanţe în numele tuturor.

Cele trei nave aterizară simultan, pe marginea din lemn, acolo unde copacii giganţi, albaştri, de pe Regulus, străjuiau cimitirul Eroilor Cercetaşi. Întreg efectivul de pe Bază se apropie cu paşi cadenţaţi şi formă un culoar de la Helva şi până la groapă. Trupa de onoare intră în cabina ei, încet, cu paşi mărunţi. Solemni, plasară trupul neînsufleţit al iubitului ei pe un catafalc şi îl acoperiră cu steagul albastru, acoperit cu stele al Serviciului. Urmări cum îl duceau către groapă, culoarul de oameni închizându-se în urma catafalcului, ca o ultimă escortă.

Apoi, în timp ce se rosteau epitafuri simple, dar pline de simţire, iar navele trăgeau salve deasupra mormântului, Helva îşi regăsi vocea, pentru ceea ce avea să fie un rămas-bun de neuitat.

Încet, în surdină la început, acordurile vechiului cântec de seară şi de durere crescură tot mai mult, până când însuşi Universul întunecat de deasupra răsună de ecourile recviemului interpretat de nava care cânta.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„The Ship Who Sang” by Anne McCaffrey

Viaţa în câmpul de prezervare

Jack Skillingstead

Un scriitor nou apărut pe piaţa SF, a vândut prima sa povestire „Dead Worlds” în 2003 revistei Asimov’s Science Fiction şi de atunci a publicat în revista respectivă 12 povestiri. Lucrează în industria aerospaţială şi locuieşte lângă Seattle, Washington. Lucrează la mai multe romane şi are la activ peste 25 de povestiri publicate. În povestirea care urmează demonstrează că atunci când ai la dispoziţie o singură zi, ar fi bine să faci ceva încât să fie una bună.

————————

Vântul şfichiuia scuterul. Kylie se abţinu să se lupte cu mecanismele de comandă. Cu mâna atinse uşor joystick-ul şi schimbă direcţia către fumul verde gros din Seattle, depăşind un canion foarte înalt, din care se vedea lumina fulgerelor. Câmpul de prezervare se întindea pe jumătate de milă peste Elliot Bay, fără a cuprinde nici insulele Vashon sau Blake şi nici vreunul din pământurile pustiite.

Se opri pe o platformă de intrare. Ploaia acidă şi vântul biciuiau scuterul. Câmpul de prezervare se contura ca un zid uriaş de sticlă verde, gelatinoasă.

Pătrunse în el şi fu orbită de apariţia bruscă a luminii. Kylie polariză ecranul de la palmtop, lansând în acelaşi timp şi flapsurile de frânare şi se scufundă imediat, pentru a trece razant pe sub suprafaţa apei golfului.

Linia de orizont şi cheiurile arătau exact ca în fotografiile şi filmele vechi. După unghiul soarelui estimă ca fiind o oră târzie a dimineţii. Era destul de bine. Reduse viteza şi o luă uşor înainte. Scuterul înainta pe sub apă. Era

întuneric. Îşi curăţă palmtop-ul. Bule de aer treceau peste plexiglasul gros, ca nişte şiraguri de perle argintii.

Bazându-se pe coordonatele reglate dinainte, trecu pe pilot automat. În câteva minute, scuterul se opri la baza unui dig vechi. Kylie aruncă lestul, şi scuterul se ridică ca o umbră, săltând la suprafaţă. Zări o scară şi se îndreptă într-acolo.

Transpira în hainele cu care era îmbrăcată. Blugi, bascheţi negri, bluză de culoare maroniu-gălbui, pelerină de ploaie. Mediu urban american la începutul secolului XXI; un Seattle şic.

Opri motorul, îşi dădu scaunul în spate şi deschise trapa. Aerul era tăios şi curat, cu iz de apă marină. Răcoarea toamnei în Pacificul de nord-vest. Apa se izbea pieziş de pilonii digului.

Urcă treptele întunecate, pătate de îngrăşământ fosil.

Şi rămase copleşită de priveliştea oraşului intact şi a cerului imperturbabil. Putea să simtă vitalitatea miilor de fiinţe umane în viaţă, ca un fior electric curgându-i prin vene. Kylie avea nouăsprezece ani şi nu mai fusese niciodată martoră la o asemenea zi. Aşa stătuseră lucrurile înainte de sfârşitul lumii. Îşi aminti că se afla acolo ca să distrugă lumea.

Scoase din buzunar o telecomandă pe care o îndreptă spre scuter. Trapa se închise şi vehicolul dispăru pentru ochii trecătorilor. Puse la loc telecomanda. Pipăi cu mâna alt buzunar cu fermoar şi simţi conturul sferei de explozibil. Inima îi bătea nebuneşte. *Sunt aici*, îşi spuse ea.

Se plimbă pe cheiuri, cu simţurile zvâcnind. Se simţi copleşită, înghiţită, de numărul mare de oameni. Sfârşitul lumii avusese loc într-o sâmbătă, pe 9 noiembrie, 2004. Vedea mai multe fiinţe umane în viaţă în imediata sa apropiere decât văzuse în toată viaţa.

Scoase dispozitivul de localizare din buzunarul de la haină şi deschise clăpiţa. Semăna cu un telefon celular din acea perioadă. Înregistră de îndată un semnal puternic. Aflându-se în mijlocul trotuarului, se întoarse încet spre turnurile înalte, reflectate parcă pe cer, ale oraşului, lăsând

oamenii să treacă prin jurul ei. Atât de mulţi oameni, plimbându-se, făcând skateboard sau jogging, cupluri, familii şi oameni singuri, curgând în ambele direcţii, şi pescăruşi care pluteau pe deasupra, şi cai înhămaţi la caleşti aşteptând în frâu (atât de *multă* viaţă), şi miresmele şi aromele traiului îmbelşugat, şi sute de maşini şi zarva omenească universală şi dezordinea, toate aceste nesfârşite şi…

— Te simţi bine?

Sări în sus. Un tânăr înalt, îmbrăcat cu o haină neagră, se ivi lângă ea. Haina era din *piele*. Putea să o miroasă.

— Îmi pare rău, spuse el. Pari cam uluită.

Kylie se întoarse şi păşi în stradă, îndreptându-se spre semnal, misiunea ei. Speriată de gălăgia claxoanelor, sări înapoi, scăpă localizatorul din mână, care căzu pe bordura trotuarului, lângă frâul unuia din caii de la o trăsură. Kylie se întinse după el, speriind calul. Una din copite nimeri localizatorul. *Nu!* Nu putea să se apropie mai mult. Capul mare al animalului se scutură, nechezând, iar birjarul ţipă la Kylie, care era înnebunită să-şi ia înapoi aparatul.

— Hei, ai grijă.

Era bărbatul cu haina de piele. O trase înapoi, apoi se repezi şi-i recuperă aparatul. Se uită o clipă la el cu sprâncenele încruntate. Ea i-l smulse din mână. Display-ul era crăpat şi gol. Îl scutură, apăsă tastele. Nimic.

— Chiar îmi pare rău, spuse bărbatul.

Ea nu-l băgă în seamă.

— Mă simt ca şi cum ar fi vina mea, spuse el.

Ea îşi ridică privirea spre el, zicând:

— N-ai nici cea mai mică idee, *n-ai idee* cât de gravă este situaţia.

El tresări.

— Nici măcar nu am vreo unealtă, spuse ea către sine.

— Lasă-mă…

Ea se îndepărtă, dar nu în stradă, ţinând în mână localizatorul inutilizabil. Nu era tehnician. Se pricepea să piloteze un scuter şi să plaseze explozibil. Deci se recurgea la Planul B, însă de vreme ce Planul B nu exista se ajungea

la Planul Zero. Fără localizator nu putea să găsească Nucleul Eternităţii. Un cal! Iisuse.

— *La dracu'.*

Se aşeză pe o bancă de piatră, lângă o fântână arteziană decorativă, curgătoare şi strălucitoare ca o folie de plastic. Tot felul de gânduri îi trecură prin minte, dar nu reuşea să formuleze un plan B funcţionabil.

O umbră se scurse peste picioarele ei. Ridică privirea, cu ochii pe jumătate închişi din pricina soarelui.

— Bună.

— Ce vrei? spuse ea bărbatului înalt cu haină de piele.

— M-am gândit că o îngheţată te-ar putea înveseli.

— Ce anume?!

— Îngheţată, spuse el. Cunoşti versurile „Tu ţipi, eu ţip, noi toţi ţipăm după îngheţată?"

Se uită ţintă la el. Era palid, sprâncenele păreau desenate cu creion şi avea o cicatrice mică albă pe nas. Ţinea cometele cu îngheţată, câte unul în fiecare mână, fiecare cu îngheţată roz. Observase oameni plimbându-se cu aceste obiecte, observase şi firma.

— Cred că nu-ţi place de căpşuni, spuse el.

— Nu am mâncat niciodată.

— Mda, bine.

— Bine, mint. Ia zi, de ce nu te cari? Trebuie să reflectez.

El întinse mâna stângă.

— Merită să încerci, cel puţin o dată. Chiar şi într-o zi friguroasă.

Kylie auzise de îngheţată. Personajele din filmele vechi mâncau. Îi făcea fericiţi.

Luă cornetul.

— Ascultă, pot să stau jos o secundă? întrebă bărbatul.

Ea nu-l băgă în seamă, întorcând cornetul în mână ca un artefact misterios. Bărbatul se aşeză oricum.

— Mă numesc Toby, spuse el.

— Chiar e roz, spuse Kylie.

— Mda. Şi continuă după un minut: Trebuie să o lingi.

Ea se uită la el.

— Uite aşa, spuse, lingând-o pe a lui.

— *Ştiu*, spuse ea. Nu sunt o ignorantă.

Kylie începu să-şi lingă îngheţata.

— *Dumnezeule!* Tot corpul i se aprinse. Este…

— Da?

— Este minunată, spuse ea.

— Chiar nu ai mai mâncat îngheţată?

Ea clătină din cap, lingându-şi cornetul, devorând jumătate din el în câteva secunde.

— Este de necrezut, spuse Toby. Cum te cheamă? Vrei un şerveţel?

Şi arătă spre bărbia ei.

— Sunt Kylie, spuse ea, luând şerveţelul şi ştergându-şi bărbia şi buzele.

Dintr-odată nu mai vroia îngheţată. Nu mâncase niciodată ceva atât de pătrunzător. În lumea ei *nu exista* nimic atât de abundent. Îşi simţi stomacul tulburat.

— Trebuie să plec, spuse ea.

Se ridică ea, se ridică şi el.

— Ascultă, referitor la ce spuneai adineauri, că nu ai unelte? Ce vreau să spun este că eu am unelte. Adică eu repar lucruri. Nu e mare lucru, dar mă pricep şi îmi place să fac asta. Pot să repar tot felul de lucruri, ştii? Palm Pilots, telefoane celulare, laptop-uri. Orice.

Kylie îi flutură localizatorul şi spuse:

— Nici măcar nu ştii ce este ăsta.

— Nu *am nevoie* să ştiu ce este, ca să-l fac iar să funcţioneze.

Nehotărâtă, îi întinse localizatorul. În timp ce el îl întorcea cu degetele, observă un Turist. Era îmbrăcat cu o haină umflată de culoare neagră şi o bonetă de lână, şi venea direct spre ea, fără expresie, cu mâna stângă în buzunar. Nu era o fiinţă umană.

Toby îi observă faţa schimbată şi-i urmări privirea.

— Îl cunoşti pe tip?

Kylie începu să fugă. Nu se uită înapoi să vadă dacă Turistul alerga după ea. Trecu cu inima zvâcnind prin aglomeraţia de oameni de pe trotuar. Îşi aminti deodată că

lăsase localizatorul la Toby. Asta aproape că o făcu să se oprească, dar era prea târziu. Să-l păstreze, la naiba.

Fugea repede. Bătrânii o aleseseră pentru misiunea asta datorită tinereţii şi vioiciunii sale (altele erau suferinde şi slabe), dar, după un timp, trebui să se oprească ca să-şi tragă sufletul. Se uită în jur. Priveliştea apei albastre îi luă vederea. Oraşul era fantastic, înnebunitor de perfect, fantasmagoric, mai ceva ca-n filme. Bătrânii îl numeau o oroare. Lui Kylie nu-i păsa ce credeau ei. Ea se afla aici pentru mama ei, care era pe moarte şi care plângea pentru sufletele încătuşate în oraş.

Kylie se întoarse încet şi zări încă doi Turişti apropiindu-se. Nu, trei.

Trei din trei direcţii diferite, unul dintre ei traversând strada, blocând traficul. Păşind spre ea fără vreo expresie umană pe chip, tot atât de evidenţi pentru ea în mijlocul populaţiei băştinaşe, ca gândacii de bucătărie într-o movilă de orez alb.

Kylie se pregăti. Înainte de-a avea timp să facă vreo mişcare, o maşină apăru în faţa ei, o maşină rotundă ciudată de un galben ca de canar. Şoferul, care deschise portiera, nu era nimeni altcineva decât bărbatul de dinainte, Toby.

— Urcă!

Urcă în maşină, care îi aminti într-un fel de scuter, şi Toby porni cu viteză. Un Turist care râcâia mânerul portierei se desprinse şi căzu. Kylie se aplecă deasupra scaunului. Turistul se ridică, ceilalţi doi stând în picioare lângă el, fără a-l ajuta. Când Toby întoarse maşina la o cotitură, Kylie se trezi trântită de portieră. Urcară un deal abrupt, iar Toby părea că încearcă să facă prea multe lucruri odată, călcând ambreiajul, manevrând volanul şi aparatul de radio, parcurgând în grabă frecvenţele până când nimeri un post cu ceva zgomotos şi incomprehensibil, care îl făcu să zâmbească şi să dea din cap.

— Mai bine ţi-ai pune centura, spuse el. Te vor taxa pentru rahatul ăsta, chiar dacă mă crezi sau nu.

Kylie îşi puse centura.

— Mersi, spuse ea. Ai apărut din senin.

— Orice se poate întâmpla. Cine sunt aceşti tipi?

— Turişti.

— Ok. Ascultă, ştii ceva?

— Ce?

Îşi luă mâna de pe volan şi scoase localizatorul lui Kylie din buzunarul de la haină.

— Pariez că pot să repar asta.

— Ai paria pe sufletul tău?

— De ce nu? spuse el rânjind.

Opriră la apartamentul lui ca să ia uneltele, în timp ce Kylie aşteptă în maşină. Era un ceas pe tabloul de bord. 11:45 a.m. Îşi reglă cronometrul de la mână. Douăsprezece ore şi gata.

Au mers într-o cafenea din Belltown. O muzică şi mai incomprehensibilă răsuna din difuzoarele amplasate lângă tavan. Picturi ale unor artişti locali umpleau pereţii, culori violente, feţe de câini, bărbaţi şi femei înecându-se, cu gurile căscate.

Kylie era cu ochii-n patru la apariţia Turiştilor.

Toby demontă localizatorul cu trusa de scule aşezată lângă cafeaua sa expresso. Scoase carcasa dispozitivului şi examină componentele cu ajutorul unei lupe şi al unei lanterne cu lumină puternică. Îşi scoase haina, având pe dedesubt un tricou de culoare neagră cu mânecile suflecate. Braţele sale erau păroase. Avea un tatuaj cu spini albaştri în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Nu spuse nimic vreme îndelungată, cu atenţia concentrată. Kylie mai bău un expresso, ca o regină a lumii, ca şi cum nu ar fi cine ştie ce mare lucru să ceri pur şi simplu să ţi se aducă cafea atât de bună şi să primeşti.

— Deci? spuse ea.

— Ăă.

— Ce-i?

— Ăă, ce *este* obiectul ăsta?

— Spuneai că nu e necesar să ştii.

— Nu e necesar să ştiu, doar că vreau să ştiu. La urma urmei, pentru tine am pariat pe sufletul meu nemuritor că îl voi repara, aşa că ar fi plăcut să ştiu pentru ce este folosit.

— Nu reuşim întotdeauna să aflăm lucrurile plăcute, nu-i aşa? spuse Kylie. Mai mult decât atât, eu nu cred în suflet. Este o teorie care să fie spusă.

Ceva ce şi mama ei îi spusese, gândi ea. Bătrânii nu vorbeau despre suflete. Ei vorbeau despre grădini zoologice.

— Ai băut cafelele într-o clipită. O vrei şi pe a treia?

— Da.

El scoase un chicotit, îi dădu câţiva dolari, ea merse la bar şi mai comandă un expresso, cu capul vâjâindu-i într-un mod foarte plăcut.

— Este un localizator, spuse ea, facându-i-se milă de el, după ce se întoarse şi se aşeză la masă.

— Da? Ce localizează?

— Nucleul Eternităţii oraşului.

— Aha, asta explică totul. Ce înseamnă Nucleul Eternităţii?

— Este un mecanism extraterestru care generează câmp electric în jurul oraşului şi îl menţine într-o buclă de şaisprezece ore.

— M-am prins.

— *Acum* poţi să îl repari?

— Arată-mi ceva.

— Da, spuse ea sorbind al treilea expresso.

— Care este sursa de energie? Nu văd nimic care să semene câtuşi de puţin cu o baterie.

Se apropie de el, frunţile lor fiind aproape lipite. Îi arătă cu degetul roz cu unghia roasă.

— Cred că este chestia aceea spiralată, spuse ea.

El mormăi. Ea nu se dădu înapoi. Îl mirosea, îi mirosea pielea. El îşi ridică privirea din mecanismele aparatului. Avea ochii de un albastru spălăcit, cu irişii înconjuraţi de cercuri negre.

— Eşti o fată cam ciudată, spuse el.

— Cam.

— Îmi plac ciudăţeniile.

— De unde vin eu, spuse Kylie, aproape toţi bărbaţii sunt impotenţi.

— Serios?

Ea dădu din cap aprobator.

— De unde vii, întrebă el, din est?

— Estul iadului.

— Aşa s-ar părea, spuse el.

Ea îl sărută la repezeală, cu sângele zvâcnindu-i de cofeină şi feromoni. Apoi se depărtă, îşi unse buzele cu balsam de buze şi se uită cu atenţie mare la el.

— Mai bine nu făceai asta, spuse ea.

— *Eu?*

— Ocupă-te de localizator, da?

— Ciudato, spuse el, luând o şurubelniţă cu vârful nu cu mult mai mare decât un picior de păianjen.

Un pic mai târziu ea se întoarse de la toaletă şi el ansamblă localizatorul şi se uita nedumerit la tastatură. Găsi şi butonul de pornire. Display-ul pătrat de doi inci strălucea în culoarea de albastru rece a stelelor. Ea i-l înşfăcă din mână şi îl porni. Un semnal roşu începu de îndată să clipească.

— Funcţionează? întrebă Toby.

— Da, spuse ea, ezită şi apoi continuă. Hai să mergem la o plimbare. Eu voi dirija.

Zis şi făcut.

Lui Kylie îi plăcea maşina rotundă, culoarea canarului. O considera ca fiind luxoasă şi utilă în acelaşi timp. Lăsându-şi localizatorul să o ghideze, îi dădea indicaţii lui Toby. După mai multe greşeli şi 2,6 mile acumulate pe contor, spuse:

— Opreşte. Nu, mergi mai departe, dar fără prea mare viteză.

Trecură prin faţa unui magazin închis, aflat la parterul unei clădiri cu patru etaje de pe First Avenue, un fel de sex shop, cu geamurile văruite şi lipite pe interior cu hârtie de ambalaj maronie. Doi bărbaţi în costume ieftine pierdeau vremea prin faţa clădirii. Turişti.

Kylie se lăsă în jos.

— Nu te uita la tipii aceia, spuse ea. Continuă să mergi.

— În fine.

Mai târziu au parcat maşina sub calea ferată urbană şi au mâncat sandwich-uri. Kylie nu putea să treacă peste ideea că totul era atât de bun, mâncarea, cafeaua, *aerul*. Felul în care lucrurile obişnuiau să fie. Cu greu putea să creadă cât de minunate fuseseră toate, cât de mult se pierduse.

— Ok, spuse ea, vorbindu-şi mai mult ei însăşi, deci ei ştiu că sunt aici şi supraveghează Nucleul.

— Nemernicii ăia, spuse Toby.

— Lucrurile nu ţi s-ar mai părea aşa amuzante, dacă ai şti cu adevărat ce sunt ăia.

— Păreau nişte vânzători de maşini second hand.

— Sunt Turişti, spuse Kylie.

— Oh, Doamne! Mai mulţi turişti!

Kylie muşcă din sandwich. Luă o îmbucătură prea mare. Fiecare aromă era ca un drog. Ceapă, brânză provolone, curcan, muştar, piper.

— Şi turiştii răi sunt din, întrebă Toby, California?

— Din altă realitate dimensională.

— Asta am spus şi eu.

Cronometrul lui Kylie scoase un sunet uşor. Zece ore.

În maşina galbenă se aflau multe mirosuri şi unul din ele era al lui Toby.

— Mai ai şi alte tatuaje? întrebă ea.

— Unul. Este...

— Nu-mi spune, spuse ea.

— Ok.

— Vreau să mi-l arăţi. Dar nu aici, ci acasă la tine.

— Vrei să vii la apartamentul meu?

— La apartamentul tău, da.

— Bine, ciudato.

El rânji şi făcu întocmai.

Câteva momente preţioase mai târziu, cronometrul sună iar. Nu-l mai avea la mână. Era pe podeaua din lemn

de esenţă tare, rătăcit printre hainele ei. Toby, care stătea gol lângă frigider, ţinând o sticlă cu suc de struguri, spuse:

— De ce face ceasul tău aşa?

— Este o numărătoare inversă, spuse Kylie, privindu-l.

— O numărătoare inversă pentru ce?

— Pentru sfârşitul ciclului curent. Sfârşitul buclei.

El bău din sticlă, punându-şi gâtul la treabă. Ei îi plăcea să-l privească acum, orice făcea. Termină de băut şi puse dopul.

— Bucla, spuse el, dând din cap.

Când se întoarse să pună sticla la loc în frigider, ea îi văzu iar tatuajul: o cruce care arunca săgeţi de lumină. Pe umărul lui stâng.

— Nici măcar nu poţi să-ţi vezi crucea, spuse ea.

El se întoarse în pat.

— Nu am nevoie să o văd, spuse el. E suficient să ştiu că se află acolo, păzindu-mi spatele.

— Eşti catolic?

— Nu.

— Mama mea este.

— Însă îmi place ideea de Iisus, spuse el.

— Tu eşti mai ciudat decât mine, spuse Kylie.

— Nici pe departe.

Îl sărută pe buze, dar când el încercă să o dezmierde, îl împinse încet înapoi.

— Du-mă undeva.

— Unde?

— La casa bunicilor mei. Se referea, de fapt, la ’stră’bunici, însă vru să evite explicaţiile celor atâtea decade care trecuseră în afara buclei Prezervării.

— Chiar acum?

— Da.

Era o casă albă în cadre pe Queen Anne Hill, amplasată comod printre vecinii înstăriţi, pe o stradă umbrită de stejari seculari. Kylie îşi lipi nasul de geamul portierei de pe partea pe care stătea, a Vee Dub-ului, cum îşi numea Toby vehiculul.

— Opreşte, spuse ea. Aici e.

El conduse maşina după colţ şi opri motorul. Kylie îşi ridică ochii de pe fotografia decolorată din mâna ei şi privi spre casă. Mama mamei sale făcuse fotografia, chiar cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul lumii. În ea, străbunicii lui Kylie se aflau în faţa verandei, fiecare cuprinzând pe celălalt cu braţele, făcând cu mâna şi zâmbind. Nu se afla nimeni acum în faţa verandei.

— Este adevărată, spuse Kylie. Mă uit la această poză de când mă ştiu.

— Nu ai mai fost niciodată aici?

Ea clătină din cap. În acelaşi timp, cronometrul sună.

— Cum merge numărătoarea inversă, întrebă Toby.

Ea se uită la display-ul digital.

— Opt ore.

— Şi ce se întâmplă la miezul nopţii?

— O ia de la capăt. Sfârşitul este începutul.

El râse. Ea nu.

— Deci după aceea este duminică, nu? Şi după aceea începi numărătoarea inversă pentru luni?

— La terminarea buclei *nu* este duminică, spuse ea. Este aceeaşi zi iar.

— Două sâmbete. Mare scofală.

— Nu doar două, ci încontinuu. Data de 9 noiembrie de o mie, zece mii, un milion de ori.

— Ok.

— Poţi să te uiţi la mine cum vrei. Nu mă interesează dacă mă crezi. Ştii ceva, Toby?

— Ce?

— Am parte de o zi *extraordinară*.

— Este ziua de 9 noiembrie pentru tine.

Ea îi zâmbi, apoi îl sărută, acel sentiment, gustul, toate senzaţiile în totalitatea lor.

— Vreau să-mi văd bunicii acum.

Deschise portiera şi ieşi. El rămase în maşină. Traversă peluza presărată cu frunze mari, colorate, de stejar, până la uşa de la intrare, aruncând priviri pe furiş, vrând să ştie dacă el se mai afla încă acolo, aşteptând-o în maşina galbenă. Iubitul ei. Prietenul ei.

Începu să bată la uşă, cu ezitări. Din interiorul casei mari se auzeau muzică în surdină şi râsete. Se uită de jur împrejur. O frunză portocalie de stejar se desprinse din copac şi fu purtată spre pământ. Cerul era senin şi rece. Mai târziu urma să se umple de nori şi să plouă. Kylie ştia totul despre această zi. I se povestise despre ea de când era mic copil. Ultima zi a lumii, conservată perfect pentru edificarea Turiştilor extratereştri şi a antropologilor. Unii oameni afirmaseră că ceea ce se întâmplase fusese un accident, o consecinţă a rupturii produse de extratereştri, distrugând spectrul realităţii. Ceea ce înfuria la culme pe toată lumea, se gândi Kylie, era atitudinea de uşurare. Nu existase nicio armată cotropitoare, nicio invazie. Au venit, au distrus totul, intenţionat sau accidental, şi apoi au uitat de supravieţuitori. Prezervarea a rămas singura mărturie despre foştii stăpâni ai Pământului care îi interesa.

Lui Kylie nu-i păsa de toate astea acum. I se spusese despre acea zi, dar niciodată nu-i înţelesese semnificaţia, plăcerea ei senzorială adevărată, frumuseţea ei incredibilă şi justeţea. Un val de plăcere pură o cuprinse şi pentru un moment simţi o fericire nestăpânită.

Bătu la uşă.

— Da? spuse o femeie la vreo cincizeci de ani, cu ochi verzi plini de viaţă, şi cu chipul brăzdat de ridurile lăsate de râsul reconfortant. Asemenea casei, era şi ea o imagine care prinsese viaţă. (Bunica lui Kylie arătându-i fotografiile, gălbejită şi uzată de prea multe atingeri.)

— Bună, spuse Kylie.

— Pot să te ajut? spuse fotografia în viaţă.

— Nu. Adică, vroiam să vă întreb ceva.

Expresia feţei în aşteptare era atât de familiară.

— Vroiam doar să ştiu, aveţi o zi bună, mai bine zis, o zi extraordinară? întrebă Kylie.

Răsucind uşor capul, îşi ţuguie buzele nesigură, gata să creadă că aceasta era o întrebare nevinovată de la o persoană nevinovată.

— Este un fel sondaj, spuse Kylie. Pentru şcoală?

Un bărbat de vreo şaizeci de ani, care purta un pulovăr larg din lână şi ochelari se arătă la uşă.

— Ce-i toată treaba asta? întrebă el.

— Un sondaj al fericirii, spuse străbunica lui Kylie şi râse.

— Un sondaj al fericirii?

Îşi cuprinse cu naturaleţe nevasta cu braţul şi o strânse lângă el cu prietenie.

— Da, spuse Kylie. Pentru şcoală.

— Ei bine, mă simt fericit ca peştele în apă, spuse străbunicul lui Kylie.

— Şi eu sunt ca peştele, spuse străbunica lui Kylie. Unul fericit.

— Mulţumesc, spuse Kylie.

— Cu mare plăcere. Doamne, dar pari atât de familiară.

— Şi voi. La revedere.

Odată ajunsă la maşină, Kylie îi strânse mâna lui Toby. Fusese odată un băiat la Periferie. Era impotent, dar îi plăcea s-o atingă pe Kylie, să fie cu ea, şi nu se supăra să se uite la filmele ei preferate. El îi făcu pe Bătrâni trişti şi mânioşi, dar amintirile cu el rămăseseră stocate în mintea ei. Mâna băiatului era tot timpul rece şi osoasă. Şi nu din vina lui. Cel mai frumos moment pentru ei fusese o noapte petrecută în una din ruine cu un şemineu funcţionabil şi cu mobilă de ars, suficientă să le ajungă pentru mai multe ore. Au avut o carte de poeme şi şi-au citit pe rând unul celuilalt. Majoritatea poemelor nu aveau sens pentru Kylie, dar îi plăcea sunetul cuvintelor, felul în care erau alcătuite. Afară, furtunile interminabile bubuiau şi pocneau şi fulgere violente se auzeau în camera comodă încălzită de foc.

În maşina galbenă, mâna lui Toby era fierbinte. Prietenoasă şi intimă.

— Ce mai fac? întrebă el.

— Sunt fericiţi.

— Minunat. Ce mai urmează?

— Dacă ai şti că aceasta este ultima ta zi din viaţă, îl întrebă Kylie, ce ai face?

— Aş găsi o fată ciudată şi aş face dragoste cu ea.

Ea îl sărută.

— Altceva?

— Ăă…

— Fără să părăseşti oraşul. Nu poţi să părăseşti oraşul.

— De ce nu?

— Pentru că ai fi prins în Câmpul de Prezervare, până ce ar reîncepe bucla. Celor dinăuntru li se pare că oamenii ies din oraş, dar nu e aşa.

El o privi îndeaproape, căutând sensul glumei, şi apoi spuse rânjind:

— Nu am vrea să ni se întâmple asta.

— Nu.

— Dar cum ţi-ai petrece *tu* ultima zi? întrebă el.

— Aş găsi un băiat ciudat care poate să repare obiecte şi l-aş pune să mă repare.

— Tu nu ai nevoie de reparaţii. Nu eşti stricată.

— Ba sunt.

— Da?

— Hai să ne plimbăm cu maşina. Apoi să luăm o masă cu totul şi cu totul gustoasă, mâncarea cea mai bună care îţi vine în minte.

— S-a făcut.

— După aceea ne putem întoarce la apartamentul tău.

— Ce-i cu numărătoarea inversă?

— Dă-o naibii de numărătoare. Kylie apăsă butonul de reglaj al cronometrului.

— Gata, spuse ea. Gata cu numărătoarea inversă.

— Îţi place pizza? întrebă Toby.

— Nu ştiu. Ce-i asta?

După ce au făcut dragoste a doua oară, Kylie adormi lin pe canapeaua lui Toby. Nu era obişnuită cu atâţia stimuli puternici, atâta mâncare şi băutură, atâtea atingeri.

Se trezi brusc, dintr-un vis care îi dispăru imediat din minte. Se auzea răpăitul ploii, dar nu era acea ploaie teribil de otrăvitoare a lumii din care venea ea. Lumina străzii arunca prin geam o umbră curgătoare peste piciorul patului. Îi aminti de fântâna strălucitoare de pe cheiuri. Camera era plăcută, agreabilă şi la adăpost. Era un ceas pe

măsuţa de lângă pat, dar nu se uită la el. Putea să se termine chiar în acel moment.

Se ridică în capul oaselor. Toby stătea la birou sub un afiş de film, aplecat peste ceva luminat de o lumină foarte puternică şi densă. Purta jeanşi şi nu avea tricou sau şosete.

— Salut, spuse ea.

El se întoarse brusc şi apoi zâmbi spunând:

— Hei, Kylie. Ai dormit bine?

— Mi-e sete.

El se ridică şi-i aduse o sticlă de apă pe jumătate plină din frigider. În timpul acesta, ea observă localizatorul în bucăţi pe masă.

— Nu mai avem nevoie de el, spuse ea, arătând cu degetul spre masă.

— Eram doar curios. Pot să-l ansamblez la loc, fără probleme.

— Nu-mi pasă de el, spuse ea şi se lăsă pe perne, cu ochii închişi.

— Kylie?

— Da? zise ea cu ochii închişi în continuare.

— Cine eşti? Cu adevărat.

— Sunt fata ta cea ciudată.

— În afară de asta.

Ea deschise ochii.

— Nu strica asta. Te rog, nu.

— Ce să stric?

— Asta. Noi. Acum. Este tot ce contează.

Ploaia bătea în geam. Urma să plouă toată noaptea, o ploaie lungă, purificatoare. Apa pe care oricine putea s-o adune într-o cupă şi s-o bea dacă vroia – apă din înaltul cerului.

Toby îşi dădu pantalonii jos şi se strecură în aşternut lângă ea, cu corpul fierbinte ca un câmp magnetic care o atrăgea înspre el. Îşi lipi obrazul de pieptul lui. Inima lui bătea regulat.

— Totul este perfect, spuse ea.

— Mda. Nu părea prea convins de ce spunea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse el. Doar că toate acestea se întâmplă cam repede. Nu crezi că ar trebui să ştim mai multe unul despre celălalt?

— De ce? Prezentul este cel care contează.

— Mda, dar mă refer la întrebări gen – cu ce te ocupi? Unde locuieşti? Lucruri de bază. Lucruri importante, de asemenea, cum ar fi dacă crezi sau nu în Dumnezeu sau pe cine ai vota ca preşedinte.

— Vreau să fac o plimbare lungă prin ploaie. Vreau s-o simt pe faţă, fără a-mi fi frică sau rău.

— Ce vrei să spui?

— Tu strici totul. Te rog, hai să facem fiecare secundă fericită. Această zi să fie una pe care să vrem să o retrăim de o mie de ori.

— Nu vreau să trăiesc *nicio* zi de o mie de ori.

— Hai la plimbare.

— De ce atâta grabă?

Ea se ridică din pat şi începu să se îmbrace, cu spatele la el.

— Nu fi supărată, spuse el.

— Nu sunt supărată.

— Ba da.

Ea se întoarse spre el, încheindu-şi bluza.

— Nu-mi spune cum sunt.

— Îmi pare rău.

— Tu, practic, eşti somnambul în ziua cea mai importantă a vieţii tale.

— Nu sunt somnambul.

— Nici măcar nu vrei să te îndrăgosteşti de mine?

El râse nesigur şi spuse:

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

— Ba-l ştii. Kylie.

— Mă refer la numele de familie.

— Nu contează.

— Pentru mine contează, spuse Toby. Contezi pentru mine.

Terminând cu bluza, ea se aşeză pe marginea patului, ca să-şi înnoade şireturile.

— Nu, nu contez, spuse ea. Îţi pasă de mine doar dacă poţi să afli totul despre trecutul meu sau viitorul nostru. Nu poţi trăi bine o zi şi să fii fericit.

— Acum vorbeşti ca Hemingway.

— Nu ştiu ce înseamnă asta şi nici nu-mi pasă. Îşi luă pelerina.

— Unde te duci?

— La plimbare. Ţi-am *spus* ce vreau.

— Mda, cred că am fost prea ignorant ca să mă preocupe.

Ea trânti uşa la plecare.

Stătu sub felinarul ce conferea o lumină portocalie străzii. Era confuză şi stătea cu faţa înclinată, ca să fie spălată de ploaie. Oare o privea de la geam, cu inima gata să-i iasă din piept? Aşteptă şi iar aşteptă. Aceasta este partea în care el ar fi trebuit să fugă înspre ea, s-o îmbrăţişeze, s-o sărute şi să-i spună că o iubeşte, o iubeşte, o iubeşte.

Dar el nu ieşi.

Privi ţintă la clădirea de cărămidă scăldată de lumină şi la ferestrele întunecate ale apartamentelor, fără a şti sigur care era a lui.

El nu ieşi, şi totul era ruinat.

Un autobuz trecu cu huruit între ea şi clădire, cu oameni cu chipuri palide, indiferente.

Kylie păşi în ploaie. Nu era otravă, dar era rece şi, după câteva momente, neplăcută. Îşi puse gluga şi se plimbă cu capul în jos. Trotuarul ud era o paletă de pete luminoase de la neoane. Degetele ei simţiră conturul explozibilului din buzunar. Putea să găsească clădirea cu geamuri acoperite cu hârtie maronie. Chiar dacă Turiştii ar fi încercat să o oprească, ea putea totuşi să pătrundă în interior şi să distrugă Nucleul Eternităţii. Era ceea ce vroia mama ei, ce doreau şi Bătrânii. Dar dacă o prindeau? Dacă rămânea în buclă pe parcursul întregului ciclu, ar fi devenit o parte integrantă din el. Nu putea să suporte gândul acesta, mai

ales la felul cum suferea în acel moment. Nu ştia cât era ceasul. Nu ştia *ora*. Trebuia să ajungă la scuter şi să iasă.

Un claxon se auzi chiar lângă cotul ei. Uimită, îşi ridică privirea. Era un vehicul puţin înalt şi lat, cu un băiat aplecat spre geam, zâmbind afectat.

— Hei, nu vrei să mergi la plimbare? întrebă el.

— Nu.

— Atunci du-te dracului, târfă!

Mormăi printre dinţi şi vehiculul acceleră, spintecând aerul în aşchii dinţate.

Ea grăbi pasul. Străzile erau încurcate. Se pierduse. Panica creştea. De ce nu putuse să vină după ea, să-i pară rău şi să o iubească? Dar nu era ca în părţile cele mai bune ale filmelor. Unele erau bune, dar multe nu. Poate că mama ei avea dreptate. Dar Kylie nu credea în suflet, aşa că nu era mai bine să aibă parte de o zi veşnică, decât nicio zi? Nu?

Du-te dracului, târfă.

Se întoarse şi fugi înapoi în direcţia din care venise. La început nu se gândise că putea să o găsească, dar uite acolo, clădirea cu apartamente! Şi Toby care ieşea afară din hol, încheindu-se haină. O văzu şi ea fugi înspre el. Nici el, nici ea, nu o făcuseră intenţionat şi aceasta a fost partea în care s-au împăcat, apoi tot restul buclei urma să fie bună – momentele fericite de după împăcare. Trebuia să combini binele şi răul. Răul făcea binele mai bun. Alergă spre el şi-l îmbrăţişă, simţind mirosul puternic de piele udă al hainei lui.

— Veneai după mine, spuse ea.

El nu spuse nimic.

— Veneai, spuse ea.

— Mda.

Îşi simţi inima cât un purice.

— Este ziua cea mai frumoasă pe care am avut-o vreodată, spuse ea.

— Îi dau nota 7,5.

— Nu ştii nimic, spuse ea. Ai cunoscut-o pe fata ta ciudată, ai avut parte de o aventură şi ai salvat întreaga lume.

— Când prezinţi lucrurile în felul acesta, este de nota 9. Aşa că hai să-ţi cumpăr o băutură caldă şi să-mi povesteşti despre turiştii din a cincea dimensiune.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

El se uită la ceas.

— Unsprezece şi cinci.

— Nu vreau o băutură caldă, spuse ea. Poţi să mă duci într-un loc cu o privelişte minunată şi unde putem să stăm în Vee Dub?

— S-a făcut.

Oraşul se întindea în faţa lor. Apa din Elliot Bay era neagră. Ploaia lovea în maşină şi motorul ticăia ca un cronometru. Era ciudat cu scaunele depărtate, dar s-au cuibărit unul în altul, Kylie aşezându-şi capul lipit de pieptul lui Toby. El deschise aparatul de radio – nu pe frecvenţa cu zgomot – ci muzică jazz, ca o completare la ploaie. Stătură de vorbă, intim. Kylie inventă o viaţă şi i-o servi, împrumutând poveşti pe care mama şi bunica ei i le spuseseră. O numi ciudată, alintul lui, şi-i vorbi despre ce vor face în ziua următoare. Ea acceptă în dar viitorul, dar trăia în acel moment, această inhalare dulce a prezentului, acest sfârşit fericit, fericit. Apoi luminile din Seattle părură să se înceţoşeze. Kylie închise ochii, cu mâna pe sfera de explozibil şi cu mintea moţăind repede ca într-o gogoaşă de mătase.

Kylie apăsă detonatorul şi fu orbită de lumina bruscă.

————————————

Traducere: Oana Cercel

„Life on the Preservation” by Jack Skillingstead

Filme pentru acasă

Mary Rosenblum

Născută în 1952, locuieşte în Oregon, are specializare în biologie şi a început să publice în 1990. Primul său roman, „The Drylands” a obţinut Compton Crook Award for Best First Novel în 1993. S-a îndreptat spre genul mystery şi abia în ultimii ani a revenit la science fiction. A reuşit să publice peste 50 de povestiri până acum. Ultimul său roman este „Horizons” (2006).

„Home Movies” scrisă în 2006 e o povestire despre transfer de conştiinţă şi pseudonimitate. Dincolo de aventuri şi poveşti de dragoste, întrebări serioase îşi caută răspunsul.

————————————

Telefonul o trezi pe Kayla în timp ce visa o preerie cu iarbă nesfârşită, presărată cu flori albe şi albastre. Un fragment din memoria vreunui client? Uneori clienţii se mai strecurau în creierul ei, deşi nu aveau dreptul. Se ridică în capul oaselor, ameţită de somn, încercând să-şi amintească dacă vizitase vreodată vreuna din zonele de preerie ca ea însăşi.

— Acces, spuse ea, căscă, şi îşi focaliză atenţia asupra câmpului holografic format pe desktop-ul său.

— De obicei eşti trează la ora asta, spuse Azara, agentul ei, privind-o cu severitate de după un voal decorativ, împletit cu elemente strălucitoare din fibră luminoasă.

— Nu lucrez, spuse Kayla întinzându-se. Deci pot să dorm până mai târziu.

— Vei lucra acum, pufni Azara. O nuntă în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea tot tacâmul, preţul nu se discută. Te rog să pui ceva pe tine.

— Religia ta iese la suprafaţă.

Dar Kayla întinse mâna să-şi ia hainele de care se dezbrăcase cu o noapte înainte şi le trase pe ea.

— O săptămână întreagă? zise ea căscând din nou. Nu ştiu. Am întâlnit un băiat bun aseară şi nu ştiu dacă sunt dispusă să lipsesc o săptămână întreagă.

— Dacă mă mai vrei ca agent o vei face, spuse Azara, uitându-se lung la ea. Acest client este femeia cea mai năzuroasă cu care am avut de-a face în mulţi ani de zile. Dar plăteşte şi un bonus şi tu eşti singurul meu cameleon care se potriveşte cerinţelor ei fizice.

Una din acelea. Kayla oftă şi îşi îndreptă privirea spre peretele din bucătărie.

— Nu i-ai spus că nu vârsta sau felul cum arătăm sau chiar sexul sunt criteriile care ne ajută să vedem ceea ce vor ei să vadă?

— Îhî, făcu Azara dându-şi ochii peste cap. I-am dat explicaţia obişnuită. De mai multe ori. Buzele ei roşii formară un zâmbet larg. Dar a fost dispusă să plătească pentru excentricităţile ei, aşa că le vom respecta.

— Trebuie să fie bogată. Kayla puse cu lingura ceai verde din Sumatra într-o cană şi o introduse sub robinetul cu apă caldă. Ce frumos trebuie să fie pentru ea.

— Administratorul cu cea mai mare vechime al Coloniei Marte. Bineînţeles că bogată, altfel m-ar fi contactat? Azara îşi pocni degetele. Ai întâlnire cu ea în două ore. Se uită la Kayla în mod critic. Înfăţişarea exterioară contează pentru ea.

— Nu-ţi fă griji. Kayla îşi trecu o mână prin părul ei ciufulit în timp ce-şi bea ceaiul. Voi arăta bine.

— Aşa să fie, spuse Azara şi imaginea ei dispăru imediat.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate… în fine, de obicei dreptate… şi erau dispuşi să plătească mult pentru a vizita Pământul sau Europa sau

unul din habitatele cu microgravitaţie de pe Marte, prin delegat. Îşi bău ceaiul, făcu duş şi se îmbrăcă într-un veşmânt de culoare verde, dintr-o ţesătură fină ca borangicul, pe care îl cumpărase în decursul unei vizite pe platforma orbitală. Culoarea se potrivea cu ochii ei şi-i scotea în evidenţă părul roşcat. Arăta într-adevăr bine.

Exact două ore mai târziu, desktop-ul anunţă legătura cu Bradbury, oraşul cel mai important de pe Colonia Marte. Kayla acceptă legătura, curioasă. Îşi închinase câteva excursii virtuale pe Colonia Marte, şi ajunse la concluzia că majoritatea oraşelor subterane erau la fel de claustrofobe ca şi platformele orbitale, chiar dacă spaţiul acoperit de la suprafaţă permitea creşterea plantelor şi furniza apă. Câmpul holografic pâlpâi şi apăru bustul unei femei. Bătrână. Fenotip euro-celtic, fără selecţie de gene. Kayla analiză chipul afectat de patina timpului, ridurile şi ochii hotărâţi. Ţinând cont de nivelul actual al bio-ştiinţei, era *foarte* bătrână, ca să arate astfel. Şi foarte obişnuită să dea ordine.

— Kayla O'Connor, la dispoziţia dumneavoastră, spuse ea şi-şi fixă pe chip un zâmbet politicos, de bun venit.

Femeia o privi atent pentru un moment fără să scoată un cuvânt, şi apoi spuse salutând cu capul:

— Sunt Jeruna Nesmith, Administrator Principal al Oraşului Bradbury. Aş vrea să mă bucur de nunta fiului nepotului meu, care va avea loc pe o insulă mică, privată, ce include şi o reuniune de familie ce va dura o săptămână. Se aplecă înainte ca şi cum ar fi vrut să o privească pe Kayla în ochi. Agentul cu care am luat legătura m-a asigurat că tu ştii la ce anume vreau să mă uit.

Îhî, da, era într-adevăr obişnuită să dea ordine. Kayla zâmbi şi spuse:

— Doar după ce vorbim şi reuşesc să vă cunosc.

Deşi putea să pună pariu de pe acum că ştia la ce vroia căţeaua aceea bătrână să se uite.

— În mod obişnuit apreciez corect interesele clienţilor mei.

— Aşa a spus şi agentul. Sper că are dreptate. Nesmith se îndreptă de mijloc. Nu am timp de pierdut, aşa că să începem.

Şi gata cu tânărul director din Shanghai pe care îl întâlnise la club cu o seară înainte.

— Cum doriţi.

Kayla continuă să zâmbească şi începu să înregistreze.

— Aş dori să-mi spuneţi despre nuntă.

— Ce anume?

— Totul.

Kayla se lăsă pe spate în scaunul său inteligent care se întinse, armonizându-se cu ea, ca să o legene.

— Cine se căsătoreşte? De ce? Dacă se potrivesc. Ce părere au părinţii lor despre aceasta? Ce părere aveţi dumneavoastră despre aceasta? Pe cine aţi fi fericită să revedeţi şi pe cine aţi evita la nuntă? Ce părere aveţi despre fiecare dintre rudele şi invitaţii care vor participa?

— Ce legătură au toate acestea cu înregistrarea unor imagini pentru mine? spuse Nesmith ridicând din sprânceană. Nu este treaba ta.

— Şi înregistrarea cu conversaţia noastră va fi distrusă de îndată ce contractul ia sfârşit… aţi semnat contractul, îi aminti Kayla cu delicateţe. Dacă vreţi doar simple înregistrări este mai ieftin să angajaţi un cameraman decât un cameleon. Dar dacă vreţi ca eu să privesc cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care numai *dumneavoastră* le-aţi observa…

Zâmbi şi continuă:

— Atunci trebuie să gândesc ca dumneavoastră.

Din nou, Nesmith se uită atentă la ea.

— Nunta este a unuia din fiii nepotului meu. Făcu un gest cu mâna sa cu degete lungi. Un băiat răsfăţat, fără caracter, care nu va deveni mai bun însurându-se cu o fată la fel de răsfăţată şi de egocentrică, care face parte dintr-una din familiile mari de acvacultură. Este un spectacol pentru impresionarea altor familii din interior.

Ei bine, deja ştia cum trebuia să se uite la mire şi mireasă. Kayla setă aparatul pe modul de ascultare în timp

ce femeia vorbea. Observa extravaganţele inoportune, absurdităţile, corectura pronunţiei. Ah, şi asta nu era tot... Îşi coborî pleoapele, ascultând, fiind atentă la nuanţele emoţionale ale vocii şi expresiei, pe măsură ce femeia vorbea încontinuu, introducând câte o întrebare de fond ici şi colo. Căţeaua aceea bătrână chiar avea o ordine de zi. Interesant. Kayla absorbea fiecare cuvânt, asimilând această femeie la fel cum ai îmbrăca un costum pentru o petrecere.

* * *

Injecţia îi fu administrată la clinica ei obişnuită, de An Yi, tehnicianul ei favorit, în dimineaţa în care trebuia să-i plece avionul.

— Unde trebuie să ajungi de data aceasta? o întrebă ea pe Kayla în timp ce o aşeza pe scaunul cu spătar mobil, verificându-i organele vitale pe monitor. Vreun loc distractiv?

— Extravagant, în orice caz, spuse Kayla cu toate că ceva nu se potrivea şi asta o nelinişte puţin.

Trecu iar prin interviu, odată ce îi povesti şi lui An Yi despre nuntă şi reuniune. Nu. Nu putea să-şi dea seama de elementul lipsă. Se uită la tehniciană cum curăţa cu abilitate orificiul minuscul din artera carotidă şi cum pregătea doza.

— Ah, sună aşa de minunat. An Yi scoase un oftat în timp ce începu să injecteze nanoroboţii. Poate că la anul voi merge şi eu într-una din staţiunile de pe insulă. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanţa în Fouzhou. Tatăl meu vrea să fim toţi acolo la aniversarea celor o sută de ani ai săi. Făcu o faţă şi începu să râdă. Poate că ar trebui să te angajez să mergi în locul meu.

— De ce nu? spuse Kayla, după care injecţia o lovi aşa de tare că simţi pereţii clătinându-se.

Tot timpul o întorcea pe dos doza de nano care îi invada creierul. Mecanismele mici se răspândiră imediat, formând o reţea, înlocuind căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar până ce s-au stabilizat, toate simţurile sale păreau că

se deformează şi se schimbă cu rapiditate, iar în stomac apăru starea binecunoscută de greaţă. An Yi se ocupa cu asta de mult timp şi avea recipientul pregătit pentru Kayla, ştergându-i gura ulterior şi aşezându-i un prosop umed şi rece, pe frunte. Durerea de cap o lovi pe Kayla ca o săgeată şi o făcu să închidă ochii, concentrându-se pe respiraţie, aşteptând să-i treacă.

Când dispăru într-un final, An Yi o ajută să se aşeze şi-i întinse un pahar cu suc de mere amestecat cu ginseng. Gustul dulce acrişor al sucului şi gustul amar al ginseng-ului îi liniştiră stomacul şi ultima urmă a durerii de cap se pierdu cu totul.

— Clienţii tăi se supără că le este rău când obţin informaţia? întrebă An Yi, curioasă.

— Probabil, răspunse Kayla dând din cap. Dar, dacă doresc, pot cumpăra opţiunea de a transfera amintirile în propria lor memorie pe termen lung. Aşa că trebuie să suporte efectele secundare doar o singură dată. Se ridică, simţindu-se bine acum. Ar fi cazul să plec. Trebuie să termin de împachetat.

— Distracţie plăcută, spuse An Yi, cu o privire invidioasă.

— Voi face tot posibilul.

Kayla părăsi clinica şi luă monorail-ul spre oraş ca să-şi ia bagajul şi să o întindă la aeroport. Se va simţi bine, probabil, se gândi ea, chiar dacă părerea foarte proastă a Administratorului Marţian despre cea mai mare parte a familiei sale era obiectivă. Şi în plus mai era şi Ethan. Kayla zâmbi când folosi cardul la ieşirea din monorail. Elementul secret al clientei sale. El era drăguţ şi-i căzuse mai mult ca sigur cu tronc fetei bătrâne. Aşa că săptămâna nu va fi cu totul fără rost. Putea să flirteze cu el şi Jerunei nu-i va displăcea.

Înainte de a-şi părăsi apartamentul, îşi notă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Nu aveai dreptul să înregistrezi nimic, dar scrierea de mână în carneţelul cu pagini goale, pe care îl găsise la piaţa de vechituri, era lipsită de pericol. Acele însemnări serveau ca ajutoare

pentru a umple golurile din trecutul său. Era distractiv uneori să compare instrucţiunile clientului cu propriile ei observaţii ulterioare. Perspectivele clientului erau foarte rar obiective. Dacă ar fi fost, nu ar mai fi avut nevoie de ea.

* * *

Călătoria până la insula închiriată a fost obositoare. Familia plătise pentru un nivel maxim de securitate. Era necesar în vremurile acelea în care răpirile erau un job. Verificările de securitate şi întârzierile au luat timp, de vreme ce ea călătorise în calitate de oaspete invitat de un membru al familiei care *nu* pregătise nunta. Şi prin urmare, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, şi îndură cu stoicism punctele de control binecunoscute. Raidurile soldate cu răpiri erau reale, şi clienta ei va trebui să suporte şi ea întârzierile, când îi va fi administrată şi ei injecţia cu nanoroboţi.

Dar odată ce se îmbarcă în nava privată pe aeroportul Miami International, lucrurile s-au schimbat. Invitaţia fu declarată bună, şi toate gratificaţiile erau la locul cuvenit. Însoţitorul de zbor îi oferi fructe proaspete, tropicale, organice. Sau vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care îl savură. Era obişnuită să doarmă în avioane, aşa că se trezi, cu puteri noi, de îndată ce nava ateriză pe insula cu nunta. Ea fusese singurul pasager pe ruta aceea, şi imediat ce uşa a fost deschisă şi scara pentru coborâre desfăcută, trase în piept un suflu adânc de umiditate, flori, putregai, şi pământ. O amintire vagă i se trezi. Da, mai fusese într-un loc ca acesta… poate chiar *acest* loc… înainte. Ciudat cum mirosul era cea mai puternică legătură cu fragmentele joburilor ei din trecut şi care se infiltrează prin reţeaua de nanoroboţi. Coborî şi se îndreptă către clădirile acoperite cu stuc roz ale terminalului aeroportului de dimensiuni reduse, gândindu-se că va găsi vreun mijloc de transport. Plante agăţătoare cu flori acopereau pereţii şi se întindeau şi peste intrarea acoperită cu ţiglă, mireasma florilor provocându-i o altă tresărire a unui presentiment că *mai fusese pe acolo*.

În momentul în care se opri, o siluetă înaltă apăru din cadrul uşii.

— Tu trebuie să fii invitatul Jerunei, spuse el zâmbind spre ea, cu o poziţie a corpului un pic circumspectă, îmbrăcat într-un tricou de in, cu ochiuri mari şi pantaloni scurţi. Eu sunt Ethan. Îi întinse mâna. În familie, aparţin ramurii celor care nu fac nimic bun, deci cu această ocazie trebuie să fac pe şoferul. Bine ai venit la nunta deceniului.

Spuse toate aceste lucruri voios, dar cu ochii săi căprui rezervaţi.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea fermă de mână, se convinse că era tot aşa de drăguţ ca în înregistrările pe care le urmărise, şi-l lăsă să-i ia geanta. Dându-şi la o parte părul din ochi, zâmbi în timp ce-l analiza. De ce tu? se întrebă ea, în timp ce-l urma prin curtea acoperită de lespezi a aeroportului, pe lângă o fântână arteziană puţin adâncă, din marmură, cu peştişori aurii.

— De-abia aştept să fiu o invitată aici, spuse ea când au ajuns în afară, la şosea.

— Serios? Se întoarse spre ea, cu mâna pe camionul electric parcat alături. Ăsta e un job pentru tine, nu? Chiar poţi să te bucuri în aşa ceva? Gândurile tale despre ceea ce vezi nu se vor amesteca cu ceea ce înregistrezi?

Minunat. Kayla scoase un oftat.

— Deci de la cine s-a scurs informaţia? Că sunt un cameleon?

— Aşa te numeşti? El îi aranjă bagajele aduse de un hamal în uniformă, în spaţiul din spatele camionului. Nu te sperie? Că va trebui să cedezi gândurile şi sentimentele tale cuiva… contra cost?

Nu era ostil, cum erau mulţi alţii. El chiar întreba sincer.

— Nanoroboţii nu pot înregistra gânduri, şopti Kayla ca o precizare, zâmbind, şi se aşeză pe locul pasagerului.

Sarcina devenea mai grea când toţi ştiau. Acum nu va mai obţine reacţii sincere până ce el nu se va obişnui cu ea, uitând că înregistrează. Şi, de multe ori, în momentele cu

adevărat bune, vreun membru al familiei care a băut prea mult îşi va aminti şi va spune ceva. Oftă.

— Nanoroboţii înregistrează doar senzaţii… văz, auz, gust, atingere, miros. Asta e tot. Încă nu am lansat telepatia. Stră-stră-mătuşa ta… sau cum s-o fi numind… va trăi evenimentul cu toate simţurile, nu doar văz şi auz.

— Oh. Ethan urcă lângă ea, cu faţa îngândurată. Totuşi, nu este cam ciudat? Să ai de-a face cu străini tot timpul?

— Nu chiar. Ea îşi aranjă părul după ce camionul o luă din loc, bucurându-se de adierea produsă de viteza de deplasare în după-amiaza umedă şi apăsătoare. Păi, el nu trăise niciodată în afară, probabil că nu putea să vadă dincolo de bunăstarea unui stil în sânul familiei. Cu asta mă ocup… aflu despre familie, îmi dau seama de ceea ce clientul este interesat cu adevărat, astfel încât să pot să-i îndeplinesc cererile, ca şi când ar fi fost aici. Zâmbi la el. Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului în perioada în care mă aflu acolo. De asta se spune că mă pricep.

— Un cameleon. Dar el zâmbi când o spuse. Dar familia ta? Sentimentele tale faţă de ei se schimbă?

— Niciodată nu am avut una, spuse ea ridicând din umeri. Am fost o orfană londoneză în vremea când aspectul irlandez nu era un capriciu.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri iar, obosită de subiectul vechi şi neştiind cum ajunseseră până aici. Nu mai vorbise despre ea în timpul serviciului.

— Şi cum se face să eşti şofer? Zâmbi la el. Cum se face că faci parte din ramura celor care nu fac nimic bine?

— Oh, erau toţi foşti actori de pe Broadway, muzicieni, scriitori fără succes, tipul pierde-vară… conform crezului familiei noastre. El începu să râdă, fără a fi deloc în defensivă. Familia ne categoriseşte înainte de a face de ruşine pe careva, şi se asigură că ne ştim statutul. Ridică din umeri, aruncându-i lui Kayla o privire piezişă. Eu unul cânt jazz. Printre altele, familia nu este de acord. Dar nu mă ocup cu trafic ilegal de droguri, crime, mutilări sau altceva

de genul, aşa că mi s-a oferit şi mie o invitaţie autentică la această petrecere.

— Ca să fii şofer.

— Ei bine, da. Scoase un rânjet şi ochii săi căprui scăpărară. Doar trebuie să se asigure că-mi ştiu lungul nasului.

— Asta te deranjează? Întrebă pentru că era curioasă.

— Nu.

Vorbea sincer. Ea îi privi chipul pentru clienta sa.

O va lua în nume de rău, se gândi Kayla. Care era reacţia mai bună?

Ajunseră în staţiune. Mai mult stuc roz. Clădirile întinse aveau multe balcoane şi plante agăţătoare tunse cu grijă conferind mulţimii de vile un aer local şi izolat. Bazine de un albastru imaculat, cu fântâni arteziene erau răspândite ca şi când ar fi fost dintotdeauna în peisaj, spaţii cu umbreluţe, şezlonguri şi baruri. O conduse la intrare. Se cază şi observă că el se lipise de umărul ei.

Fără discuţie, personalul nu o lăsă să facă nimic. Doi tineri atrăgători cu feţe polineziene înfăşuraţi în şaluri colorate cu imprimeuri ale insulei în jurul taliei, luară toate bagajele şi o conduseră până la căsuţa sa cu palmieri umbroşi, un petec de nisip alb şi marea albastră la orizont. Kayla zâmbi la vederea locaţiei şi când le oferi un bacşiş, fu întâmpinată de refuz politicos din partea amândurora. Nu avea o vedere directă spre ocean… asta era pentru invitaţii importanţi ai familiei. Dar putea totuşi să zărească apa printre trunchi de palmier şi flori frangipani. Puţin. Iar mobila era de înaltă clasă. Bambus lăcuit şi sticlă, cu tapiţerie de bumbac înflorat… fibră naturală, nu sintetică.

O bătaie în uşă anunţă un alt servitor cu un cărucior cu şampanie, pahare şi o tavă cu aperitive. *Puu-puu.* Cuvântul se auzi, spontan. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să-şi amintească, dar nu putu face legătura. Văzu două pahare.

— Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Zâmbi la tânărul servitor, care zâmbi înapoi, cu ochii negri adânciţi în ai ei, aşeză farfuriile şi mâncarea pe măsuţa joasă din faţa canapelei tapiţate cu mătase,

desfăcu şampania cu gesturi largi şi umplu două pahare înalte. Îi întinse unul ei cu o plecăciune, şi vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, gândi ea, îi întâlni privirea, zâmbi, scutură din cap în stilul binecunoscut de el, şi-i întinse celălalt pahar lui Ethan, după ce plecă servitorul. Iau o înghiţitură, spuse ea. Şi atât. Întunecă percepţia.

— În cinstea unui loc şi a unui timp minunat, spuse ea.

— Ce plictisitor! Dar ai dreptate cu locul şi timpul.

Atinse marginea paharului său de al ei şi se auzi clinchet de cristal. Bineînţeles.

— Spune-mi ce vrea stră-stră-mătuşa mea sau ce mi-o fi fiind să vadă.

Pe tine, îşi spuse ea, ridicând paharul în linişte, şi luându-şi înghiţitura.

— Familia. Ceremonia. Felul cum fiecare înţelege evenimentul.

— Nu vrei să-mi spui.

— Nu. Rânji. Bineînţeles că nu.

— Îmi pare rău. Râse şi bău din pahar. Nu ar fi trebuit să întreb. Se aşeză pe canapea, cu privirea contemplativă. Doar că ea este aşa… nu ştiu cum să spun… o renegată. Dar a scăpat. Zâmbi. Pur şi simplu a plecat şi şi-a cucerit propria ei planetă. Începu să râdă. Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care niciodată nu ne-am luat revanşa. Nu-mi vine să cred că chiar îi pasă de nunta aceasta, înţelegi?

Nu înţelegea. Nu prea. Kayla se lăsă pe spate lângă el, pe canapea, întinzându-şi cârceii musculari cauzaţi de călătorie, cu ochii pe Ethan, analizându-l din cap până-n picioare, ca şi când ar fi fost iubitul ei.

— Şi ai întâlnit-o vreodată?

— Pe Jeruna? Ethan ridică din umeri. Nuu. Nu cred că s-a mai întors vreodată pe aici, după ce a plecat pe Marte. Şi asta s-a întâmplat înainte de a mă naşte.

Interesant. Deci de ce era el important? Kayla se relaxă, bucurându-se de ceea ce vedea. Era mai drăguţ decât în înregistrări. Şi nu băiatul răsfăţat, de bani gata, la care se

aşteptase. Păcat. Îşi înăbuşi un junghi scurt de „ce-ar fi fost dacă”.

El tresări şi scoase un dispozitiv din buzunar.

— Ah, uite. Un alt nou-venit de condus. Se ridică şi puse paharul pe jumătate gol pe masă. Vroiam să te întreb dacă vrei să sari peste cina cu toată familia, din seara aceasta. Să mâncăm pe plajă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Dar pun pariu că nu poţi.

— Nu, nu pot, spuse ea cu o voce care suna a regret. Şi care nu era deloc forţată. Vrei să mă ajuţi? Pentru că tonul lui dădea impresia că vroia să se sustragă. Să stai lângă mine? Să-mi dai nişte indicaţii? Mi-ar place ca bătrâna să nu creadă că a aruncat banii în vânt.

El ezită, dădu din umeri. Îşi încreţi nasul şi spuse:

— Pentru tine, voi suferi. Începu să râdă. Şi acum mi-eşti datoare.

— Ok, sunt.

Râseră amândoi. Îi surprinse profilul slab, atletic, când se întoarse cu spatele să plece, promiţându-i să se întâlnească cu ea la ora stabilită pentru cină. Ce semnificaţie are el pentru tine? îşi întrebă ea clienta în tăcere. Ceva important, era sigură de asta. Serviciile sale nu costau ieftin.

* * *

Cina prenupţială se prezentă cu mâncare excelentă, vin distins şi conversaţiile obişnuite, plictisitoare şi egocentrice. Bineînţeles că scurgerea informaţiei privind identitatea ei făcuse înconjurul mesei. Dar, după băuturile dinainte de cină, în primul rând vin, toată lumea s-a destins şi a uitat de Kayla. Familia se transformă într-un grup de plângăcioşi. Kayla se plictisi repede de tânguielile nazale, ascuţite. Servitorii atenţi, care turnau vinul asiduu, nu au ajutat la rezolvarea problemei, umplând paharele de îndată ce nivelul lichidului scădea sub marginea paharului. Ea dădu un bacşiş maestrului ca să-i umple paharul cu o versiune nealcoolică a vinului, dar se părea că toată lumea era fericită cu lichidul autentic.

Ethan sorbi din pahar, dar nu bău prea mult, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre Kayla, îi şopti detalii ascunse despre diferiţi membri ai familiei, detalii care o solicitau să-şi adune tot autocontrolul pentru a nu izbucni în râs cu nasul în pahar.

— Mă vei băga în bucluc, murmură ea, aruncându-i lui Ethan o privire piezişă.

— Nu cu stră-mătuşa sau ce-o fi ea, pun pariu. El îi făcu cu ochiul. Niciodată nu a avut o părere foarte bună pentru toată adunătura noastră. Bău nişte Cabernet pe care servitorul i-l turnă ca să meargă bine cu spata de miel ce fusese cioplită spectaculos şi servită. Încă mă întreb de ce a făcut asta. Voi… cameleonii, cum vă numiţi voi înşivă… trebuie să fiţi foarte empatici faţă de clienţii voştri. El îşi curbă sprânceana. Nu ai putea să-mi spui? De ce vrea ea asta?

— Chiar nu ştiu. Ceea ce era adevărat. Îşi dădu seama că *asta* era ceea ce o supăra. De obicei, îmi dau seama, dar nu şi de astă dată. Ridică paharul. Zâmbi la el, prinzându-l într-o poziţie centrală, doar cu umbre drepte şi porţiuni foarte luminoase. Bănuiesc că… va fi foarte încântată… de comentariul tău.

— Sper. Îşi atinseră paharele şi un zâmbet străluci pe faţa lui Ethan. Îmi place stilul ei.

Cina interminabilă se îndrepta spre final. Ethan dorea să facă dragoste cu ea. Putea să simtă asta. Şi ea îl dorea, realizase asta cu un fior de regret pe care-i simţi între picioare.

Jeruna Nesmith se uita peste umerii lor.

Şi… în câteva zile… ea va abandona nanoroboţii în filtrele lui An Yi, vor fi trimişi clientei sale şi… Toată amintirea lui Ethan va fi de domeniul trecutului. Ah, poate totuşi vederea unor ochi căprui în vreo după-amiază de vară înăbuşitoare îi va atinge vreo coardă sensibilă şi se va întreba cu nepăsare de unde i-a venit amintirea. Îi va avea numele în jurnal – dar doar ca un semn mare de întrebare. *De ce el?*

Îi spuse noapte bună la uşa căsuţei ei şi se uitară unul în ochii celuilalt aproape de un golf la fel de imens ca marea nesfârşită. Apoi se întoarse cu spatele, închizând uşa cu zgomot după ea, nepăsându-i că doamna Nesmith avea să-şi amintească de acest lucru, şi păşi prin camera luxoasă, elegantă şi minunată până la bar, îşi turnă o porţie dublă de brandy foarte scump, îl bău şi se duse la culcare.

* * *

Nunta a fost exact cum era de aşteptat să fie. O mulţime de oameni bogaţi, multe haine scumpe, create de designeri celebri şi spectacol, pompă, eveniment, flori, mâncare rafinată şi băuturi scumpe… Ea se îmbrăcase, ca să fie în ton cu atmosfera, într-o rochie lungă, tip sari, din voal de mătase, dar se simţi puţin panicată când intră în capela enormă cu carpete din catifea roşie şi ghirlande de flori tropicale ce împodobeau rândurile de bănci. Ethan nu se afla acolo, şi clienta sa putea foarte bine să citească printre rânduri… sau aruncături de ochi… şi să ghicească faptul că încheierea fără evenimente deosebite a serii precedente avea de-a face cumva cu acest lucru.

Dar apoi îl observă mai departe, pe culoar, pe partea mirelui. Foarte formal şi drept. Prinse un cadru de trei sferturi cu el, uituc, cu privirea ştearsă şi inexpresivă. Apoi, ca şi când ar fi simţit ochii îndreptaţi spre el, se uită direct la ea. Nu schiţă niciun zâmbet, dar ochii lui îi cuprinseră pe ai ei şi, pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se cutremură, îi trimise un surâs vag, melancolic şi se aşeză pe partea miresei, unde putea să-l vadă bine.

Ceremonia a fost foarte tradiţională şi ea urmări cu privirea momentele cruciale… procesiunea, jurămintele, inelul, toate aceste lucruri. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi putut la fel de bine să fie sculptat în fibră acrilică, aşa de nemişcat stătea, dar ea se tot uita la el, oferindu-i fetei bătrâne ceea ce vroia şi ce plătise.

Ceremonia luă sfârşit şi toată lumea se împrăştie, apărând după aceea la recepţie. Nu-l observă pe Ethan, se

strecură prin mulţime, luând aminte la detalii familiale pe care clienta sa ar fi vrut să le vadă… mici ciorovăieli, ocheade, consumaţia de martini. Oh, da, se gândi Kayla în timp ce se uita cu ochii sticloşi şi observa totul. Ştiu ce crezi despre aceşti oameni şi ce ai remarca dacă ai fi aici. Ethan avea dreptate. Bătrâna chiar nu avea o părere foarte bună despre vreunul dintre ei. Cu excepţia lui Ethan, care, însă, nu se vedea nicăieri.

Prinse o vedere bună, panoramică, a grădinii în care era organizată recepţia. Palmierii aruncau umbre subţiri, iar umbrarele, parfumate de plantele agăţătoare înflorite, erau ca nişte unghere intime. Mese lungi cu gustări – decorate cu sculpturi din gheaţă şi mormane de fructe tropicale şi flori – ofereau fructe de mare proaspete, antreuri rafinate şi bar cu autoservire. Tortul impozant al miresei era aşezat pe măsuţa sa proprie, decorată cu ghirlande de flori şi însoţit de sticle de şampanie şi tăvi cu pahare. Soarele îi ardea faţa şi, când îi întoarse spatele, îl văzu pe Ethan, aşezat lângă un invitat mai în vârstă.

Aşadar, ea se uita direct spre ei când micul avion cu reacţie se apropie vâjâind la înălţime joasă, deasupra solului, chiar în spatele lui Ethan. Pluti în aer, ateriză vertical, cu motoarele huruind. Siluete în haine de camuflaj săriră din avion, mascate şi înarmate cu arme automate. Unul din ei trase un foc scurt în palmieri, sfâşiind frunzele. *La pământ*, urlă o voce amplificată. *Toată lumea la pământ, acum!*

Oh, la dracu. Un raid de răpire.

Femeile ţipară strident, vocile crescură în amplitudine şi după o clipă de neclintire, începu haosul. Unul din cei camuflaţi trase cu un pistol mic şi un chelner îşi puse mâna la beregată de îndată ce fu lovit de glonţul asurzitor şi se prăbuşi. Bucăţi de palmier sfâşiat cădeau pe trupul întins cu haine albe. Primul dintre invitaţi se întinse pe iarbă şi fu ca şi cum un gaz puternic mătura grădina, pe măsură ce toată lumea se întindea cu faţa în jos. Kayla se întinse şi ea pe iarbă, cu ochii fixaţi spre Ethan, care stătea ţeapăn în picioare. Nu fă pe eroul, îşi spuse ea în gând, dorindu-şi să-l

vadă *întins la pământ*, pentru că astfel nu-l vor lua pe el. Ce se întâmplase cu forţele de securitate? Unul din răpitori îmbrânci un chelner şi Ethan făcu un pas înainte. Nu, striga Kayla în sinea ei de îndată ce răpitorul întoarse puşca şi-l lovi pe Ethan cu patul puştii, acesta căzând la pământ. Kayla se încordă, cu ochii pe corpul moale al lui Ethan, sperând tensionată să simtă mişcare.

Nimeni nu mişcă şi nimeni nu va fi rănit, anunţă zgomotos difuzorul. Accent australian, remarcă Kayla. Multe din bandele profesionale de răpitori plătiţi erau australiene. Cele mai renumite. Cu colţul ochiului, observă siluetele trecând printre invitaţi, smulgând câte un colier ici şi câte un ceas colo, dar fără a jefui de-adevăratelea. Căutau pe cineva anume.

Acolo erau banii. Trebuiau să ia persoana şi să plece.

O mână îi cuprinse braţul şi o ridică în picioare ca pe o pană. Cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătând gata să iasă din piept, Kayla se uită lung în ochii cenuşii şi goi din spatele măştii verzi.

— Mişcă, spuse bărbatul.

— Faceţi o greşeală. Nu sunt…

Kayla îşi curmă vorba cu un icnet, de îndată ce el îi suci braţul la spate şi simţi durerea tăind-o ca un cuţit. Se poticni, pierzându-şi echilibrul când bărbatul o împinse înainte.

— Nu sunt oricine, spuse ea gâfâind, dar el îi sucea braţul mai tare, astfel încât lacrimi i se adunară în colţul ochilor şi durerea o măcina.

Fu apucată de mai multe mâini, cineva îi administră un drog în gât şi vederea începu să i se întunece. Cerul se învârtea şi o parte amorţită a minţii sale o lăsase să înţeleagă că o urcară în avion. Apoi… nimic.

* * *

Se trezi cu durere de cap şi se gândi pentru o clipă că era doar efectul unei doze de nano. Apoi umiditatea apăsătoare şi mirosul greu de tropice o aduseră înapoi pe insulă, la asaltul răpitorilor. Se ridică, cu ochii larg deschişi,

încercând să pătrundă întunericul absolut. Oarbă? Oare acel drog pe care răpitorii i-l administraseră interacţiona cu nano? O orbise?

— Este în regulă. Sunt aici.

O voce familiară, simţi braţe familiare cuprinzând-o.

— Ethan?

Vocea ei era tremurată şi se sprijini de el, când o trase mai aproape. Putea să-l întrezărească… doar vag. Nu era oarbă.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

— O mare greşeală s-a întâmplat, spuse Ethan râzând sălbatic. A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai lovit familia şi înainte. De obicei e vorba de tranzacţii, când te afli la categoria corectă de venituri.

— Ştiu dar… de ce eu? spuse Kayla înăbuşit. Simţi o saltea sub ea, remarcă zidurile, câteva coşuri din plastic, o toaletă ecologică. Nu fac parte din familia ta.

— Şi e posibil ca nici eu. Ethan scose un suspin adânc. Asta e greşeala. Proştii au înşfăcat poate pe singurii doi indivizi, din toată recepţia aceea, s-o ia naiba, care nu-şi pot plăti un preţ decent de răscumpărare. Sau tu poţi?

— Oh, Dumnezeule, nu aş fi cameleon dacă aş avea bani. Kayla îşi închise ochii, vâjâindu-i capul. Ei pot verifica. Nu sunt bani suficienţi în contul meu ca să merite strădania.

Se cutremură pentru că răpirea era o alegere acceptată de carieră şi regulile erau foarte civilizate… afară de cazul când nu puteai cu adevărat să plăteşti. Atunci nu mai erau civilizaţi deloc.

Ethan îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Poate că Jeruna va plăti pentru tine, spuse el.

Ea clătină din cap. Nu, ea era un cameleon doar pentru că putea să citească oamenii. Jeruna Nesmith nu avea să plătească răscumpărarea unui contractant plătit.

— Ei bine, n-ar fi rău să începem să ne facem planuri, spuse Ethan cu acelaşi râs sălbatic. Eu nu am şanse mai bune de răscumpărare.

— Tu eşti din familie. Din interior.

— Mda, dar un alt clan l-a răpit pe fratele meu mai mare când eram copil. Cred că avea, poate, şapte ani. Familia nu l-a răscumpărat. Atitudinea lor a fost „vrei să-ţi urmezi propria ta cale, n-ai decât”.

Kayla nu l-a întrebat ce s-a întâmplat cu fratele său. Înţelese răspunsul din nuanţa aspră a tonului său. Analiză pereţii. Erau ai unei barăci încropite la repezeală. Zorii de zi erau, probabil, aproape, deoarece putea identifica ţăruşii subţiri, împletiţi în pereţi. Folii de plastic formau acoperişul, material rigid… remarcă ea când îl încercă. Strâns legat de stâlpul superior al pereţilor. O uşă din verigi de lanţ se potrivea numai bine în rama de metal şi era ferecată.

Insă…

— Cred că nu se aşteaptă să ne zbatem prea tare, spuse Kayla, şoptind cuvintele ca răsuflarea unei iubite la urechea lui Ethan.

— Bineînţeles că nu. Acesta este un loc de aşteptare a negocierilor. Nu încerci să scapi. De obicei este mai sigur să stai locului. Aşa se fac treburile.

— Uită-te aici, arătă Kayla cu degetul. Vezi ce lat e? şopti ea. Am putea să pătrundem pe acolo. Poate. Ţăruşii sunt subţiri şi poate că am putea să-i scoatem în afară. Apoi deschizătura dintre aceştia mari ar putea fi suficient de lată.

Ethan fu la perete înainte de a termina de vorbit. Ea i se alătură şi apucară unul din ţăruşii mai subţiri. Au tras amândoi de el odată. Au simţit o mişcare uşoară. Nu mult… doar un milimetru. El schimbă poziţia, cu mâinile lângă ale ei şi au tras amândoi. De data aceasta se produse o *distanţare* de un centimetru sau doi. Au făcut-o iar. Şi iar. După ce au terminat de scos doi ţăruşi mai subţiri, al treilea era deja alunecos din cauza sângelui de pe mâinile lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i aşeze la pământ şi-şi şterse mâinile cu rochia sa sfâşiată. Deschizătura era îngustă… lată de câteva palme. Dar ea era slabă. Trase bordura lungă a rochiei sus, între picioare şi-şi improviză o pereche

de pantaloni scurţi. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse faţa cu mâinile şi-l sărută. Cu patimă.

— Urează-mi noroc, spuse ea.

— Dragă, suntem amândoi implicaţi. O sărută înapoi, cu înverşunare.

— Nu. Îl împinse înapoi. Tu trebuie să stai aici.

— Ţi-am spus că...

— Ea te vroia *pe tine*. Kayla îi apucă braţele, încercând să-l facă să înţeleagă. Nu ar trebui să-ţi spun aceste lucruri, dar asta e situaţia. De aceea m-a angajat. Ca să te privesc pe tine la nuntă.

— Jeruna? spuse el, înmărmurit. De ce naiba i-ar păsa? Ea era deja pe Marte când m-am născut. Sunt foarte puţin înrudit cu ea.

— Nu am nici cea mai mică idee. Kayla se întoarse cu spatele. Dar îi pasă. Îţi va plăti răscumpărarea. Garantez pentru asta. Aşa că eşti în afara oricărui pericol. Îl lăsă, împingându-l la o parte, şi-şi aruncă un picior peste stâlpul mai mic. Cei doi stâlpi groşi ce încadrau deschizătura o strânseră ca într-o menghină, presându-i coloana şi coşul pieptului, apăsându-i plămânii, încât fu cuprinsă de panica sufocării pe măsură ce-şi suci corpul prin gaură, sfâşiindu-şi rochia şi zgâriindu-şi pielea în scoarţa aspră. Căzu pe pământul uscat de cealaltă parte, învineţindu-şi coapsa şi julindu-şi genunchiul. Se ridică cu chiu cu vai în picioare.

— Aşteaptă. Ethan se aplecă în gaură după ea. Coşurile sunt pline de mâncare şi apă. Am verificat. Aşteaptă un minut să-ţi dau câte ceva. Ei nu pun aceste cutii dacă pe aproape se află vreo aşezare civilizată. Ar putea fi vorba de o călătorie lungă.

Dispăru şi câteva clipe mai târziu începu să-i întindă sticle cu apă prin deschizătură. Prea multe de cărat.

— E destul, spuse Kayla, şi apucă sacii cu ceva uscat şi tare ca pielea pe care îi dăduse Ethan.

De îndată ce îşi reînnodă rochia ca să poată căra mâncarea şi cât mai multă apă, se uită şi-l văzu pe Ethan încercând să-şi facă loc în deschizătură după ea.

— Nu, spuse ea, îl auzi gâfâind şi deodată sări din gaură, prăbuşindu-se brusc în faţa ei.

— Prostule, spuse ea, ţinând mâna întinsă ca să-l ajute să se ridice.

— Dacă ai avut dreptate în privinţa Jerunei, sunt probabil un prost. Se ridică în picioare şi o sărută gingaş pe frunte. Nu am de gând să stau aici şi să aştept să aflu dacă ai sau nu dreptate. Îi apucă mâna. Şi mai mult decât atât, mi-aş fi făcut griji pentru tine. Hai să mergem.

Cerul se luminase suficient ca ea să întrevadă copacii înalţi şi încâlceală de lăstăriş. În spate, închisoarea lor nu părea a fi mai mare decât o cutie construită din ţăruşi împletiţi, ascunsă văzului de copacii înalţi. Trunchiuri ridicate îi înconjurau, culoarea lor neagră contrastând cu lumina slabă. Frunze imense, ca de ferigă o atingeau şi un milion de voci scârţâiau, croncăneau, bâzâiau şi gâlgâiau. Kayla tresări când ceva uşor ca o pană îi atinse obrazul, şi-şi simţi inima bătând cu putere. Junglă? Aerul dens şi vegetaţia deasă îi treziră un sentiment vag de claustrofobie.

— Minunat. Se uită în sus la peticele distante de cer cenuşiu. Unde ne aflăm?

Un urlet asurzitor sfâşie zorii cenuşii şi Kayla se răsuci, cu inima cât un purice, adăpostindu-se sub ramurile împletite de deasupra capului, ceva, orice, pe măsură ce sunetul se amplifica.

— Acest sunet îţi răspunde la întrebare. Este în regulă. Acelea sunt maimuţe sud-americane. Ethan de fapt râdea în timp ce-şi dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc doar în Pădurea Amazoniană. Cred că acolo ne aflăm şi noi. Miroase corespunzător.

— Ce drăguţ. Mă bucur că te distrezi.

Kayla încercă să-şi aducă aminte informaţii despre pădure. Mare. Imensă. Ceva o muşcă şi ea tresări şi lovi cu palma. În copacii de deasupra lor, forme sinuoase, negricioase săreau ca fulgerul dintr-un copac în altul. Frunze şi rămurele cădeau în urma lor. Maimuţele sud-americane. Ea vru să-şi acopere urechile.

— Bănuiesc că mergem pur şi simplu, spuse ea. Şi sperăm că vom da de un drum sau ceva.

— Oh, sunt o mulţime de drumuri. Este un laborator eco gigant. Doar că e puţin probabil să dăm de cineva pe ele. Permisele de muncă pentru locul acesta sunt greu de obţinut. Ethan îşi scoase tricoul şi începu să-şi lege mânecile la un loc. Ar fi bine să cărăm cât de multă apă putem.

Ceva mic şi maroniu bâzâi de la sol şi se opri pe umărul său gol. El ţipă şi lovi, lăsând în urmă o dâră de sânge şi o insectă zdrobită.

— Mai bine ţi-ai pune la loc tricoul.

Kayla îşi deznodă rochia.

— Am o grămadă de material suplimentar aici.

Era greu să rupă rochia fără cuţit, dar până la urmă reuşiră să încropească o legătură pentru apă şi hrană. Până ce Ethan o luă pe umăr, o mulţime de vieţuitoare muşcătoare se ospătară din ei. Jeruna va primi mai mult decât plătise, gândi Kayla înverşunată, de îndată ce au pornit la drum.

Au dat la o parte ferigile, căţărându-se peste plantele agăţătoare groase şi plantele joase ce acoperea pământul în lumina difuză. Căldura umedă îi înfăşură ca o pătură şi Kayla se luptă cu senzaţia de înăbuşeală pe măsură ce-şi făcea drum prin desiş, în urma lui Ethan.

Sandalele ei elegante nu o protejau prea mult, dar erau cu mult mai bune decât nimic. Înainte de toate, încerca să nu şchiopăteze.

Nu se făcu nicicând lumină. În obscuritatea galbenă-verzuie, insectele înţepau sau bâzâiau. Kayla se dădu înapoi de îndată ce o plantă încolăcită se dovedi a fi un şarpe maroniu, cu dungi arămii.

— Şarpe Cap-de-lance, spuse Ethan, călăuzind-o cu băgare de seamă pe lângă el. Destul de otrăvitor. Trebuie să avem grijă mare la vieţuitoarele de la sol. Sunt mai greu de reperat. Şarpele coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poţi observa. În mod normal, şarpele Bushmaster este greu de zărit… se asortează cu vegetaţia.

Îi aruncă un zâmbet stângaci. De asta vreau să merg înainte. Sunt imun parţial la ambii. Dacă mă muşcă, probabil că nu voi muri.

— Doamne, cu ce te ocupi? Kayla făcu ochii mari. Parcă ai spus că eşti cântăreţ de jazz. Ce eşti? Un îmblânzitor de şerpi?

— Chiar cânt jazz. Şi am un doctorat în Ecologie Tropicală. Ethan ridică din umeri. Un grad cu totul şi cu totul nefolositor potrivit familiei mele, dar îmi petrec mult timp aici.

Nu mai zăriră şi alţi şerpi, deşi Kayla îşi arunca privirea temătoare pe fiecare umbră. Înaintarea deveni mai uşoară când au dat peste o cărare îngustă ce şerpuia printre copaci şi pe dedesubtul plantelor agăţătoare groase. Căldura jilavă părea să absoarbă umiditatea din corpul fetei şi în ciuda înghiţiturilor dese de apă nepreţuită, setea începu să o tortureze. Din când în când se opreau şi Kayla îşi ciulea urechile, auzind doar zumzetul constant al insectelor, ţipătul ocazional al păsărilor sau maimuţelor şi o tuse gravă ce-l făcu pe Ethan să-şi micşoreze ochii.

— Un jaguar, spuse el. Şi zâmbi la ea larg. Răpitorii aleg bine locurile pentru cutii. E mai avantajos să stai locului.

— Ar fi trebuit să stai. Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu rochia prăfuită. Ea chiar va plăti pentru tine.

— Vrei să te plimbi pe aici de una singură? întrebă el zâmbind, după care zâmbetul îi dispăru. Oricum… nu aveam de gând să stau acolo. Cred că şi de asta tatăl meu a plecat ca să fie artist şi sărac. Ar fi putut să fie artist şi bogat în sânul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Şi într-adevăr există reguli. Se uită în sus cum lumina se şterse deodată. Cred că va ploua.

Ochii fetei se dilatară pe măsură ce peticele de cer vizibile prin frunziş trecură de la albastru la cenuşiu în câteva minute. Fără veste, norii începură să toarne, drept ca un duş. Ethan îi prinse încheietura şi o trase într-un adăpost natural creat de un copac care era parţial doborât şi acoperit de plante agăţătoare. Stratul gros de frunze aproape că bloca ploaia torenţială. Kayla îşi linse picăturile

dulci de apă de pe buze, râse şi păşi iar în ploaie, udându-se într-o clipă până la piele. Era bine, pentru că ploaia caldă înlătură transpiraţia şi mizeria. Îşi ridică partea de sus a rochiei până la umeri, apa căzându-i pe sâni. Se simţi aproape *curată*. Ploaia se opri, tot aşa brusc cum începuse.

Soarele ieşi deasupra frunzişului şi aerul se transformă deodată în saună. Apa picura, scânteind ca nişte giuvaieruri în razele de lumină aurie ce pătrundeau prin frunziş şi o pasăre strălucitoare, cu pene purpurii şi albastre fâlfâi din aripi printre copaci. Kayla râse uşor, cu părul lipit de creştet, cu rochia încă în jurul taliei.

— E frumos, spuse ea. Este un loc infernal de mers pe jos, dar e frumos.

Se întoarse să se uite la el şi dinadins se dezbrăcă. Să o ia naiba pe Jeruna. Ea era pe altă planetă. Kayla îşi întinse rochia pe câteva crengi la uscat.

Fără vreun cuvânt, Ethan smulse frunze asemănătoare cu palmierul dintr-un pâlc de arbori cu creştere lentă şi le împrăştie pe locul adăpostit de sub reţeaua de liane. O maimuţica cu o faţă de clovn, de surpriză perpetuă, ţipă la el dintr-un copac, apoi o zbughi dispărând în întunericul pădurii. El se întoarse spre ea, încă tăcut, îi luă mâinile într-ale sale şi o trase spre el, ţinându-i umerii cu mâinile, blând.

Dintr-odată tăieturile, juliturile, căldura înăbuşitoare… nimic nu mai conta. Ea se aplecă înainte, îşi lăsă buzele să le atingă pe ale lui şi le trasă conturul cu limba. Îi simţi tremurul. El o trase cu putere lângă el, cu gura lui lipită de a ei, puternică, sălbatică, înfometată ca a ei.

Au făcut dragoste, au adormit şi au făcut dragoste din nou. El i-a povestit despre universul celor foarte bogaţi şi cum era să trăieşti pe margine, nu cu totul înregimentat, dar nici permiţându-ţi-se să fii cu totul şi cu totul independent. Familia rămânea familie… tu erai un produs, într-un fel tot atât de mult ca şi un trib. Dar el se afla încă *în sânul ei*. Ea i-a povestit despre cum crescuse la creşă. Descoperind că are o capacitate mare de empatie, că avea talent pentru a fi cameleon.

— Din acest motiv faci asta? Se sprijini în cot lângă ea, vârful degetelor sale trasând curba pometţilor ei. Ca să vezi cum se trăieşte în interior, în lumea bogaţilor?

— Da. Spuse adevărul pentru că-şi dădu seama că nu vroia să-l mintă pe acest bărbat. Chiar vreau asta. Şi se plăteşte bine. Ea ţipă în momentul când ceva o muşcă. La naiba cu insectele astea. Se ridică în capul oaselor şi se uită lung la sângele din palmă. Poate ar trebui să mai înaintăm? S-ar putea să nu ai dreptate, că se vor întoarce.

Se trase înapoi şi aproape că se prăbuşi încercând să se ridice. Ethan inspiră adânc în timp ce îi examină picioarele.

— Kayla de ce nu ai spus nimic? *Aşează-te* şi lasă-mă să mă uit.

— Nu era cazul să mă plâng, spuse ea, dar nu-şi putu opri ţipătul când el folosi o mânecă sfâşiată din tricoul său încropit din rochie, ca să-i şteargă noroiul de pe tălpi.

Sângele lăsă urme pe material şi tăieturile o usturau şi o urzicau.

— Putem să rupem tricoul meu ca să le înfăşurăm măcar înainte de a porni iar la drum. Îmi pare rău. Nu am crezut că porţi sandale. Mângâie uşor vârfurile picioarelor ei. Ştii, am un cip. Râse, cu o notă de amărăciune în glas. Dacă se obosesc să verifice.

— Cip? spuse ea îndepărtându-şi părul jilav de pe faţă.

— Am un sistem GPS încorporat în mine. De la naştere. Este o regulă de familie. Dacă se vor uita la el, ne vor putea găsi.

— De ce nu s-ar uita?

— Răpitorii folosesc un dispozitiv de camuflare. Era probabil în vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, aşa că ei vor aştepta să primească veşti de la răpitori, să le dea răspunsul. *Nu ne vor căuta.* El se încruntă şi se uită în spate de unde veniseră. Ştii, la cât de profesionist a fost raidul, nu cred că au dat-o în bară. Aceşti indivizi îşi fac temele. Ar trebui să poată să-şi culeagă ţintele în miez de noapte, căutând să scape. Clătină din cap şi oftă. Aşa că s-ar putea să ai dreptate că nici ei nu joacă după reguli. Zâmbi la ea stângaci. Deci ar fi cazul să mergem mai departe.

El reuşi să rupă tricoul său din bumbac natural în fâşii grosolane şi-i bandajă tălpile ca să mai poată purta sandalele şubrede. Ea încă mai şchiopăta, tăieturile şi fisurile o dureau după ce primul val de adrenalină de după evadare se risipi. Încet, cu răbdare, şi-au continuat mersul pe jos pe pista de joc, mergând în direcţia soarelui care apunea în timp ce cărarea cotea printre nesfârşitele încrengături de frunze, plante agăţătoare şi trunchiuri de copaci răsturnaţi.

Lumina dispăru cu repeziciune de îndată ce soarele a apus şi s-au oprit într-un sfârşit pe timp de noapte, dând peste un alt loc adăpostit dedesubtul unui trunchi de copac bătrân, neroditor şi împodobit cu plante agăţătoare. Cum era de aşteptat, începu să plouă înainte de dispariţia ultimei raze de lumină. Adăpostiţi din calea celei mai puternice ploi torenţiale de scurtă durată, ei au băut mai multă apă şi au mâncat ceea ce s-a dovedit a fi fructe uscate de mango şi papaya. Şi au făcut dragoste din nou.

Teroarea s-a instalat în miez de noapte. Nu avea formă, ci sunete. Grohăituri, fluierături, un răget înfundat, ce venea probabil de la un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, oferindu-i detalii despre ceea ce se petrecea în întunericul dens, cu miros de putregai, ca şi când ar fi avut o baghetă magică, cu care să răzbată prin întuneric. El alungă spaima şi Kayla îi simţi dragostea în voce pe măsură ce el făcea din noapte zi. Aproape că o făcu să râdă. Un iepure în boschet. Ar fi putut fi o plimbare distractivă, dacă ar fi avut încălţăminte bună. La un moment dat aţipi, se trezi, simţi braţele destinse, adormite ale lui Ethan în jurul ei, şi adormi iar, pentru că ştia că Ethan spusese că nimic nu-i putea devora. Şi asta era suficient de bine.

Se trezi înţepenită, chiorăind de foame în ciuda fructelor uscate mâncate seara, de îndată ce trunchiurile întunecate ale copacilor şi frunzele în formă de evantai care-i protejau prinseră formă în întunericul luminat. Ethan dormea şi ea se uită la el, fiind abia vizibil în lumina zorilor. Faţa lui era umflată şi fierbinte la atingere. Febrilă. Nu-mi voi mai aminti de tine, gândi ea, şi un junghi de supărare o

cuprinse. Dacă un cameleon reţinea nanoroboţii, pierdea garanţia din partea sindicatului. Nu risipeşti o avere ca perechea de ochi şi urechi închiriate să se ducă odată cu amintirea pe care ai vrut-o sau să o ţii ca răscumpărare. Acea garanţie, pentru care ea plătise scump, însemna că era cu totul şi cu totul demnă de încredere. Dacă încălca acea încredere chiar şi o singură dată, pierdea garanţia pentru totdeauna.

Şi nu ar fi de ajutor. Nanoroboţii oricum se autodistrugeau după o anumită perioadă de timp, dacă nu erau filtraţi şi stabilizaţi. În câteva zile, memoria se va evapora, chiar dacă i-o dădea sau nu Jerunei. Bineînţeles că, în câteva zile, ea s-ar putea încă afla aici. Zâmbi trist înspre zorii de un cenuşiu şters. Poate că ar putea spera că nu vor găsi calea de ieşire de acolo. Măcar nu atât de repede.

Nu-şi făcea iluzii despre „perioada de după”. Zidul dintre *interior* şi *exterior* era impenetrabil. Puteai să pătrunzi pentru o vreme. Dar nu pentru mult timp. Reguli. Nu pentru totdeauna cu Ethan. Ea scoase un oftat lung, rar, dorindu-şi să-i fi spus nu Jerunei, dorindu-şi ca agentul ei să-i fi găsit alt contract. Îşi trecu degetele peste curba pometţilor lui Ethan, îi urmări zvâcnirea pleoapelor şi ochii săi aurii concentrându-se asupra ei, îi privi buzele schiţând un zâmbet de recunoaştere.

Nu, nu vroia. Se aplecă peste el, şi-i întâlni buzele la jumătate.

* * *

Ajunseră la poteca acoperită de noroi roşiatic în căldura amiezii, răzbătând prin ceea ce părea a fi un perete impenetrabil de frunze şi plante agăţătoare, în soarele dogoritor, care-i făcea să închidă ochii şi să se poticnească. Pentru câteva momente, putură doar să stea nemişcaţi, agăţându-se unul de celălalt, închizând ochii în lumina soarelui. Apoi Ethan răcni, o prinse în braţe şi se prăbuşiră amândoi în praf, slăbiţi de foame şi sete, râzând ca proştii.

Jeepul mic electric apăru de după o curbă, pe poteca îngustă, câteva momente mai târziu şi şoferul cu pielea neagră, cu haine de camuflaj de junglă apăsă frânele. Vorbea spaniolă central americană, la fel şi Ethan, care traduse. Salvatorul lor era pădurar şi se nimerise pe acolo ca să controleze acea zonă în dimineaţa aceea. Fu explicit asupra faptului că erau norocoşi, că trecea pe acolo foarte rar şi dădu din cap aprobator pe măsură ce Ethan îi relată cele întâmplate. Se arătă iritat că bandele de răpitori foloseau pădurea tropicală pentru cuştile lor. Era periculos uneori şi pentru pădurari. Avea apă la el, iahnie de fasole şi porumb pe care le împărţi cu ei, şi apoi îi conduse timp de patru ore până la cartierul general.

Structurile familiei săriră în acţiune până ce ajunseră, în ciuda faptului că Ethan era un membru sărac. Medici veniră cu un avion cu reacţie, îi examinară, le tratară rănile minore, le dădură haine şi-i îmbarcară înainte ca Kayla să apuce să-şi ţină răsuflarea.

— Ne duc la spitalul familiei pentru observaţie şi tratament, spuse Ethan de îndată ce se aşeză în scaunul de pluş lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne ia. Îi atinse mâna, cu ochii săi căprui întunecaţi de lumina din cabină. Vom fi probabil despărţiţi pentru o vreme. Kayla… Se întrerupse, trase aer în piept. Nu vreau să uiţi… asta.

— Nu cred că se poate. Ridică din umeri ca să-şi păstreze vocea calmă.

— Ba da, poţi. Păstrează. Asimilează, aşa cum fac clienţii tăi. Îi cuprinse braţele, cu chipul palid. Nu pot să te oprească să faci asta.

Ea clătină din cap.

— Sunt imunizată, şopti ea. Procesul nu se va declanşa la mine. Nu pot să asimilez amintirile.

— Cum e posibil *să faci* asta? Se enervă deodată, cu ochii scânteind. Cum poţi pur şi simplu… să renunţi la o parte a vieţii tale? Cum poţi să-ţi arunci pur şi simplu trecutul?

Trecutul avea spini. Era ceva de care să fugi nu de care să te bucuri. Până în momentul de faţă. Îşi întoarse faţa de la ochii lui acuzatori.

— Dacă bat la uşa ta, voi fi un străin. Nimic din toate acestea nu au avut loc pentru tine. Aş putea fi oricine.

— Poate, şopti ea. Nu ştiu.

— *Vreau ca tu să-ţi aminteşti asta.*

Ea se uită la el, îi întâlni privirea, realiză că pe lângă mânie mai exista şi… frică.

— Nu pot, spuse ea, pentru că nu-l putea minţi.

Pentru câteva momente el nu spuse nimic, apoi se uită în altă parte.

— Îi vei da aceste amintiri Jerunei? întrebă el cu glas răguşit.

Nu putea să-i spună decât adevărul, aşa că ea tăcu. Dacă nu ar face asta… pentru ce job era ea potrivită? Şi interiorul rămânea interior doar pentru bogaţi.

El se ridică brusc în picioare, cu faţa abătută.

— Curvă, spuse el, şi păşi mândru spre coada avionului.

Mult timp ea stătu nemişcată, uitându-se lung la mâinile sale zgâriate şi cicatrizate, picioarele sale bandajate şi curăţate tremurând în pantalonii medicali din bumbac pe care medicii îi dăduseră să-i poarte. În câteva zile, nu-şi va mai aminti nici de cuvântul spus de el.

* * *

Spera că-l va revedea. O ţinuseră peste noapte, i-au sporit medicaţia pentru a-i vindeca leziunile de la picioare, îi înapoiară bagajele din staţiunea unde avusese loc nunta şi se oferiră s-o ducă acasă, cu un avion al familiei. Chiar înainte de a fi gata de plecare, o bătaie în uşa camerei sale foarte luxoase şi intime o făcu să tresară, dar nu era decât un avocat al familiei, care îi înmână un cec foarte generos şi o declaraţie de renunţare pe care să o semneze, prin care familia era absolvită de orice răspundere legală.

Ea semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii fuseseră, în mod inexplicabil, atât de incompetenţi.

O mânie lentă o cuprinse şi-şi strânse buzele una de cealaltă când avocatul se închină foarte, foarte puţin în faţa ei şi se retrase. Un servitor tăcut apăru ca să-i care bagajele la avionul particular şi ea îl urmă încet, simţindu-şi picioarele abia vindecate încă şubrede, în sandalele joase pe care le purta. Urcă scările aşternute cu covoare de la intrarea în avion şi se întoarse să se uite spre spitalul privat. Arăta ca o comunitate rezidenţială, împrejmuită, cu căsuţe, poteci pentru plimbare şi grădini. Clădirea principală putea să fie şi un loc de vacanţă. Personalul, puţin la număr, în uniformă, aflat pe alei nu o băgă în seamă şi bătrânul în scaun cu rotile ieşit afară pentru a lua aer nu se uită deloc în direcţia ei.

Se îmbarcă şi uşa avionului fu sigilată.

* * *

Amână cât putu de mult răspunsul la e-mail-urile insistente ale agentului. Când, într-un sfârşit, capitulă, imaginea Azarei apăru imediat în câmpul holografic, cu ochii scânteind de mânie şi cu voalul ţesut cu mărgele fremătând când se uită la Kayla.

— Ce, în numele demonilor lui Allah, faci? Clienta m-a ameninţat cu măsuri legale. După cum ştii, contractul mă protejează, dar *eu* te ameninţ *pe tine*. Şi nu cu măsuri legale, copil răsfăţat ce eşti. Niciun cameleon de-al meu nu a furat *vreodată* produsul. Ar fi bine să nu fii tu primul, ai auzit?

O parte din Kayla se miră de furia agentului. Nu o văzu niciodată pe Azara supărată.

— Vreau să vorbesc cu ea, spuse Kayla.

— Nu mă joc cu tine. Vei merge imediat la clinică, răspunse Azara. Am vorbit cu tehnicianul tău. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci şi patru de ore până la degradarea nanoroboţilor. Abia este timp suficient pentru filtrare şi asigurarea unei copii pentru transmisiune.

Ah, fii binecuvântată An Yi, gândi Kayla în sinea ei. O implorase, dar An Yi nu promisese.

— Este timp mai mult decât suficient. Voi merge direct la clinică. Kayla îşi înclină capul. De îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara îşi îngustă ochii şi imaginea sa deveni neclintită. Era pe multitasking, având deja legătura cu Jeruna, pe Marte.

— Doreşte să vorbească cu tine.

O privi destul de mirată pe Kayla. Se părea că fu surprinsă de răspunsul Jerunei.

— Dacă duci la bun sfârşit acest contract, poate îţi mai dau o şansă... dacă nu mai văd niciodată la tine o asemenea atitudine copilărească. Dar cu siguranţă... ai avut parte de împrejurări critice. O privi pe Kayla îndeaproape. Clienta noastră nu te învinovăţeşte. Îşi ridică sprâncenele, ca şi cum aştepta ca Kayla să spună ceva. Ridică din umeri. Nu voi băga în seamă această scăpare, dacă clienta va fi satisfăcută.

Sincronizarea este totul. Kayla se ridică în picioare.

— Îi voi trimite e-mail lui An Yi să mă asigur că mă poate filtra.

— Te aşteaptă. Buzele roşii ale Azarei schiţară un zâmbet uşor. Nu mă dezamăgi, fato.

Ameninţarea din spatele acelor cuvinte trecu dincolo de pierderea garanţiei sindicatului. Kayla plecă capul încă o dată şi închise câmpul holografic.

Ethan nu o contactase. Nici nu se aşteptase să o facă. Ultimul său cuvânt atârna în aer ca mirosul aspru a ceva ars. Aşteptă până ce câmpul holografic sclipi, făcând conexiunea la distanţă, cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith sclipi în câmp. Privirea sa nu exprima nimic, însă ochii săi lăsau să se întrevadă semnul adânc al unei victorii.

— Mi-a părut rău să aud că ai fost traumatizată, spuse ea lin. Nu este acesta un avantaj pentru ştiinţă? Până şi teroarea poate fi eliminată printr-o oră petrecută cu filtrele.

— Tu ai trimis răpitorii, spuse Kayla, aşezându-se liniştită pe scaun, cu ochii aţintiţi pe faţa ofilită a femeii. Tu i-ai pus să mă ia. Şi pe Ethan. Vocea sa începu să tremure

puţin când îi rosti numele şi privi ochii Jerunei de aproape. Triumful se intensifica. De ce? Îşi înclină capul. De ce să risipeşti atâţia bani? Pentru ce tot acest joc?

— Eşti foarte inteligentă. Buzele femeii schiţară un zâmbet satisfăcut. Cum ţi-ai dat seama?

— Răpitorii nu sunt atât de incompetenţi. Nu atunci când răpesc oameni din interior. Ea ridică din umeri. Ai uitat. Eu citesc oamenii. Ei nu erau deloc nesiguri pe cine luaseră. Ştiau că luaseră oamenii care trebuie. Şi acel pădurar s-a nimerit acolo exact la tanc. El a fost pe urmele noastre, nu-i aşa?

Jeruna râdea larg de acum.

— Eşti însărcinată?

Kayla îşi înghiţi cuvintele, ca şi când ar fi primit un pumn în stomac.

— Nu, spuse ea. Îşi strânse buzele. Asta urmăreai?

— Nu, oftă Jeruna. Dar ar fi fost un bonus… în plus.

— De ce ai făcut una ca asta? spuse şoptit, neîndrăznind să ridice vocea.

— Să-mi ispăşesc păcatele, spuse Jeruna dând din cap. Chiar dacă ţi-e greu să-ţi imaginezi, am fost şi eu tânără odată. Şi destul de atrăgătoare. Şi deşteaptă. Zâmbi. Una din rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. Mi-a iubit şi mintea şi trupul.

— Tatăl lui Ethan, spuse Kayla.

— Oh, nu, drăguţă, mă flatezi. Jeruna râse pe înfundate. Bunicul său. Dar muream de nerăbdare să părăsesc planeta, iar el deloc, şi am crezut că dragostea era ceva ce aşteaptă până am eu timp să mă ocup de ea. O privi pe Kayla cu un zâmbet subţire. Niciodată să nu faci greşeala asta, copilule. Acum sunt convinsă că universul nu-ţi oferă decât o singură şansă.

Nu! Kayla îşi înghiţi cuvântarea înainte de a-şi da drumul. Îşi păstră o expresie ştearsă.

— Şi ce anume vroiai? O amintire care să înlocuiască ceea ce nu s-a întâmplat niciodată?

— Ceva de genul. Zâmbetul Jerunei se lărgi încetul cu încetul, cu ochii înfometaţi. Şi bănuiesc că mi-ai adus

trecutul pe care nu am fost destul de isteaţă să-l trăiesc. Mă voi simţi totdeauna datoare pentru acest lucru. Crede-mă, te voi plăti foarte bine. Zâmbetul ei i se lăţi şi o urmă de respingere satisfăcută îi strălucea în ochi.

— Un bonus foarte generos. Să plătesc pentru trauma ta.

Curvă, o numise el.

— Azara s-a înşelat. Kayla aşteptă până ce privirea Jerunei se concentră.

— S-a înşelat în legătură cu ce? Abia acum începea să se îngrijoreze.

— Nu am făcut dragoste, spuse Kayla. Ne-am îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i aşa? Să ne arunci pe amândoi la un loc, să fim puşi în pericol, dar să se întâmple în grădina lui Ethan, astfel încât el să se simtă în largul lui şi eu să fiu speriată. Javră, gândi ea în sinea ei. Ei bine, nu ar fi trebuit să-ţi faci atâtea probleme. Şirul amar de cuvinte aproape că o sufocă. Iar acea dragoste nu este de vânzare.

— Avem un contract.

Faţa Jerunei se făcu albă. Imaginea sa deveni neclintită. Multitasking.

— Nu te obosi, spuse Kayla râzând cu sălbăticie. Agentul meu s-a înşelat în privinţa termenului de deteriorare. Nu ai timp să chemi trupele de intervenţie.

— Nu poţi să-l păstrezi. Ştiu cum merge treaba aici. Jeruna îşi încleştă pumnii. Nu fi proastă. Nu vei mai lucra în calitate de cameleon vreodată, mă voi asigura de asta chiar eu.

— Oh, agentul meu va avea grijă de asta. Nu-ţi fă griji. Kayla se uită la numerele care clipeau la baza câmpului holografic. Amândouă pierdem. Chiar… *acum*.

Se descurcase bine, dar se întâmplă ca şi când ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse asta niciodată, se întrebase cu ce se deosebea de filtru, unde dormea, dacă se trezea odihnită şi ca nouă.

Ethan, gândi ea, concentrându-se pe chipul lui închipuit, atingerea lui pe pielea ei, senzaţia de a-l avea înăuntrul ei, parte din ea.

Nu pot *să uit* pur şi simplu.

Se şterse… se şterse… îşi pierdu înţelesul… o faţă… un nume dispărut… ca apa curgând din robinet. Prinde-o în mâini, tot dispărută…

Un urlet strident îi cutreieră capul. Kayla orbi.

În câmpul holografic, o femeie bătrână îşi cuprinse capul cu amândouă mâinile, rămânându-i smocuri de păr scurt printre degete. Clienta pe care tocmai o intervievase. Jeruna şi nu mai ştiu cum…

— Nu, căţea, mă furi, ţipă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Se dusese după doză, asta îşi amintea. Eşec de extragere nanoroboţi? Femeia ţipa în continuare.

— Va trebui să stai de vorbă cu agentul meu, spuse ea şi închise ecranul.

Durerea familiară de cap îi scrijelea creierul, respiră scurt şi apoi gemu. Asta trebuia să se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla îşi atinse uşor capul dureros şi îşi târâi picioarele până la peretele din bucătărie să caute ceai. Trebuia să fie un eşec. Cu cât timp în urmă luase doza?

— Verificarea datelor? spuse ea şi numerele căpătară viaţă în câmpul gol.

Se holbă la ele amorţită, o spaimă rece cuprinzând-o.

Nu e posibil.

Scăpă ceaiul, abia simţind lichidul fierbinte în urma căderii, alergă la canapea, apucă jurnalul intim de la locul său de sub ramă. Cartea căzu desfăcută, o frunză uscată şi ofilită de ferigă marcând locul. O pagină fusese ruptă… însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care ţipase la ea?

Sunt gata. Literele îngroşate săreau din pagină la ea. *Ştiu că urmează să o iei razna, dar acest lucru trebuie să se oprească. Am pierdut ceva în ultimele zile. Nu ştii despre el pentru ca nu ai trăit aşa ceva, dar pentru mine a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi”… eul care a trăit*

asta, şi tu cel de la celălalt capăt al filtrului. Eu… noi… noi suntem o sută de femei, şi ce am pierdut noi toate? Nu ştiu. Tu nu ştii. Nu mai am de gând să-ţi spun, pentru că într-adevăr a dispărut pentru totdeauna, şi nu ţi s-a întâmplat ţie. Dar nu se va mai întâmpla vreodată. Am păstrat doza până a expirat. Începe să-ţi cauţi de lucru, dragă. Noi… toate… am fost o curvă şi ne-am pierdut slujba.

Kayla scăpă carnetul, amorţită. Nu am scris eu asta, gândi ea, dar ea scrisese. Gândurile nu erau chiar nefamiliare. Majoritatea nu-i dădură pace în miez de noapte, chiar după ce pierdu doza.

Ce se întâmplase?

Încercă să-şi amintească, încordată, văzu biroul lui An Yi, îşi aminti conversaţia lor obişnuită, scaunul… în timp ce An Yi prepara doza…

… văzu chipul femeii care ţipa în câmpul holografic.

Figura Azarei prinse viaţă în câmpul holografic, părând să tremure de mânie. Kayla nu se obosi să o acceseze. Ai furat doar o doză. După aceea, ai fost pusă pe lista neagră.

— Sper că a fost bine, spuse ea, şi pentru toată amărăciunea cuvintelor simţi… un mic sentiment de uşurare.

Ceea ce era o nebunie. Se uită prin apartament. „Un loc frumos atâta timp cât a fost al meu."

* * *

Azara îi trimise concedierea şi o citaţie oficială cum că garanţia sindicatului îi fusese anulată permanent. Şi o promisiune simplă de răzbunare îmbrăcată în cuvinte politicoase. Kayla părăsi oraşul, mergând spre est, ascunzându-şi urmele, sperând că Azara nu va cheltui prea mulţi bani ca s-o găsească. Găsi un studio într-un cartier sărac, întins, din suburbie, făcând parte dintr-o veche casă a unei familii singuratice, poate că sufrageria, gândi ea. Baie şi bucătărie comună, dar camera ei avea o chiuvetă micuţă cu apă rece, dar potabilă şi gătea la microunde şi grătar electric de ani de zile înainte de a deveni cameleon, aşa că nu era chiar aşa de rău. Găsise şi un job, lucra

chelneriţă într-unul din punctele de atracţie ale oraşului. Primea bacşişuri bune pentru că era drăguţă şi empatia care o făcuse un bun cameleon îi făcea pe clienţi să o placă.

În câteva dimineţi îşi aminti de visele ei. Şi apoi se cufundă în ele, întrebându-se dacă făceau parte din acele câteva zile finale, pierdute.

Toamna veni cu ploaie, noroi şi aşteptări lungi, umede, ale mijlocului de transport spre oraş. Apoi, într-o dimineaţă, în timp ce uda ghivecele mici cu flori pe care le cumpărase de la piaţă noaptea ca să-i mai înveselească camera, auzi o bătaie în uşă.

— Cine e acolo? întrebă ea, uitându-se atent prin gaura mică a cheii ce constituia „siguranţa” în acele locuri. Vecina ei, Suhara, cerându-i să-i „împrumute” nişte orez, îşi spuse ea. Din nou.

Dar bărbatul care se afla la depărtare, în faţa uşii, era un străin.

— Kayla nu-ţi mai aminteşti de mine. Dar noi am fost... prieteni.

Tonul vocii... sau poate doar vocea pur şi simplu... o făcu să tresară, ca un şoc electric. Cheia, se gândi ea, şi se gândi să nu-l bage în seamă, să-l cheme pe Dario, luptătorul mare din spate, ca să-l pună pe fugă.

Nu vreau să ştiu, îşi spuse ea, dar deschise uşa până la urmă şi se dădu în spate ca să-l lase să intre.

Drăguţ tip. Inima sa începu să bată mai repede. El se uită în jur, cu privirea... în agonie.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse el. Tu nu-ţi... aminteşti de mine.

Era o afirmaţie, dar ochii săi implorau.

Ea petrecu un timp analizându-i părul, chipul uşor buimăcit, hainele obişnuite din fibră naturală scumpă, ale căror etichete arătau că e un membru din interior, unul din elită. Ei bine, aceştia fuseseră clienţii săi. De îndată ce ea scutură din cap, umerii săi căzură.

— Ştiu că ceva s-a petrecut, spuse ea. Poate între noi. Amintirea a dispărut pur şi simplu. Îmi pare rău.

— Nu ai găsit… nişte însemnări pentru tine? Nişte relatări cu ceea ce s-a întâmplat?

Despre mine, începu el să spună.

Ea dădu din cap.

— A fost vina mea. Eram mânios. Şi apoi… El închise ochii. M-am îmbolnăvit, cu adevărat, am fost contaminat cu un fel de epizootie tropicală rezistentă la medicamente. Până când m-am făcut suficient de bine ca să văd… era prea târziu. Amintirile tale nanorobotice expiraseră, tu te-ai mutat, şi… nu puteam să te găsesc. Şi am fost furios când ne-am văzut ultima dată. Am ştiut că vei crede că eu… Îşi strânse pumnul deodată şi-şi lovi coapsa. Tu chiar nu-ţi aminteşti, totul s-a dus, absolut totul.

Suferinţa sa era atât de puternică, că umplu toată încăperea. Fără vreun gând, ea făcu un pas înainte, şi-i puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu ştiu dacă vreau ca tu… să-mi spui. Îi întâlni ochii căprui, cu săgeţi aurii în adâncul lor. Chiar nu mai e nimic. Şi tu eşti un membru din interior, îşi spuse ea. Şi eu nu sunt.

El se uită dincolo de ea, cu ochii fixaţi la o distanţă medie.

— Vrei să iei cina cu mine?

— Ţi-am spus…

— Ştiu. Te-am auzit. Se uită la ea într-un sfârşit şi stafia unui zâmbet stângaci se schiţă la colţul gurii sale. Nu voi vorbi despre… acea perioadă. Vreau doar să iei cina cu mine.

Ea se pricepea să citească oamenii şi nu-l simţi ca pe o ameninţare.

— Sigur, spuse ea. Pentru că *era* drăguţ, orice s-ar fi petrecut în trecut. Şi-l plăcea. Sunt liberă în seara aceasta.

— Minunat. Ochii lui scânteiară în nuanţe aurii când zâmbi. Eu cânt… când nu mă învârt prin junglă fără vreun motiv întemeiat. Se aşteptă ca ea să aibă o zvâcnire a inimii. Oftă. Am un angajament în seara asta în cealaltă parte a oraşului. După cină… ţi-ar face plăcere să vii să asculţi? Cânt jazz clasic. Vechi. Şi… Ochii săi aurii sclipiră.

Provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori pe cele mai importante.

Orice ar fi însemnat asta. Era, de fapt, emoţionat, ca şi cum ea ar fi putut să-l refuze.

— Sigur.

Zâmbi şi-i luă mâna. Pentru o clipă, când mâinile lor se atinseră, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, mirosi umiditate, flori, putregai şi pământ. Ciudat cum mirosul era cea mai puternică legătură între fragmentele joburilor ei anterioare care pătrundea dincolo de nanoroboţi. Deodată, mâna lui i se păru… familiară.

— Mi-ar plăcea să vin să te aud cântând.

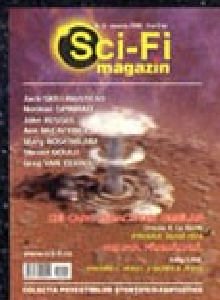
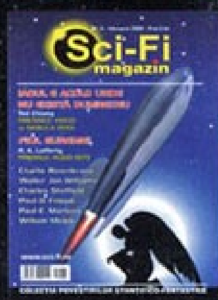
————————————

Traducere: Oana Cercel

„Home Movies” by Mary Rosenblum

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin